

Tổng Hợp Những Câu Chuyện Kinh Dị Creepypasta - Cyptic

Contents

Tổng Hợp Những Câu Chuyện Kinh Dị Creepypasta - Cyptic	3
1. Ăn Nắp	3
2. Đường Ray	4
3. Nỗi Sợ Nước Của Tôi	4
4. Tivi Cũ	5
5. Cá Thối Tư	5
6. Video Camera	6
7. Công	7
8. Mang Thai	8
9. Những Ô Cửa Sổ	9
10. Phải Bà Này Ko Con ?	9
11. Tôi Ngồi Trên Xe Bus	9
12. Ác Mộng	10
13. Tin Nhắn Của Chồng	10
14. Trời Mưa, Hãy Cẩn Thận Khi Tìm Chỗ Trú	10
15. Ảnh Chớp	11
16. Ở Nhà Một Mình	12
17. Tiếng Cười	12
18. The Legmonger	12
19. Cây Cổ Thụ Và Những Thứ Ẩn Trong Nó	13
20. Có Phải Chính Bạn Bật Tv	13
21. 16 Câu Nói Rợn Tóc Gáy Của Trẻ Con	14
22. Thang Máy	16
23. Cái Lỗ Trên Tường	16
24. Tắm Hơi	16
25. Thằng Hề Quái Dị	17
26. Tin Nhắn Kỳ Lạ	17
27. Ai Đấy?	18
28. Ăn Đêm	18
29. Like	19
30. Children On The Bus	19
31. Cười	19
32. Mời Vào	20
33. Nhìn Xuống	20
34. Con Hẻm	21
35. Tự Sát	21
36. Đoá Hoa Của Quỷ	22
37. Không Sợ	22
38. Chụp Ảnh	22
39. Búp Bê Ma	23
40. Đồng Tiền	24

41. Cố Gắng Tự Tử	25
42. Máu	25
43. Những Khối U	26
44. Chụp Ảnh Ma	27
45. Quả Bóng	27
46. Nhà Hoạ Sĩ	27
47. Nước Nấm	28
48. Váy	28
49. Lửa	28
50. Món Ưa Thích	29
51. Ác Báo	29
52. Đu Quay	29
53. Căn Phòng Mới	29
54. Chương Trình Tivi	30
55. Lạnh	30
56. Sở Thích Manacanh	30
57. Cháu Tôi	31
58. Video Chat	31
59. Không Ngủ Được	33
60. Jason's Home - Nhà Của Jason	33
61. Đi Ngủ Đi	34
62. Ai Đẩy ?	36
63. Máy Bộ Đàm Giữa Đêm	36
64. Người Hàng Xóm Bệnh Hoạn	37
65. Món Ăn Ngon	38
66. Tôi Đã Nói Để Bạn Cười	39
67. Chiếc Gối	40
68. Đứa Trẻ	40
69. Góc Tường	40
70. Tài Khoản Facebook “không Xác Định”	41
71. Sally Và Chú Gấu Bông	42
72. Trông Nhà Thằng Bạn Thân	43
73. “mù”	44
74. Học Thêm	44
75. Cầu Thang	45
76. Who Was Phone	45
77. Halloween	45
78. Quá Khứ Âm Ảnh	46
79. Dưới Gầm Giường	47
80. The China Doll - Con Búp Bê Sứ	47
81. Du Khách Ba Lô	48
82. Trên Lầu	49
83. Im Lặng Đến Đáng Sợ	50
84. Facebook Friends	51
85. Giường Tầng	52
86. Mẹ Có Tin Vào Ma Quỷ Không ?	53
87. Đêm	54
88. Địa Ngục	54
89. 11:11	54
90. Garden City Ghost Car	55
91. Hai Chị Em	55
92. Khách Ở Trọ Nhà Chúng Tôi	57
93. Junko Furuta Và Tội Ác Ghê Tởm Trong Lịch Sử Nhật Bản	58
94. Mộng Đẹp!!!	60

95. Bloody Marry Hoặc Mary Worth	61
96. Đứng Mở Mắt	61
97. Đứng Quay Lại	62
98. Đường Hầm	62
99. Chuyến Xe Tử Thần	63
100. Ma Ám	64
101. Tội	65
102. Possession	65
103. Sợi Tóc	68
104. Đêm Bóng	68
105. Ra Khỏi Đó Ngay	69
106. Anh Thực Sự Đã Rất Nhớ Em	70
107. Bỏ Mối	70
108. Con Gái Tôi Học Đêm	70
109. Những Giáo Viên	71
110. Hai Mặt	71
111. Đôi Mắt Của Một Đứa Trẻ	72
112. Tiếng Kính Vỡ Dưới Hầm	72
113. Clap! Clap! Clap!	73

Tổng Hợp Những Câu Chuyện Kinh Dị Creepypasta - Cyptic

Giới thiệu

Creepypasta + Cryptic Cảnh báo: Những creepypasta trong này 1 ít dựa trên câu chuyện có thật. CẢ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-hop-nhung-cau-chuyen-kinh-di-creepypasta-cyptic>

1. Ẩn Nấp

Tại sao lại làm thế? Không biết tại sao, nhưng lại làm.

Chắc chắn rằng các cửa sổ đã khóa, kiểm tra đằng sau cánh cửa, và tủ quần áo nữa ...

Thậm chí đã kiểm tra tận dưới gầm giường. Tại sao phải làm thế? Lật tấm màn trong bồn tắm lên, không thấy gì ở đó, và đã cảm thấy an toàn ư? Liệu việc quét phạm vi nhìn của đôi mắt khắp nơi sau khi đọc một câu chuyện đáng sợ làm ta cảm thấy thực sự yên tâm?

Vâng, đáng ra không nên làm những việc đó.

Bởi vì thời gian của người nhìn, ta đã kịp nấp rồi.

2. Đường Ray

Anh tôi và tôi đến San Antonio, và chúng tôi nghe được chuyện về một đường ray bị ám. Chuyện là, một xe buýt chở học sinh bị kẹt trên đường ray khi tàu đang chạy tới. Đoàn tàu chạy quá nhanh để lũ trẻ có thể thoát ra. Và chúng đều chết cả.

Khi tìm thấy thấy đoạn ray đó, bọn tôi đỗ xe trên nó, và chờ. Lúc đó hai đứa đều hơi sợ và lo lắng. Lúc chúng tôi chuẩn bị bỏ đi, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Chúng tôi hoảng hốt ôm chặt lấy nhau, mắt mở to, miệng há hốc, không nói được gì. Sau một khoảng thời gian dài như vô tận (thực ra chỉ khoảng 5 phút), chiếc xe dừng lại, và chúng tôi không còn ở trên đường ray nữa. Cái đó nghe có vẻ không đáng sợ, nhưng điều chúng tôi thấy sau đó làm chúng tôi sợ đến mức phải nhảy ngay lên xe về nhà.

Chúng tôi ra khỏi xe và đi vòng ra đằng sau. Sau khi lái xe 6 tiếng đến đây, trên chiếc xe đã bám ít bụi. Cái đó thì bình thường.

Nhưng có những dấu vân tay nhỏ in đầy ở đằng sau xe.

Cỡ tay của trẻ con.

...

Cái này hồi đó kênh Discovery cũng đã thử nghiệm rồi confirm là thật nhá! Đoạn phim quay lại rõ ràng cái xe từ từ đi lên dốc, qua khỏi dg ray, lát dùng đèn dạ quang rọi vào thấy cả chục cái bàn tay trẻ con.

3. Nỗi Sợ Nước Của Tôi

Tôi luôn có 1 nỗi sợ tồi tệ khi phải ngập mình hoàn toàn trong nước. Không phải do tôi không biết bơi hay gì đó. Bố đã dạy tôi bơi, ông nói rằng tôi đã từng bị nhận nước khi tôi còn rất nhỏ.

Tôi đã rất sợ hãi điều đó bởi vì, theo tất cả những gì tôi có thể nhớ, mỗi khi tôi ở dưới nước và nhìn lên mặt nước, tôi thấy hình ảnh 1 người phụ nữ cúi người xuống gần tôi với 1 nụ cười ấm áp, với mái tóc vàng rực và đôi mắt xanh u ám. Nó xảy ra ngay cả khi tôi ở trong bồn tắm. Nó luôn luôn xảy ra, đến mức trở thành bình thường, nhưng tôi không thể nào quen với điều đó.

Điều đó thực sự đáng sợ, nhưng đồng thời lại rất dễ chịu. Người phụ nữ đó luôn làm tôi cảm thấy ổn. Tôi vẫn né tránh điều đó, bởi vì khi đó tôi chỉ là 1 đứa trẻ và nó thực sự kì quặc.

Tôi chưa bao giờ kể với bố về điều đó khi còn nhỏ, nhưng tôi có hỏi bố về mẹ. Ông ấy không bao giờ muốn kể về chuyện đó. Đôi khi ông còn nổi khùng lên với tôi khi tôi cố gắng nói về nó.

Chỉ khi gần đây khi tôi mô tả cho ông về sự xuất hiện của người phụ nữ, ông đã suýt lái xe tông vào cây cột điện, chắc chắn rằng ông biết điều gì đó. Tôi hỏi lại 1 lần nữa, về mẹ. Ông lại nói linh tinh, ngoại trừ chuyện mẹ chết khi tôi còn rất nhỏ, và mẹ yêu tôi rất nhiều. Ông cũng thừa nhận rằng tóc và mắt của mẹ có màu giống như tôi.

Vì vậy, tôi đã tự mình tìm hiểu về chuyện này, tên của bà được ghi trên giấy khai sinh của tôi và theo đó, tôi tìm kiếm tất cả những tài liệu có liên quan, bất cứ bản tin nào về 1 cậu nhóc suýt chết đuối, bất kì thứ gì có thể. Tôi muốn có 1 bức ảnh, thứ có thể giúp tôi kết nối với thiên thần hộ mệnh của mình (chắc là mẹ nó).

Hôm nay, được chôn dưới đồng tài liệu trong thư viện thị trấn, tôi đã tìm ra nó.

WINCHESTER: Marie Withie, 28 tuổi, bị chết đuối vào tối hôm qua sau khi leo qua hàng rào cuộn thép gai và chạy trốn đến hồ chứa nước gần đó. Đám tang của cô sẽ diễn ra tại nhà vào ngày 25. Marie đã bị

đưa vào viện tâm thần 6 tháng trước, sau khi được kết luận rằng “không có tội” về việc cố ý giết người do có dấu hiệu tâm thần. chồng cô Daniel Withie đã hành động kịp thời để cứu đứa con sơ sinh của họ, khi cô bị phát hiện đang cố dìm chết đứa bé trong bồn tắm.

4. Tivi Cũ

Một vài năm trước, trong một thị trấn nhỏ ở Tây Ban Nha, một đôi vợ chồng có một đứa con trai 6 tuổi. Có 1 cái tivi cũ trong phòng của con trai họ và mỗi đêm, khi cậu ấy đi ngủ, cậu ấy cứ khẳng khẳng phải lấy chăn trùm cái tivi lại vào buổi tối vậy?”

Cha mẹ cậu nhận ra hành vi kì quặc đó và một ngày, vì quá tò mò, họ hỏi cậu ấy: “Tại sao con cứ phải trùm cái tivi lại vào buổi tối vậy?”

Cậu bé nhìn họ lạ lùng và trả lời họ một cách khó hiểu: “Bởi vì đó là cách họ đi vào.”

Cha mẹ cậu bối rối và cho đó là mê tín dị đoan của trẻ con.

Một đêm, vợ chồng họ đi xem kịch và thuê một người giữ trẻ chăm sóc cậu bé khi họ đi khỏi. Sau khi vở kịch kết thúc, họ đi tới quán bar uống và họ về nhà sau nửa đêm.

Trước sự ngạc nhiên của họ, họ trông thấy người trông trẻ ngã sòng xoài dưới chân cầu thang và khóc một cách điên dại. Khi họ hỏi cô ấy chuyện gì đã xảy ra, cô ấy ngược lên nhìn họ với một cái nhìn đầy nỗi khiếp sợ trong đó và nói: “Họ đã đem cậu ấy đi.”

Cha mẹ cậu chạy lên lầu và khi họ vào phòng cậu ấy, họ thật sự khiếp đảm. Con trai của họ không ở trong phòng và có một vết máu dài dẫn thẳng tới tivi.

5. Cá Tháng Tư

Đó là một đêm lạnh vào cuối tháng Ba. Một người đàn ông ngồi cầu nguyện ở phía trước của một phòng sinh. “Lạy Chúa, xin cứu vợ và con tôi.” Vợ của người đàn ông đã phải mổ để sinh đứa bé ra. Cô là một người có thể chất yếu, và ông không biết vợ ông có thể không sống sót trong ca mổ này.

Suốt đêm, người đàn ông liên tục cầu nguyện cho vợ của mình và đứa con...

Sau một khoảng thời gian vô tận, cánh cửa phòng sinh mở ra. Các bác sĩ đi ra và nói rằng, “Đó là một ca mổ rất phức tạp nhưng cả vợ và con ông đều sống sót. Xin chúc mừng! ”

Người đàn ông bật khóc vô cùng sung sướng và lao vào phòng sinh.

Tuy nhiên, những gì ông nhìn thấy bên trong là vợ của ông nằm chết trong một vũng máu trên bàn mổ, đứa bé đã chết trên sàn nhà

“Cá tháng Tư!” Bác sĩ hét lên phía sau anh.

6. Video Camera

Vài năm trước, có một sinh viên đang học đại học tên Bryan. Cậu không có đủ tiền để sống trong kí túc xá, vì vậy cậu phải thuê một căn hộ trong thành phố.

Sau một thời gian sống một mình ở đây, cậu cảm thấy có một gì đó rất lạ đang xảy ra. Thường thường, khi cậu đi học về, màn cửa ở phòng ngủ cậu ấy đã được kéo lại trong khi rõ ràng là buổi sáng khi đi học, cậu để nó mở. Khi khác, những đồ vật của cậu không còn ở vị trí cũ và một số khác thì biến mất.

Những điều kì lạ này bắt đầu làm Bryan bồn chồn, vì vậy chàng trai trẻ quyết định kể lại với bạn mình, Trisha và Alex về việc này. Họ gặp cậu ở một quán ăn, sau khi uống cà phê xong, cậu kể lại cho họ tất cả những thứ kì lạ đang diễn ra quanh cậu ấy.

- Chắc tao bị hoang tưởng rồi - Bryan nói. Nhưng tao nghĩ là có ai đấy đột nhập vào nhà lúc tao đi học, và ...

- Và sao? - Alex chen vào. Xếp lại màn cửa và di chuyển đồ đạc lung tung? Ai dở hơi mà làm thế?

- Nghe có vẻ điên nhưng chắc là cậu bị theo dõi rồi, Trisha nói. Có thể lắm chứ. Nếu thật thì mình nghĩ tốt nhất là cậu nên báo cảnh sát.

- Cảnh sát thì làm được cái gì? - Alex nói. Họ chả rảnh mà giám sát cái căn hộ của mày đâu. Với cả mày chả thiệt hại gì cả. Chả có dấu hiệu đột nhập. Ngắn gọn là có bằng chứng gì hết.

- Thế giờ tao phải làm gì? - Bryan nói. Tao chả biết phải làm gì.

- Mình nghĩ cậu nên bình tĩnh lại - Trisha nói. Dễ thôi mà. Đặt một chiếc camera trong phòng ngủ, để nó quay trong khi đến trường. Nếu thật là có người đang theo dõi cậu, cậu có thể đưa cuộn băng cho cảnh sát làm bằng chứng.

- Cậu biết không, đó là một ý kiến tuyệt vời - Bryan nói.

- Và nếu mày thực sự hoang tưởng hay bị điên, mày có thể đưa cuộn băng cho bác sĩ tâm thần - Alex trêu.

Đêm đó, Bryan mượn camera của Trisha và mang nó về. Ngay sáng hôm sau, cậu giấu kín nó bên dưới mấy tập tài liệu trên bàn. Trước khi đi, cậu ấn nút ghi hình và để nó chạy.

Ngày hôm đó, khi ngồi làm bài thuyết trình, chàng trai trẻ quên sạch về vụ camera. Chỉ đến khi về đến nhà, chui vào phòng ngủ thì cậu mới nhớ ra điều đó.

- Lấy chiếc camera ra, cậu ấn nút stop. Cậu lấy điện thoại gọi cho bạn.

- Hey, Trisha - Cậu nói. Tớ vừa về đến nhà, chuẩn bị xem đoạn phim đấy đây.

- Tuyệt - Trisha nói. Đừng cúp máy, thấy gì thì bảo mình luôn.

Cậu ấn nút play và xem những hình ảnh được ghi lại trên màn hình camera. Cậu thấy cậu đang chuẩn bị đi học vào buổi sáng và đóng cửa phòng lại. Nhưng rồi chẳng có gì xảy ra. Cậu tua tới trước. Căn phòng chả có ai.

- Vẫn chả có gì - cậu nói.

- Mình không thể đợi được nữa - Trisha trả lời. Dù sao bây giờ TV cũng chả có gì hay ho.

- LẠY CHÚA! - Bryan hét lên khi nhấn nút play.

- Sao? Sao? - Trisha bắt ngờ.

- Cửa đang mở ra! - Bryan nói. Đó là một người phụ nữ...

- Bà ta làm gì? - Trisha hỏi.

- Chỉ đứng đấy... đóng cửa... đi vòng quanh...

- Lạy chúa! Lạ thế! Bà ta trông thế nào?

- Không nhìn được mặt... tóc đen, dài và xơ ... quần áo rách rưới...
- Cậu biết bà ta không?
- Không, chẳng biết là ai luôn... Bà ta cầm theo một con dao... một con dao làm bếp rất to... bà ta đi qua cái sọt rác... giờ bà ta cầm quần áo tở lên ngửi
- Eo! Tởm! Bà ta bị sao vậy nhỉ?
- Bà ta tiến tới tủ quần áo... chui vào đó.
- Tua tới xem bà ta còn làm gì nữa không.
- Cậu xem toàn bộ đoạn phim nhưng căn phòng vẫn vậy.
- Cậu biết vậy là sao không - Bryan nói. Tớ có bằng chứng rồi. Giờ tớ đi gặp cảnh sát và họ sẽ xử lý vụ này.
- Tớ biết - Trisha nói. Họ sẽ xử lý.
- Alex sẽ phát điên lên khi thấy cái này.
- Tất nhiên. Cậu ấy đã không tin cậu. Nhưng tớ thì có.
- Tớ biết. Cậu là một người bạn tốt... LẠY CHÚA!
- Sao? Sao?

Bryan ấn play một lần nữa.

Cánh cửa lại mở ra - Bryan nói.

- Ai vậy? - Trisha hỏi.
- Ồ, không sao - Bryan nói. Là tớ từ trường về.
- Cậu thấy mình trên màn hình, tắt camera đi.
- Đi gặp cảnh sát đi - Trisha nói. Mình sẽ đi với cậu. Chúng ta sẽ cho họ xem cuộn băng.
- Được. Tớ sẽ gặp cậu ở hàng ăn 15 phút nữa - Bryan nói và cầm theo camera.
- OK... à khoan đã - Trisha nói. Cậu bảo bà ta chui vào tủ quần áo. Thế bà ta đã ra chưa? Bryan, BÀ TA ĐÃ RA KHỎI ĐÓ CHƯA?

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống Bryan. Cậu nghe thấy tiếng cửa tủ quần áo mở ra.

- Bryan! Chạy đi! - Trisha gào lên, nhưng đã quá muộn. Điện thoại mất tín hiệu. Cô ấy cố gọi lại nhưng không có ai bắt máy.

Tối hôm đó, cảnh sát tìm thấy thi thể một sinh viên đại học 18 tuổi nằm trong bể máu. Cậu ấy bị đâm 21 nhát. Chiếc camera được giữ chặt trong bàn tay lạnh ngắt của cậu ấy. Khi cảnh sát kiểm tra chiếc camera, chiếc thẻ nhớ đã biến mất.

Đến giờ họ vẫn chưa tìm ra tung tích người phụ nữ. Có thể bà ta đang trốn trong tủ quần áo của bạn, ĐANG TRỐN TRONG TỦ QUẦN ÁO CỦA BẠN.

7. Công

Truyện kể rằng ở một thành phố nọ có 1 cặp vợ chồng trẻ và họ đã có 1 đứa con trai. Ngay từ trước khi mang thai đứa con này, hôn nhân của 2 người đã không mấy tốt đẹp rồi. Thời gian trôi qua, sự rạn nứt giữa 2 vợ chồng càng ngày càng lớn, họ cãi nhau nhiều hơn, thậm chí họ còn muốn li dị.

Dù đã chán nhau lắm rồi, họ vẫn can chịu người “bạn đời” của mình vì hạnh phúc của người con. Tuy nhiên, những cuộc cãi vã của 2 người đã trở nên thô bạo hơn trước, và đến năm đứa con được 5 tuổi, hai người họ đã chuyển từ “khó chịu khi nhìn thấy nhau” thành “căm ghét nhau đến tận xương tủy”.

Vào 1 đêm nọ, sau khi đã ru cậu bé con đi ngủ, một cuộc khẩu chiến dữ dội khác lại xảy ra. Lần này, không kiềm chế nổi cơn giận của mình, đã ra tay giết hại người vợ. Sau khi đã trấn tĩnh lại và nhận ra điều mình khủng khiếp vừa mới làm, hắn lập tức lên kế hoạch để giấu xác của bà vợ. Hắn không muốn chết. Hắn đem xác vợ mình bỏ vào thùng xe, và lái xe tới khu rừng gần nhà. Trong sự bao bọc của bóng đêm, hắn khiêng xác của người vợ tới một đầm lầy ở đó, vứt xác cô ả xuống và để cho chỗ bùn lầy làm nốt phần việc còn lại. Xong xuôi, hắn lái xe trở lại nhà và bắt đầu tắm rửa. Điều kì lạ là, cho dù hắn tắm gội bao nhiêu lần, hắn vẫn không thể nào xóa đi được cái mùi hôi thối của bùn lầy bám trên cơ thể hắn.

Hắn đi ngủ, nhưng chỉ một vài tiếng sau, hắn chợt tỉnh giấc vì chưa biết nên nói gì với đứa con trai về sự biến mất “bí ẩn” của mẹ nó. Sau khi suy nghĩ một hồi, hắn quyết định là sẽ nói với nó rằng mẹ nó đã sang nhà chị gái để ở 1 thời gian. Tuy nhiên, vào ngày hôm sau, khi 2 người ngồi ăn sáng với nhau, đứa con chẳng hỏi han gì về người mẹ cả mà chỉ nhìn ông bố với 1 ánh mắt hiểu kì.

Trong khi đó, người chồng vẫn ngửi thấy mùi hôi thối của đồng bùn lầy ngày hôm qua. Hắn lấy bình xịt phòng xịt khắp nhà, mong hương thơm sẽ lấn át cái mùi kinh tởm đó. Đáng tiếc là nó lại phản tác dụng, sự hỗn tạp của 2 mùi chỉ khiến cho hắn phát ốm lên thôi.

Vài giờ đã trôi qua và cậu bé con đang ngồi xem TV ở trong phòng khách. Người chồng bỗng nhiên có cảm giác khó chịu khi mà mỗi lần hắn bước vào phòng, thì đứa con lại nhìn hắn với ánh mắt tò mò và hiểu kì như lúc ăn bữa sáng.” Chẳng lẽ nó đã nhìn thấy ta giết mẹ nó ư? -tên chồng nghĩ-” Nếu đúng như vậy thì có lẽ ta phải thủ tiêu nó thôi !”

Ông chồng bước vào phòng nơi mà đứa con vẫn đang ngồi xem TV, hỏi:

- Con ah, con có điều gì muốn hỏi bố ko?

Suy nghĩ 1 lúc, thằng bé đáp:

- Dạ, vâng...

- Có phải truyện đó về mẹ của con ko?

- Dạ, đúng rồi ạ.

- Bố nghĩ chắc là con muốn hỏi mẹ con bây giờ đang ở đâu đúng không?

- Dạ không -đứa bé đáp - Con muốn hỏi là tại sao da mặt mẹ cứ trắng bệch như thế và bố cứ công mẹ cả ngày vậy?

8. Mang Thai

Chẳng biết từ khi nào mà tôi muốn làm mẹ. Từ hồi còn bé, đến khi thành thiếu niên, tôi vẫn cứ mong ước có một đứa con của riêng mình. Khi tôi 9 tuổi, tôi thích chơi trò đồ chơi, nhưng cái tôi cần là ai đó làm cùng với tôi. Nhưng đến đại học thì thật là thất vọng. Tôi trải qua hàng tá những chàng lãng nhãng và không thể làm bố một cách có trách nhiệm. Những thằng tiền trong công việc cũng chẳng thể làm tôi người ngoài. Và rồi tôi nhận ra, 27 tuổi đầu, với công nghệ khoa học hiện đại, thì tôi chẳng cần đến người đàn ông nào trong đời cả. Tôi chỉ cần “sản phẩm” của một người đàn ông thôi. Tôi tìm được một trung tâm hiến tinh trùng, chọn mua lô tốt nhất... và thế là thụ thai.

Tôi thấy thật là vui khi đã có kết quả khả quan. Bác sĩ cũng thấy ngạc nhiên vì tôi quay lại khám sớm hơn hạn định. Rồi 4 tuần trước khi sinh, tôi bận rộn với việc chuẩn bị mọi thứ, từ phòng em bé, đồ đạc, tã lót... Tôi có mọi thứ mà một bà mẹ tương lai cần.

Nhưng tôi không thể giải thích tại sao mà mình lại bị sút cân. Tôi càng ngày càng gầy đi toàn thân, chỉ trừ cái bụng. Bụng tôi còn trêu là phát này ít nhất phải là sinh đôi. Hoặc là đứa bé lớn nhất mà họ từng thấy.

Tôi thấy mệt mỏi vì thấy bụng mình bị đập trong tuần thứ 3 trước ngày sinh. Và cả cào nữa.

Một tuần trước ngày sinh. Tôi chỉ ước là nó đừng gặm nhấm nữa...

9. Những Ô Cửa Sổ

Tôi sợ phải nhìn ra ngoài khung cửa sổ vào buổi tối. Tôi có cảm giác như có ai đó ở ngoài kia. Có lẽ chỉ là tưởng tượng? Bạn không muốn nhìn ra ngoài cửa sổ vào ban đêm và bất ngờ chạm mặt với một sinh vật kinh khủng. Nhưng, một lần nữa, chắc có lẽ chỉ là hoang tưởng thôi? Quá nhiều bộ phim kinh dị, dành quá nhiều thời gian cho Creepypasta. Được rồi, để tôi chỉ cho bạn lý do mà bạn nên sợ hãi.

Thỉnh thoảng, bạn sẽ liếc ra ngoài cửa sổ. Có thể bạn muốn biết thời tiết bên ngoài như thế nào hoặc có thể là một lý do nào khác. Nhưng dù là lý do gì, bạn không hề mong muốn thấy bất kỳ ai đứng ngay đó, ngay bên ngoài ô cửa sổ. Bạn nhìn vào màn hình máy tính. Cũng khá là muộn rồi. Chỉ có bạn và một người bạn ở nhà. Bạn đi kiểm tra người kia và nhận ra là anh ta đã ngủ từ bao giờ. Lúc đó bạn cũng nên đi ngủ rồi, nhưng bạn lại muốn nán lại thêm chút nữa để đọc creepypasta. Bạn nhìn thấy một bóng đen lướt qua ngoài tầm nhìn và tức thì nó hướng mắt bạn về phía ô cửa sổ. Không có gì. Bạn cảm thấy nhẹ nhõm. Bạn quay lại với màn hình máy tính và nghe một tiếng gõ lớn bên phía cửa sổ. Bạn đưa mắt nhìn về phía cửa sổ lần nữa, lần này thì với một chút sợ hãi. Nhưng bây giờ thì bạn thực sự hãi. Bạn thấy cơ thể người bạn mình bị treo ngoài cửa sổ. Bạn kinh hãi, bàng hoàng. Sau giây phút đó, bạn nhận ra rằng người bạn của mình vẫn còn nằm trên giường của anh ta vài phút trước.

Bạn quay lại kiểm tra giường anh ta và thấy người nào đó đang nằm ở đó... Đó không phải là anh ta!!

10. Phải Bà Này Ko Con ?

Hôm nay cúp điện, người chị và mẹ đang ngồi ăn cơm, đứa em thì nằm ở phòng sau nhà, mỗi phòng đều có đèn cây. Nó đang nằm thiu thiu thì bỗng sau cây đèn cây có hiện lên một khuôn mặt của một bà già. Bà già đó cau gợn chữm: “Mày cút ra khỏi nhà tao ngay”. Nó tỉnh dậy và đáp lại: “Nhà này của bố Tuấn, mắc gì tôi phải cút, bà là ai?” Bà ta cười một nụ cười mỉa mai rồi nói: “Tao là má của thằng Tuấn” Nó không tin, chạy lên nhà trước rồi kể lại chuyện đó cho mẹ của nó, bỗng dưng, mặt mẹ nó tái nhợt như người mất hồn, lấy tay rọi cái ánh sáng vàng lửa rừng rợn của cây đèn cây vào một cái di ảnh trên bàn thờ và nói: “Phải bà này không con?”

11. Tôi Ngồi Trên Xe Bus

Tôi ngồi trên chiếc xe Bus đến trường. Nghe nhạc và không hề để ý đến ai cả Đến một chỗ dừng thì đầu óc tôi mới hết mơ màng Tôi nhìn thẳng vào ngôi nhà nhỏ đó, nhà của Tommy Một bàn tay trên khung cửa sổ đang vẫy, như đang nói bác tài xế cứ đi tiếp đi “Chắc cậu ta đang bị bệnh”- Tôi thầm nghĩ, việc đó chả đáng để tâm cho lắm Một ngày trôi qua Tôi xem tin tức địa phương và những gì tôi nghe được đều khiến tôi hoảng sợ Toàn bộ gia đình của Tom đã bị giết bởi một nghi phạm vô danh Sau khi nghe được tin

này, tôi trở về phòng và im lặng chìm vào giấc ngủ — Ngày tiếp theo, tôi ngồi trên xe Bus Chúng tôi lái ngang qua nhà Tommy, và Bác tài xế, người không biết về số phận của gia đình Tom, đã dừng xe tại nhà cậu ấy. Đúng lúc tôi định đứng dậy và nói với bác ấy, thì tôi đã thấy thứ gì đó Một bàn tay nhợt nhạt trên khung cửa vậy, kêu gọi bác tài xế phải lái xe tiếp đi. Tôi ngồi trên xe Bus, và hoảng sợ!!!!

12. Ác Mộng

“Ba ơi, con gặp ác mộng.” Tôi chớp chớp mắt và chống cùi chỏ ngồi dậy. Đồng hồ nhấp nháy màu đỏ chỉ 3:23 sáng.

“Lên giường nằm với ba rồi kể ba nghe nào.”

“Không ba ơi.”

Chuyện ngày càng kì quặc khiến tôi tỉnh hẳn ngủ. Trong bóng tối mờ ảo, tôi vẫn nhắc thấy nét mặt con gái tôi rất xanh xao.

“Tại sao không vậy con yêu?”

“Tại vì trong mơ, khi con kể ba nghe, thì ”cái thứ” đang đội lốt mẹ bật dậy.”

Trong thoáng chốc, người tôi cứng đờ, tôi không thể rời mắt khỏi con gái mình. Đằng sau tôi có 1 thứ gì đó bắt đầu biến đổi.

13. Tin Nhắn Của Chồng

Chồng tôi thường hay về muộn, nhưng hôm nay lại về sớm hơn mọi khi.

Tôi thì vẫn như thường lệ, chuẩn bị nước nóng và hâm lại đồ ăn cho anh. Thật là 1 bữa tối ấm cúng. Chẳng mấy khi chúng tôi cùng ăn cơm với nhau.

Thế mà chẳng hiểu kẻ nào lại chen ngang vào khoảng thời gian đáng quý ít ỏi đó bằng 1 tin nhắn: “Em cứ ăn cơm trước đi, tối nay anh phải ở lại công ty làm cho xong việc nên sẽ về muộn”.

Thật nhảm nhí. Nhưng khoan đã!

Sao kẻ đó lại có thể nhắn tin cho tôi từ số của chồng tôi? Anh ấy đang nằm cạnh tôi mà!

14. Trời Mưa, Hãy Cẩn Thận Khi Tìm Chỗ Trú

Trời đang mưa to mà bạn không cầm theo ô hay áo mưa, bạn tìm 1 mái nhà gần đó để trú và thấy nhiều người ở đó.

Hãy cẩn thận, không phải tất cả những người bạn thấy đều là con người đâu. Như chúng ta, khi trời mưa, ma quỷ cũng phải tìm chỗ trú nên việc gặp ma là rất dễ xảy ra. Nhất là khi trời đã sấm tối và ở những nơi có ít người qua lại.

Chúng đứng đó và chọn lựa đối tượng để ám. Nếu kém may mắn, bạn sẽ là người mà nó lựa chọn, nó sẽ bám theo bạn trong đêm tối, tìm về nhà bạn rồi bắt đầu dọa bạn vì thông thường những hồn ma ngoài đường là những linh hồn hết sức đáng sợ.

Chúng sẽ đứng bên bạn khi bạn ngủ và ám bạn dần. Ban đầu là những cơn ác mộng rồi dần dần đến giết mình khi ngủ và đến một ngày, trong cơn giết mình đó, bạn sẽ thấy nó và điều tiếp theo thì các chắc các bạn cũng biết. Thế nên, khi trời mưa, hãy cẩn thận trong việc tìm chỗ trú.

15. Ánh Chớp

Chúng tôi vừa mới chuyển đến một căn nhà gỗ nhỏ nhắn ở một vùng ngoại ô kia. Đó là một khu vực tuyệt như mơ - với những người hàng xóm ít nói, nhưng thân thiện, và những cây cọc hàng rào bao quanh các sân vườn. Có thể nói đây chính là một khởi đầu mới của tôi, một ông bố đang sống độc thân, cùng đứa con trai ba tuổi của mình. Đây là lúc tôi giải phóng bản thân khỏi mọi rắc rối và xì-trét của năm vừa qua.

Tôi nhìn cơn bão sấm chớp như một điềm báo về sự khởi đầu mới này: những điều xui rủi còn sót lại cũng như những ám ảnh trong quá khứ rồi sẽ được rửa trôi. Gì thì gì, con trai tôi tỏ ra rất hào hứng với cuộc sống mới này, ngay cả khi đèn điện có thường xuyên bị tắt ngúm hết đi nữa. Đó cũng là cơn dông bão to lớn nhất mà nó từng thấy. Những ánh chớp chiếu rọi vào những căn phòng trống không trong nhà, hai chúng tôi cùng nhau dỡ những chiếc hộp còn đóng kín ra, bên cạnh những vệt bóng dài lêu thêu, rồi thằng bé sẽ nhảy cẫng lên và la hét sung sướng mỗi lần ánh chớp lại xuất hiện. Phải mất một lúc khá lâu kể từ giờ đi ngủ của nó, thằng bé mới chịu nằm yên mà chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tôi thấy nó đã thức dậy trên giường tự khi nào và đang mỉm cười thật tươi. “Con nhìn thấy ánh chớp ngay bên cửa sổ của mình đó ba ơi!” - nó đồng dục tuyên bố.

Rồi cả mấy buổi sáng sau đó nữa, nó luôn khoe với tôi cùng một điều như thế. “Ngốc ạ,” - tôi nói - “tôi qua trời có sấm chớp gì đâu nào, con hấn đã mộng du rồi!” “Thế ạ...” Nó có vẻ hơi thất vọng. Tôi vỗ mái đầu của thằng bé và bảo nó đừng lo gì hết, sớm muộn gì cũng sẽ lại có một cơn dông kèm sấm chớp xuất hiện thôi.

Và nó dần trở thành một thói quen. Thằng bé sẽ kể cho tôi nghe về việc nó nhìn thấy những ánh chớp ít nhất hai lần một tuần, dù cho trời có giông bão hay là không. Những giấc mơ trùng lặp về một cơn bão sấm chớp khó quên, tôi đoán thế.

Tôi thực sự căm ghét sự ngu dần của mình. Mọi người đều nói rằng tôi không thể làm gì khác hơn, rằng tôi không thể nào biết trước chuyện sẽ xảy ra. Nhưng tôi là người bảo hộ của chính đứa con của mình cơ mà, những lời nói đó không là gì ngoài những ngôn từ an ủi sáo mòn. Trong tôi luôn sống lại cái buổi sáng đó: cái buổi sáng khi tôi pha tách cà phê cho chính mình, đổ sữa vào chén ngũ cốc, cầm tờ báo lên đọc lướt qua tin về một tên tội phạm ấu dâm của địa phương, rằng hấn vừa mới bị tổng giam. Tin này được đăng ngay trang nhất. Rõ ràng là hấn có hứng thú với những mục tiêu còn nhỏ tuổi (thường nhất là mấy thằng bé con), hấn sẽ theo dõi ngôi nhà đó một thời gian, và chụp những bức ảnh có kèm ánh đèn flash về lũ nhóc con ấy qua khung cửa sổ khi chúng còn đang say ngủ. Thi thoảng, tên đó còn làm những điều tồi tệ hơn thế. Bụng tôi cồn cào cả lên khi mọi liên kết dần chắp nối lại với nhau.

Vào thời điểm đó, mọi thứ chỉ đơn thuần là sự suy tưởng của bọn trẻ. Mặt khác, đó lại là thứ đáng sợ nhất mà tôi từng nghe kể. Khoảng một tuần trước, con trai tôi đến gặp tôi với bộ đồ pajamas của nó. “Bố đoán thử xem?” nó hỏi tôi thế.

“Sao nào?”

“Không còn ánh chớp nào bên cửa sổ của con nữa hết.”

Tôi quyết định đùa theo thằng bé. “Ồ, tuyệt, vậy là cuối cùng nó cũng đã tắt hấn rồi hả con?”

Nhiều người đổ xô đến nơi có tiếng hét, và họ đã shock khi nhìn thấy nó - một cậu bé với một đôi chân nát tươm...

Vậy làm sao để thoát khỏi Legmonger?

- Nếu bạn trả lời KHÔNG, thì bạn sẽ có kết cục như cậu bé ở phía trên
- Nếu bạn trả lời CÓ, bạn sẽ nhận được một cái chân từ nó dù có muốn hay không.

19. Cây Cổ Thụ Và Những Thứ Ẩn Trong Nó

Gần nhà bạn có cây cổ thụ chứ, cây đa, cây bàng... chứ.

Đã bao giờ bạn nghe thấy những câu chuyện kì bí về những vong hồn đứng ở cây đấy chờ người hợp vía hợp tuổi để ám chưa?

Nếu chưa thì bạn hãy đọc thật kĩ vào nhé.

Những loại cây này có tuổi đời rất lớn nên ẩn bên trong nó không chỉ có những vong hồn bình thường mà trong đó còn những vong hồn có thể đến hàng trăm năm tuổi và theo dân gian gọi là thành tinh.

Những con ma thành tinh này thật sự rất đáng sợ. Nó nguy hiểm như quỷ vậy, chúng có thể vào trong nhà bạn, đi theo bạn đường hàng mà không sợ bị đuổi ra như những vong hồn khác.

Như thường lệ, chúng sẽ theo bạn mọi lúc mọi nơi, ăn ngủ cùng bạn. Đôi lúc, bạn sẽ có cảm giác như có ai đó đang ngủ cùng mình và dõi theo mình.

Gai ốc bắt đầu nổi lên và người bạn bỗng nhiên lạnh toát nhưng mồ hôi vẫn vã ra. Lúc đó thì xin chúc mừng, nó đang ở gần bạn hơn bất kì lúc nào.

Rồi một ngày chúng sẽ chiếm hữu luôn thể xác bạn và đuổi linh hồn bạn ra... Nếu không muốn nó bám theo mình, bạn phải nghe theo những gì tôi bảo, hiểu chứ?

Bạn không nên ra ngoài đường vào buổi đêm, đặc biệt là đi vào những con đường nhiều cây cổ thụ mà ít người, ở nơi đó chúng dễ theo bạn.

Thứ 2 tuyệt đối không bao giờ được chụp ảnh dưới bất kì 1 cái cây nào, đó sẽ là con đường dẫn nó vào nhà bạn dễ hơn bao giờ hết.

Nhớ kĩ 2 điều đấy nhé. Chúng đáng sợ hơn những gì bạn tưởng tượng nhiều.

20. Có Phải Chính Bạn Bật Tv

Có phải chính bạn đã bật TV

Bạn ở nhà một mình và đang nằm xem TV. Chợt bạn cảm thấy đói bụng nên tắt TV đi vào bếp tìm đồ ăn. Nhưng trong lúc đang ăn bạn chợt nghe thấy tiếng TV phát ra và có một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Vậy xin chúc mừng bạn, chúng đang ở rất gần bạn. Bằng cách nào đó, chúng đã len được vào nhà bạn và đã chờ ngày này từ rất lâu, ngày mà bạn chỉ có một mình. Từ trước, chúng đã ẩn náu để theo dõi bạn. Chúng đi theo bạn mọi lúc, chúng ăn cùng bạn, nằm cạnh bạn khi bạn ngủ và nhất là xem TV cùng bạn.

Đã bao giờ đang ngủ bạn thấy TV của bạn tự bật lên mà trong phòng không hề có ai, Lúc đấy là lúc bạn nên hoảng sợ đấy, chúng đã thông báo được cho bạn biết sự hiện diện của chúng thì việc bạn sẽ thấy chúng sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian. Chúng sẽ tấn công giấc mơ của bạn, khiến bạn gặp ác mộng, và việc TV tự bật lên sẽ nhiều hơn, chúng sẽ làm cho bạn phải hoảng sợ đến phát điên rồi có một ngày, bạn sẽ phải đi với chúng.

Tin tôi đi, nếu mà bạn thấy TV tự bật lên thì tốt nhất là nên chạy ra khỏi đó càng nhanh càng tốt, hãy tìm đến bố mẹ hoặc những người khác.

Ở đó bạn sẽ được bảo vệ. Còn bây giờ, hãy để ý xem có phải chính bạn đã bật TV không. . .

21. 16 Câu Nói Rợn Tóc Gáy Của Trẻ Con

Trẻ con hay nói những điều quái quỷ nhất, và đôi lúc, những điều chúng nói thật sự có thể làm bạn lạnh sống lưng.

1. Đồng nghiệp của tôi có một đứa con gái 4 tuổi. Cháu luôn nghĩ rằng tiếng kêu lách cách của những ống nước trong tủ bếp là “các con sói trắng” và âm thanh đó thường làm cháu sợ.

Một ngày nọ khi đang ngồi trên ghế phòng bếp, cháu nói: “Mẹ. Những con sói trắng không xấu đâu... Chúng là bạn của chúng ta!”

Người mẹ muốn ủng hộ ý tưởng đó và nói rằng: “Đúng rồi! Những con sói trắng đó đang bảo vệ chúng ta. Chúng là bạn của chúng ta”.

Sau đó cô bé nói tiếp: “Chúng là bạn của chúng ta, nhưng không phải người đàn ông bò trên sàn nhà và đứng cạnh giường của con”.

2. Hai đêm trước, sau khi tôi đặt con trai ngủ xuống giường... tôi nghe thấy tiếng nói chuyện từ phòng của cháu. Tôi phát hiện thấy cháu đang đứng ở một góc phòng tối om và nói: “Đừng cù tôi! Đừng cù tôi!”

3. Khi con trai tôi còn nhỏ, có lẽ được 3 tuổi, cháu thường có một kiểu trườn bò rất quái quỷ khi trượt trán của mình dọc theo sàn nhà. Bản thân điều đó đã khá rợn tóc gáy rồi. Một đêm sau đó cháu lại bò như vậy dọc ngoài hành lang vào phòng của tôi và đứng lên cách mặt tôi vài cm và phát ra một tiếng meo kỳ lạ. Rồi cháu leo lên giường tôi và ngủ.

Một lần khác cháu phát hoảng vì một con quỷ bên dưới tầng hầm nên chúng tôi đã xuống hầm kiểm tra nhưng không thấy gì cả (tất nhiên rồi). Khi tôi tắt đèn để đi lên cầu thang ... đột nhiên cháu nói: “Ông ta đứng ngay đằng sau chúng ta kìa”.

Có lẽ điều ghê rợn nhất cháu làm là vào một ngày nọ khi tôi mắng cháu vì cư xử không đúng đắn. Thế nên cháu đã giấu đầu dưới chăn. Tôi vờ như không nhìn thấy và nói: “Carson bé bỏng của mẹ đâu rồi?”. Cháu từ từ kéo tấm chăn xuống. Với một ánh nhìn chằm chằm vô hồn quái quỷ, cháu nói: “Carson đã đi rồi, ta là Rick”.

Tôi chắc chắn là cháu đã bị ma ám. Theo như tôi nhớ, chúng tôi không hề biết bất kỳ ai tên Rick. Cho tới giờ vẫn vậy. Không biết cháu đã lấy cái tên đó ở đâu.

4. Khi đang thay đồ cho con gái đằng trước một cái cửa tủ quần áo đang mở, cháu đột nhiên nhìn xung quanh tôi và cười lớn. Tôi hỏi cháu điều gì buồn cười vậy. Cháu nói: “Người đàn ông” - tôi đáp lại: “Người đàn ông nào vậy?”

Cháu chỉ vào cái tủ quần áo và nói, “người đàn ông với cái cổ rắn”. Tôi quay lại và không thấy có gì ở trong đó cả. Tôi sợ không dám tìm hiểu về lịch sử căn nhà của mình để xem xem có ai đó đã từng treo cổ trong tủ quần áo hay không. Nhưng ít nhất thì cháu đã không sợ hãi.

5. Tại sao con khóc?

“Người xấu”

Người xấu nào?

“Ồ đó”. Cháu chỉ vào góc tối của căn phòng sau lưng tôi.

Ngay khi tôi quay lại để nhìn thì chiếc đèn trên giá sách gần cái góc tối đó đột nhiên rơi xuống.

Cháu đã ngủ trên giường chúng tôi đêm hôm đó.

6. Cháu gái của tôi đặt tay lên cái bụng bầu của vợ tôi và nói: “Con của cô sẽ chết”.

7. Chỉ vài tháng trước, tôi cùng đứa con gái 2 tuổi đang ở trong căn phòng tối om của cháu khi cháu đang chuẩn bị đi ngủ. Giống như bất kỳ đứa trẻ nào khác mới học đếm số, cháu rất thích đếm. Cháu chỉ vào mình rồi chỉ vào tôi, đếm: “Một, hai ...” trước khi nhảy lên và chỉ xung quanh căn phòng trống không.

Và hét to một cách tự hào: “Ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười!”

8. Tôi và đứa con trai 3 tuổi đang ở nhà một mình. Chúng tôi đi lại quanh căn nhà và làm nhiều việc. Sau cùng chúng tôi đi xuống tầng hầm. Sau khi chúng tôi xuống bậc thang được một vài phút thì cháu đột nhiên đứng lại. Sau đó cháu nói: “Ê, tại sao người đàn ông đó không đi xuống cùng chúng ta?”

Tôi hỏi: “Ai vậy?” Cháu nói: “Người đàn ông chỉ vừa mới ở trên lầu với chúng ta đó. Tại sao ông ta không cùng đi xuống luôn?”

9. Khi con trai tôi lên bốn, tôi tô màu bức tranh chú gấu hoạt hình “Winnie the Pooh” cho cháu và đặt nó lên tủ lạnh khi cháu đang ngủ. Khi cháu tỉnh dậy vào sáng hôm sau, tôi nói: “Mẹ đã làm cho con một thứ”.

Cháu nói “Con biết, con đã nhìn thấy mẹ”. Tôi hỏi cậu: “Con nhìn thấy mẹ làm gì vậy?”

Cháu nói: “Mẹ tô màu cho con một bức tranh”. Tôi hỏi làm sao cháu biết, cháu nói: “Con nhìn thấy mẹ khi con đang ngủ”.

Nó khiến tôi rùng cả mình.

10. Vào một đêm nọ con gái tôi, lúc đó lên 5, đang ngủ trên giường cùng tôi. Sau khi cả hai chìm vào giấc ngủ, tôi có một cơn ác mộng kinh hoàng mà trong đó tôi là một kẻ giết người. Tôi tỉnh dậy vào buổi sáng và nghĩ ngợi về giấc mơ đó thì con gái tôi cũng tỉnh dậy, nhìn vào tôi và nói: “Mẹ ơi con có một giấc mơ trong đó mẹ đang giết người”.

11. Lúc 4 tuổi, vào một đêm nọ con gái tôi đã la hét vào bức tường sau đó kêu tôi đuổi người đàn ông đi. Tôi bảo cháu là tôi không nhìn thấy người đàn ông nào nên cháu cần phải tự bảo ông ta. Vì vậy cháu đã la hét để đuổi người đàn ông đi. Sau đó cháu bảo tôi rằng người đàn ông đó có mái tóc dài màu đen và một đôi mắt đỏ.

12. “Có một người đàn ông và một người đàn bà sống trong căn nhà của chúng ta. Tỉnh thoảng họ theo con đến trường”.

13. Khi tôi và con trai 3 tuổi đang chơi ngoài công viên, cháu bảo tôi rằng cháu có thể nhớ lại thời điểm khi cháu ở trong bụng tôi. Lúc đó, nếu tôi chạy cháu sẽ bị nảy lên nảy xuống khắp mọi nơi.

Tôi hỏi cháu xem liệu cháu có thể nhớ được bất kỳ điều gì khác khi cháu còn ở trong bụng hay không, cháu trả lời cháu đã gặp chúa Giê-su ngay trước khi gặp tôi. Có thể không rợn tóc gáy lắm, nhưng đây vẫn không phải là một cuộc nói chuyện bình thường với một đứa trẻ 3 tuổi.

14. Đứa con 2 tuổi của tôi đã chạy ra khỏi phòng và gào thét ầm ĩ vào ban đêm. Lý do luôn luôn là: “Có người! Có người!”

Tôi đi vào phòng và hỏi chuyện gì đang xảy ra. Trong trạng thái hoảng sợ tột độ, cháu chỉ vào căn phòng trống rỗng, và thì thầm: “Có người!”

Lúc đầu tôi nghĩ tôi cần phải xem xét lại mọi thứ tôi nghĩ tôi hiểu về ma. Sau đó, tôi nhận ra “có người” thực chất ra là “có ruồi”.

Cô bé sợ ruồi đây mà.

15. Khoảng 6 giờ sáng, tôi bị đánh thức bởi đứa con gái 4 tuổi. Mặt cháu chỉ cách mặt tôi vài cm.

Cháu nhìn thẳng vào mắt tôi và thì thầm: “Con muốn lột hết tất cả da của mẹ”.

Thú thực là tôi đã bị cháy nắng vào tuần trước, và đang bắt đầu quá trình lột da. Thế nhưng trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê thì điều này có hơi kinh khủng trong một vài giây đầu. Tôi đã không biết liệu mình có đang mơ hay là điều gì đang diễn đây.

16. Đứa cháu của tôi đang ngồi trên ghế đi-văng với một vẻ mặt kỳ quái. Mẹ cháu hỏi cháu đang nghĩ gì. Cháu nói: “Con đang tưởng tượng những cơn sóng máu đánh vào người con”.

Té ra họ đã đến xem triển lãm về hệ tuần hoàn tại một bảo tàng khoa học địa phương. Một phần của chương trình là đi dạo giữa những mô hình mạch máu giả cỡ lớn, và cháu đang nhớ lại điều đó.

22. Thang Máy

Một người nửa đêm mới về đến nhà, anh ta sống ở tầng thứ 14. Thang máy đi được vài giây thì thấy tầng số 8 sáng đèn. Anh ta nghĩ muộn vậy rồi mà tầng 8 vẫn có người dùng thang máy. Được một chốc anh ta đột nhiên hét lên rồi ăn loạn xạ mấy tầng 4 5 6 cho đến khi thang máy dừng lại và chạy hộc tốc ra ngoài.

23. Cái Lỗ Trên Tường

Một cô gái thi đỗ vào một trường Đại học ở Tokyo, cô quyết định từ nay sẽ sống độc lập một mình nên đã thuê căn hộ ở một tòa chung cư. Đêm đầu tiên sống tại đó, cô phát hiện ra trên tường có một cái lỗ nhỏ, có thể nhìn xuyên sang căn phòng bên cạnh. Cô gái thử nhìn vào cái lỗ đó thì thấy bên kia toàn một màu đỏ thẫm. Cô thầm nghĩ phòng bên chắc là dán giấy dán tường đỏ che mất cái lỗ đó. Nghĩ vậy, mấy hôm liền cô đều nhìn vào cái lỗ đó trên tường.

Nhìn kiểu gì cũng chỉ thấy một màu đỏ đỏ. Tò mò, cô quyết định hỏi người chủ nhà về căn phòng đó.

“Nhà bên cạnh là ai thuê vậy?”, cô gái hỏi.

Người chủ nhà trả lời: “À, chủ nhân căn hộ đó bị bệnh đau mắt nên ít khi ra ngoài lắm.”

24. Tắm Hơi

Ngày nào tập thể dục xong tôi cũng vào nhà tắm hơi công cộng để thư giãn. Một hôm khi tôi bước vào phòng xông hơi khoảng 1 phút thì có một người đàn ông bước vào.

“Để xem ai sẽ phải ra ngoài trước tiên,” tôi thầm nghĩ bụng. Đây là một thói quen khó bỏ của tôi.

10 phút trôi qua, gã đàn ông ngồi cùng tôi là một tên rất to béo, chắc hẳn phải nặng đến cả tạ mất.

15 phút nữa trôi qua, tên béo kia mồ hôi túa đầm đìa như tắm vậy mà vẫn không chịu bỏ cuộc. Khốn kiếp thật.

18 phút trôi qua rồi, cuối cùng gã béo múp ấy cũng chịu nhúc nhích, hần lão đảo đứng dậy và bước về phía cửa ra vào.

Thăng rồi! Tôi giờ hai nắm đấm lên trời, lòng hết sức tự hào về bản thân.

.....

Khi tôi tỉnh lại, phát hiện ra mình đang ở một căn phòng lạ lẫm, và một người phụ nữ lớn tuổi đang nhìn xuống tôi. Đó là bà nhân viên phục vụ của nhà tắm công cộng này.

Bà ta nói: “Khi tôi đi kiểm tra thì phát hiện anh nằm ngất ngoài cửa phòng tắm hơi đấy.”

Xem ra ở trong đó lâu quá nên tôi bị choáng thì phải.

“Lần sau chú ý nhé, đưa cậu vào đây làm tôi đau hết cả mình đấy.”

Tôi không ngớt lời cảm ơn bà nhân viên rồi lấy đồ ra về.

25. Thăng Hề Quái Dị

Có ba cậu bé thích xem phim kinh dị.

Một ngày nọ, một trong số ba đứa nhận được một bưu kiện trong thư. Không có tem trên gói hàng bí ẩn đó cũng như không có tên hoặc địa chỉ được viết ở mặt trước. Cậu bé không hề biết ai gửi nó. Khi nó mở bưu kiện ra, nó đã tìm thấy bên trong có một đĩa DVD. Không có giấy nhãn và tiêu đề trên đĩa. Nó nghĩ rằng đây là một trò đùa của hai người bạn kia, vì vậy nó đã lấy đĩa DVD và đi ra ngoài để tìm gặp các cậu bé khác.

Khi đến nhà của chúng, nó yêu cầu giải thích về cái DVD, nhưng chúng nói rằng chúng không hề biết gì về chiếc đĩa. Ba đứa tụ tập về nhà của cậu bé nhận được chiếc đĩa và xem nó. Khi tụi nó ngồi xuống trên ghế sofa và bật chiếc DVD, cả ba đứa rất ngạc nhiên khi xem những gì chúng thấy trên màn hình.

Có một tên hề đáng sợ đứng trong một căn phòng. Có một cái giường bên trái và tủ quần áo bên phải. Thăng hề đang cầm hai bóng bay màu đỏ và nhìn chăm chăm vào máy quay. Sau đó, một đoạn âm nhạc kỳ lạ bắt đầu vang lên và tên hề kia bắt đầu nhảy múa xung quanh. Hắn đang pha trò và lắc người theo âm nhạc. Trong thời gian đó, khuôn mặt hề của hắn trông rõ ra một nụ cười rộng, tạo cảm giác đe dọa. Hắn trông điên rồ và hành vi của hắn rất kỳ quái. Hai trong số các cậu bé nghĩ rằng điều đó khá vui nhộn và bắt đầu cười thành tiếng.

Sau một thời gian, hai đứa kia nhận thấy rằng cậu bé thứ ba (chủ nhà và là người nhận được DVD) rất yên lặng. Khi chúng quay lại nhìn, hai đứa nhóc thấy khuôn mặt của đứa kia như một tờ giấy trắng và đôi mắt mở to trong sự sợ hãi.

“Trông mày không khỏe, mày bị gì vậy?”, Họ hỏi. “Tại sao mày không cười?”

Cậu bé trả lời bằng một giọng hạnh phúc, “Đó chính là căn phòng này ...”

26. Tin Nhắn Kì Lạ

Tin nhắn đến: Xin chào, làm quen nhé, mình là Mary, mình đang ở khu phố X

Tôi rất vui khi được kết bạn nên nhắn lại: Rất vui khi được gặp bạn, mình ở khu phố Y

Ngày hôm sau...

Tin nhắn đến: Xin chào, mình là Mary, hiện mình đang ở đường Z, phố Y

Tôi nhắn lại: Ủ, chúc bạn 1 ngày mới vui vẻ

Tối hôm đó...

Tin nhắn đến:Mary đây, mình đang đứng ở bãi rác cạnh nhà bạn

Tôi thấy hơi quái quái khi cô ta cứ nhấn vị trí của cô ta cho mình nhưng vẫn nhắn lại : Ủ, mình đang ở nhà

Tin nhắn đến:Chào, Mary đang ở góc tối thứ tư

Tôi cứ nghĩ đây là một trò đùa: Ủ, mình ngủ đây, chúc ngủ ngon

Tin nhắn tới: Mary đang đứng trước cửa nhà bạn

Tôi thực sự rất bức: Nè Mary, mình rất mệt và mình không muốn đùa đâu, thôi ngay đi

Tin nhắn đến: Mary đang đứng trước cửa phòng bạn nè

Nắm nắm cửa phòng tôi lắc dữ dội, tôi gào lên trong run sợ: Thôi ngay đi, mày đùa quá trớn rồi đó

Âm thanh đó dừng lại, cửa phòng tôi cũng im bật, tôi thở phào. Ồ có cuộc gọi đến, tôi bắt máy, không có ai trả lời, thôi ngủ đã. Phụt

...Bạn có tin nhắn mới

27. Ai Đây?

Hôm đấy,tôi phải trực ban lễ tân. Ca làm khá khuya,tôi vào quây và nằm trên chiếc ghế xếp nghe nhạc để chợp mắt một tí. Lúc này,chỉ có tôi và bác bảo vệ già.Bác nằm trên chiếc giường xếp ngay sảnh lớn khách sạn,cách chỗ tôi vài met. Đang chìm vào giấc ngủ,tôi bị đánh thức bởi tiếng la mắng lớn của bác bảo vệ:

- Jack, bác đang ngủ,sao cháu đẩy bác.

28. Ăn Đêm

Tôi ở xa cha mẹ cùng 1 người em gái. Mấy đêm nay tôi cứ thấy có gì đó không ổn. Cứ như lúc nào cũng có người dưới bếp vậy. Nhưng tôi mệt, cả ngày đi làm rồi.

Một tối, tôi nghe con em gọi vang:

- Chị Lan xuống ăn đêm đi. Em nấu mì nè.

Xuống nhà, không thấy em đâu. Chỉ thấy tô mì nghi ngút khói

Đói, tôi vội vàng ăn hết tô mì rồi về phòng

Cả tiếng đồng hồ sau, tôi mới thấy em về phòng. Tôi nói

- Cảm ơn gái về bát mì nhé.

Nó ngạc nhiên:

- Mì nào.... Em vừa đi chơi về mà.

29. Like

Có một người bạn dạo gần đây cứ hay like stt của tôi. Stt nào cũng like, hay cũng like, nhảm cũng like, đăng có mỗi cái emo cũng like,... Chẳng lẽ người ta bắt đầu để ý đến tôi (tôi từng rất thích người ta). Thật không ngờ cái con người lạnh lùng đó lại đột nhiên hành xử như vậy. Tên đó hầu như chả bao giờ đăng cái gì lên fb cả, cũng chả thích like hay cmt chi hết.

Dạo gần đây tôi nghe nói nhà cậu ấy có chuyện buồn. Tôi nghĩ nên hỏi thăm cậu ấy một chút. Thế mà inbox, nhắn tin, thậm chí gọi điện cậu ấy cũng chẳng trả lời. Thật chán.

Hôm nay có dịp đi ngang qua nhà cậu ấy, thấy nhà cậu ấy thật đông người. Hỏi ra mới biết là giỗ đầu cậu ấy.

30. Children On The Bus

Đã quá 10h tối. Tôi nghĩ rằng tôi là vị khách cuối cùng trên chuyến xe bus này. Nhưng tôi lại nghe thấy tiếng trẻ con phía sau, có vẻ như hai đứa nó đang kể chuyện ma.

Đứa bé A: "...Và nếu bạn quay đầu lại, ma sẽ bắt bạn về thế giới bên kia"

Tôi nhận ra tiếng nói. Đó là những đứa nhỏ tôi thấy trong cùng 1 chuyến xe bus sau giờ làm. Chúng nó học ở trường gần đây.

Đứa bé B: "Đơn giản mà. Những thứ cần làm chỉ là không quay đầu ra phía sau thôi mà"

A: "Ừ, nhưng tôi nghĩ bạn sẽ chẳng giúp được gì nếu không nhìn về phía sau. Con ma sẽ làm mọi cách để khiến bạn quay đầu lại đó"

Chúng tôi sắp đến trạm xe bus nơi 2 đứa bé chuyên xuống. Nhưng có vẻ như chúng nó chẳng để ý gì. Tôi nghĩ tôi cần nhắc chúng vì tôi không muốn mấy đứa nhỏ đi về 1 mình. Vì thế tôi quay đầu lại và nói:

- Này các cháu có định xuống không?

Đứa bé A: "Thấy chưa tôi đã bảo bạn rồi mà."

31. Cười

Sáng nay tôi bước ra khỏi buồng tắm và nhìn nhà vệ sinh của mình: tường sơn màu trắng, sàn lát đá trắng, bồn rửa tay và kệ đỡ với kem đánh răng ở trên. Ba trên bốn bóng đèn ở trên cái gương vẫn sáng tốt - 100 watt; bóng đèn sạch, sáng vừa đủ trong căn phòng nhỏ. Bình thường tôi hay dậy muộn, nên tôi thường hay bỏ qua phần cạo râu. Dù sao thì cô ấy cũng thích tôi không cạo râu. Tôi đang tính nuôi tóc mai kiểu sườn cù, cô ấy sẽ đá tôi ra khỏi nhà vì điều đó.

Tôi liếc qua cái gương và nhận thấy mình đang cười, một cái cười nhe răng. Tôi thậm chí còn không biết rằng tôi đang cười.

Buổi tối, tôi vào nhà tắm trước khi đi ngủ. Có vấn đề gì đó với mấy cái bóng đèn. Cả ba bóng vẫn sáng, nhưng thay vì màu sáng trắng như bình thường, đó là một màu nâu nhòe nhòe, đèn thậm chí còn không chiếu sáng hết cả căn phòng. Đáng lẽ tôi nên lấy bóng đèn mới ở bếp, nhưng tôi đang bận. Cái hẹn chết tiệt, cô ấy đóng sầm cánh cửa căn hộ trước mặt tôi.

Bạn nghĩ rằng cái cười nhe răng ngớ ngẩn của tôi sáng nay đã biến mất, nhưng khi tôi quay trở lại vào nhà tắm, nhìn vào gương, gương mặt của tôi vẫn giữ nguyên trạng thái ấy. Tôi sờ vào mặt, rõ ràng tôi không cười, nhưng ở trong gương, tôi đang cười nhếch nhếch.

Trong ánh sáng mờ mờ thì khó có thể làm rõ được... nhưng bạn đã bao giờ thực sự đếm xem bạn có bao nhiêu cái răng nhe ra khi bạn cười chưa? Tôi gi sát mặt vào gương và bắt đầu đếm. Một, hai, ba, bốn - không ngờ miệng tôi lại rộng đến vậy - chín, mười, mười một - tôi không thể nuốt tóc mai kiểu sườn cừu được nữa. Khóe miệng tôi xẻ đến tận mang tai. Tôi không hề có cảm giác mình đang cười. Nhưng tôi vẫn tiếp tục đếm, vì tò mò.

Ba mươi sáu, ba mươi bảy, ba mươi tám,...

32. Mời Vào

Tôi đang đi lạc trong một vùng sa mạc hoang vu, tôi đang rất đói và khát. Tình cờ tôi thấy một nhà hàng cũ đã đóng cửa. Tôi đánh liều gõ cửa, một tiếng vọng vang ra: “Hết thức ăn rồi, nếu nghỉ qua đêm thì được”. Tôi đang rất mệt nên sao cũng được. Từ trong nhà hàng bước ra một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đón tôi vào phòng của mình. Đang ngon giấc bỗng tôi nghe thấy tiếng xe ô tô, hình như có người gõ cửa. Trong quán chỉ vọng ra một tiếng: “MỜI VÀO!”.

Gợi ý: Lần đầu khi nhân vật tôi vào, nhà hàng nói “Hết thức ăn rồi, nếu nghỉ qua đêm thì được”. Đến khi có người mới thì trong nhà hàng chỉ nói: “MỜI VÀO”. Nếu để ý đến lời nói của nhà hàng trong 2 lần thì có thể suy luận rất dễ dàng.

Lời giải: Sự khác biệt giữa lần nhân vật tôi và người thứ 2 vào nhà hàng ở chỗ: lần 1 nhà hàng có nói là hết thức ăn, nhưng lần thứ 2 thì không nói như vậy, phải chăng đã có đủ thức ăn? vậy tại sao lại mới qua một lúc đã đủ thức ăn, hơn nữa nơi đây lại là một sa mạc hoang vu.

Đáp án: thức ăn ở đây đã có rồi, là người đã đi vào lúc trước, chính là nhân vật tôi.

33. Nhìn Xuống

Trời đang mưa, còn tôi đang đứng ở trên cao

Tôi nhìn xuống và thấy tôi ở dưới đó

Tôi nhìn xuống một lần nữa và thấy người mẹ đã mất của tôi ở dưới đó

Tôi quay lại và chẳng còn ai ở đó nữa

Nước mắt tôi bỗng nhiên rơi xuống...

Tôi là một nữ sinh trung học, không đặc biệt, mà cũng không có gì để đặc biệt, cuộc đời tôi vốn dĩ là những chuỗi ngày đau khổ.

Nhưng không hiểu sao, bố mẹ tôi lại nhốt tôi vào một nơi chật chội, khó thở. Ban đầu, tôi còn nghe thấy tiếng khóc ở đâu đó. Và điều cuối cùng tôi nhớ được là mình đang nắm tay những người bạn gái khác ở trường học.

Suy luận: Đầu tiên là việc cô gái này có một cuộc đời đau khổ, có lẽ cô thường xuyên phải chịu sự hành hạ, bắt nạt từ ai đó trong trường học, cô bé bị nhốt ở một nơi chật chội, vì đây là một chiếc quan tài, vì thế nên cô mới nghe tiếng khóc ở đâu đó, đây là tiếng khóc của gia đình cô, cô ta nhớ ra điều cuối cùng là

mình nắm tay những bạn gái khác ở trường, có thể đây cũng là những nạn nhân bị hành hạ giống cô gái, họ và cô gái cùng nắm tay tự tử một lúc, như nhảy lầu, đâm đầu vào đoàn tàu...nhưng khả năng cao nhất là uống thuốc độc tự tử tập thể, nhưng cô gái này lại không chết hẳn, mà ở trong trạng thái chết lâm sàng, vì nhầm lẫn như thế nên gia đình tưởng cô đã chết nên mới tiến hành làm đám tang, do vậy sau khi tỉnh dậy cô ta mới biết rằng mình bị nhốt trong quan tài.

34. Con Hẻm

Tôi thường chạy bộ vào buổi sáng sớm tầm 3-4h.

Con hẻm từ nhà tôi ra đường chính khá nhỏ, có vài lần tôi còn chạm vai vào bức tường, nhưng chẳng sao, tường khá nhẵn và trơn.

Một buổi sáng thường lệ, tôi đang chạy ra đường chính. Mặc dù vẫn ở trong hẻm nhưng tôi vẫn tăng tốc, cảm giác gió thổi vào mặt buổi sáng thật là sảng khoái.

Bỗng tôi thấy một mục nào đấy, mặc đồ khá lụng xù, đứng trước cửa 1 căn nhà. Không thể dừng lại, tôi quyết định chạy tiếp và né người sang 1 bên để tránh bà ta. Tưởng như tôi đã có thể đâm sầm vào bà ta, nhưng có lẽ bà ta gây hơn so với bên ngoài nên tôi chỉ cảm thấy lạnh và mát, chắc có lẽ là áo khoác của bà ta.

Tôi tiếp tục chạy...

Lời giải: Con hẻm nhỏ, thẳng này đi còn bị chạm => Chỉ đủ cho 1 người. Mục già đó đứng chặn đường, mà nó vẫn né được => Đi xuyên, lạnh là do đi xuyên qua ma chứ ko phải áo khoác. Lúc chạy qua thẳng này nhắm mắt.

35. Tự Sát

Một ông đại gia sống với cháu họ ở ngoại ô. Một hôm, đứa cháu gọi cảnh sát báo tin ông ấy đã tự sát. Đến hiện trường, ông ta nằm trên vũng máu, khẩu súng ở tay phải, viên đạn xuyên qua đầu, tay trái ông vẫn cầm 1 máy ghi âm. Họ cho bật đoạn băng cuối vừa ghi, giọng ông già vang lên “Cuộc đời này thật vô nghĩa. Vĩnh biệt” rồi Bùm! Đoạn băng tắt.

Trên khẩu súng chỉ có vân tay của ông ấy. Hôm sau đứa cháu bị bắt.

Lời giải: Đại gia thì thiếu thứ gì mà còn bảo đời vô nghĩa. Thêm nữa là nếu ông ta tự sát, chết rồi thì làm sao mà tắt được máy ghi âm. Vì nếu không tắt thì đoạn ghi âm được sẽ không chỉ ngắn ngủn như vậy. Hơn nữa thằng cháu nó lại báo với cảnh sát rõ ràng là ông ấy “tự sát”. Thông thường thì khi người nhà chết bất thường, người thân điều đầu tiên làm là báo bệnh viện, sau đó sẽ nghĩ nhiều hơn đến việc bị giết chứ không phải là tự sát. Kết luận là thằng cháu đã ép ông già tự sát, để thừa kế gia sản. Còn một vấn đề nho nhỏ ở câu nói “Cuộc đời thật vô nghĩa” của ông lão. Có thể đây cũng là một câu nói thật lòng trước khi chết của ông ta. Cuộc đời thật vô nghĩa khi có một đứa cháu bất nghĩa như vậy. Đây cũng là một lý do khiến thằng cháu có thể dễ dàng ép ông ta nói những lời đó trước khi chết.

36. Đoá Hoa Của Quỷ

Sáng nay một chàng trai đã được tìm thấy xác trong chính căn hộ của mình. Mắt đã bị đâm nát chảy ra một thứ dịch sền sệt tanh hôi đến phát nôn và toàn bộ da mặt đã bị lột sạch. Một đoạn thư thoại ngắn được ghi lại trong đt có nội dung:

“Cứu tôi con quỷ đó đang sống trong một đoá hoa sau vườn nhà hãy cắt đứt đoá hoa là nó sẽ chết nhưng tuyệt đối ko được ngắt nhầm nếu nhầm lời nguyện của nó sẽ linh nghiệm tất cả sẽ phải chết, nhanh lên giúp tôi nó đang đến!” Một loạt những thứ âm thanh gê rợn nổi lên và tắt.

Theo lời chỉ dẫn chúng tôi ra sau vườn quả đúng là có 3 bông hoa đang nở chúng giống nhau như đúc. Làm ơn giúp chúng tôi tìm ra con quỷ đó ở đâu?

Lời giải: Con quỷ ko giết ngay chàng trai mà lột da đâm nát mắt => hành hạ từ từ tốn thời gian. Nó đã di chuyển để hành động nên sẽ không có sương vương trên hoa vì 1 trong 3 bông là do nó hoá thành, chỉ cần tìm bông hoa ko có sương trên cây, đó chính là Hoa quỷ!

37. Không Sợ

Sori là một cô gái trẻ, cô thực sự quá non nớt để có thể chết trong sự dày vò của đau đớn và tuyệt vọng như vậy. Linh hồn cô không thể yên nghỉ, hận thù trong cô lớn dần lên và không thể tìm được chỗ phát tác. Cô muốn giết chết tất cả kẻ nào mà cô nhìn thấy nhưng cô chỉ là một vong hồn yếu đuối, cô chẳng có quyền năng gì để làm hại được ai ...

Nhưng cô ko chịu bó tay, cô biết ưu điểm của 1 con ma. Cô sẽ trở thành 1 con ma đáng sợ nhất. Cô sẽ dọa chết khiếp tất cả những kẻ nào cô nhìn thấy, khiến chúng sẽ phải mãi mãi sống trong nỗi kinh hoàng ...

Cô đã tìm được một địa điểm âm u, tối tăm và rất đáng sợ để hành động. Thỉnh thoảng, mỗi khi có một nhóm vài ba người đi qua là cô nhảy xổ ra với tất cả dáng vẻ đáng sợ và ma quái nhất của mình. Vậy mà thật kì lạ, những con người đó dù là nam hay nữ đều nhìn cô cười phá lên rồi thản nhiên bước đi ... Sori thực sự ko hiểu gì cả ...

Lời giải: Sori đã chọn một nơi âm u, tối tăm và đáng sợ rất thích hợp để dọa người. Và chính xác đó là nhà ma trong khu giải trí.

38. Chụp Ảnh

- Cafe này ới, hôm nay tao đi
- Ủây, có vụ gì thế anh? Mới ăn lô à ???
- Lô đề gì, tao rửa cái máy ảnh mới. Bao lâu nay mới đủ tiền rước em nó về dinh :)
- Ngon, đưa em xem chút nào ...
- Tí nữa đã, vừa đi vừa xem làm rơi của tao mày bán máu đi mà đền.
-
- Nikon D5100, bác chịu chơi ghê nhỉ. Để em thử vài cú ...
- Ờ, cẩn thận ko xước của tao ...

- Xem anh kìa, có cần cẩn thận thế ko ? À để em chụp con bé kia. Con bé ngon ghê chưa.

Tách tách tách ... tạch tạch tạch ... =))

- Ô thằng này, nhẹ tay giùm tao, mày làm gì mà bấm như

Keeeeeeeeet ... Rầm, loảng xoảng....

Ô, hình như có tai nạn mày ạ. Ra xem đi mày...

- ...

- Mày gọi cấp cứu đi, tao ra xem thế nào. Hình như nạn nhân là con gái ...

- Thôi ko cần đâu anh, em về đây ... Trả anh này ...

- Ô ra xem tí đã, về làm gì cơ chứ ?

- Thôi em về đây, em có chút việc ...

- Ô cái thằng này ...

“Mà thôi, kệ xử nó, thằng này nó sợ thấy máu hay sao ấy, chưa gì đã tái nhợt ra rồi.”

”Chán chết, chẳng chụp dc cái gì hay ho cả. Tội nghiệp, con bé còn trẻ quá, lại xinh nữa ...

Haizzz, công nhận con bé xinh thật. Nó còn có nụ cười rất đẹp nữa , thật phí quá ...”

Lời giải: Nạn nhân là đứa con gái bị chụp hình. Thằng này bấm máy ảnh, ánh sáng máy ảnh lóe lên làm con bé để ý khiến nó chú tâm vào ống kính để tạo dáng. Kết quả là lơ đễnh bước ra đường. Và ... Đó cũng là lý do mà tại sao lại có bức ảnh chụp trực diện nụ cười rất xinh của con bé.

39. Búp Bê Ma

Mydori là 1 con búp bê rất đẹp và đắt tiền...

Và nó là con búp bê ma quỷ ...

Tôi linh cảm được điều đó khi nhìn vào ánh mắt rất có hồn của nó, ngay từ lần đầu được tặng nhân dịp sinh nhật 17 tuổi.

Linh tính mách bảo tôi không nên tiếp xúc với Mydori nên tôi vứt nó vào kệ tủ quần áo. Nó nằm im trong đó đến ngày thứ 4 thì chuyện lạ bắt đầu xảy ra.

Hôm đó, khi tôi đi học về thì nhìn thấy Mydori ngồi ngay ngắn trên bàn học và nhìn tôi với ánh mắt ngây dại của nó. Rõ ràng là tôi không lôi Mydori ra, mẹ tôi hay bất kì ai trong nhà cũng không làm điều đó ...

Và kể từ lần ấy, Mydori cứ bất chợt hiện ra trước mắt tôi một cách quái đản và luôn làm tôi giật mình. Lúc thì trên giường, lúc thì trên bàn học, trong nhà tắm, trên sân thượng ... Một vài lần tôi còn thấy Mydori trong toilet ở trường học nữa ...

Nó đúng là một con quỷ !!!!

Vâng, đúng là nó chỉ xuất hiện bất ngờ trước mắt tôi và làm tôi giật mình nhưng chuyện gì cũng có giới hạn của nó. Tôi thực sự quá mệt mỏi và sắp phát điên vì chuyện này nên đã vứt nó ra sọt rác. Nhưng đúng như tôi đã lo sợ. Nó dễ dàng quay trở về với tôi. Quay trở về đúng theo nghĩa đen và lại làm tôi sợ hãi ...

Tôi cũng đã tìm đủ mọi cách để phá hủy nó nhưng vô ích. Kể cả băm nát nó thành từng mảnh rồi đốt trong lò đốt rác của thị trấn nhưng mọi cố gắng của tôi đều công cốc.

Mydori vẫn thình lình xuất hiện trước mắt tôi một cách quái đản ...

Hiện tại tôi thực sự bất lực với nó. Một điều duy nhất an ủi tôi lúc này là trong túi tôi lúc nào cũng rủng rỉnh tiền ...

Lời giải: Thằng này bán con búp bê đi để lấy tiền vì nó rấp đẹp và đắt tiền, có điều mỗi khi bán nó lại quay trở về, và mỗi lần quay về hắn lại bán tiếp, cho nên nhân vật tôi lúc cuối mới có thể lộ là mình rất rủng rỉnh tiền. Đương nhiên là cũng có thể phân tích rằng nhân vật chính là một người đa nhân cách, hắn bán búp bê rồi lại cướp về, nhưng nếu để ý chi tiết hắn đã xé con búp bê đó rồi đốt...thế mà con búp bê vẫn quay về thì chỉ có 1 cách giải thích, đây là 1 con búp bê ma.

40. Đồng Tiền

Kiểm tra lại cái bóp. Trong bóp của tôi chỉ còn vài đồng lẻ. Có lẽ phải ngừng ván bài tiếp theo. Trên đường về nhà, tôi cứ lo lắng về số tiền tháng này của tôi.

Hôm sau tôi qua nhà thằng bạn, mẹ nó bảo là nó đi mất mấy bữa nay, điện thoại gọi không được, cả nhà đang đi tìm nó. Cô ta đang lo lắng, trong tay thì cầm điện thoại và đứng ngồi không yên trông ngóng tin tức... Tôi ở lại một chút... Sau đó quay về nhà, vừa về tới cổng bà chủ nhà lớn tiếng với tôi “liệu mà đóng tiền nhà 2 tháng trước, hôm nay không đóng là tao đuổi mày ra khỏi nhà, kiếm chỗ khác mà thuê”. Thật là khó tính! Tôi phải đưa trước bà ta một nửa, số tiền còn lại tôi nói tối nay sẽ trả đủ.

Đến tối, tôi ráng gom hết tiền đóng nốt tiền nhà cho bà chủ. Đóng tiền xong bà chủ nói “phòng của mày dạo này hơi ẩm, nhà tao chứ không phải cái ổ chuột đâu nha”. Tôi chỉ cười gượng 1 cái cho qua chuyện...

Xong xuôi tôi ra phố mua một chút thức ăn về nhà, tôi vừa ăn vừa viết truyện. Tối đó tôi đếm tiền trong bóp, tự hỏi “không biết còn nhiều đây có đủ thuê căn nhà nào nhỏ hơn không?”

Suy luận: Ban đầu trong bóp chỉ có vài đồng lẻ. Tại sao qua nhà thằng bạn, lúc quay về lại có tiền để trả 1 nửa tiền thuê nhà?

- Sau đó đến tối thằng này gom tiền trong nhà thì lại đóng đủ nửa còn lại? Vừa đến tối đã có đủ tiền, trong nhà có gì mà nhiều tiền vậy? và trong nhà lại có mùi hôi?

- Sau khi gặp bà chủ và đóng tiền cho bà, về đếm tiền thì lại có nhiều tiền đến mức đủ để thuê 1 căn nhà nhỏ, và hắn lại muốn thuê 1 căn nhà khác.

Lời giải trọn vẹn:

Nhân vật tôi đã giết thằng bạn, giấu xác trong nhà.

Thằng này chơi bài bạc, đánh thua hết còn vài đồng lẻ => qua nhà thằng bạn gặp bà mẹ, để ý chi tiết “Cô ta đang lo lắng, trong tay thì cầm điện thoại”, thật luôn bà này => bán điện thoại hoặc trộm tiền => lấy tiền trả tiền thuê nhà. Nhưng trả được có một nửa.

Đến tối, hắn gom tiền trong nhà, thực chất là lôi cái xác thằng bạn ra, để ý chi tiết ban đầu là bà mẹ không gọi điện được cho con, tức là thằng con có mang theo điện thoại => bán điện thoại của nó lấy tiền hoặc lục tiền trong người nó. Trả đủ tiền thuê nhà.

Tiếp tục để ý chi tiết cuối truyện là “không biết còn nhiều đây có đủ thuê căn nhà nào nhỏ hơn không?”, sao tự dưng lăm lăm tiền thế này => vì lúc đi trả tiền nhà đã thật bà chủ luôn rồi nên mới tính chuyện nhà.

41. Cố Gắng Tự Tử

Trên đường đi làm về tôi thường đi qua 1 tòa nhà bỏ hoang do bị phá hủy.

Tuy nhiên, tòa nhà này lại trở nên nổi tiếng với việc tự tử vì rất nhiều người đã nhảy xuống từ bên trên.

Tôi cũng đã từng được nghe nhiều tin đồn về việc nhìn thấy ma ở quanh đó.

Hơn nữa, có rất ít đèn đường ở khu vực xung quanh nên nó càng trở nên rùng rợn vào ban đêm.

Một hôm, tôi làm việc quá giờ và phải đi qua tòa nhà đó vào khoảng 11h đêm.

Tôi thực sự sợ hãi và nghĩ rằng tôi đã trông thấy vài cái bóng trên sân thượng tòa nhà.

“!?!?”

Tôi cảm giác như tim mình đã ngừng đập ngay lúc đó vậy.

Tôi nhìn kĩ lại và lần này, tôi chắc chắn có 1 người đang đứng trên sân thượng.

Ồi không, đó có phải ma không...?

Trong lúc tôi còn đang nghĩ, bóng người đó bỗng nhảy xuống dưới.

Tôi nghe thấy một tiếng đổ ập xuống và thấy thân thể của 1 người phụ nữ nằm sõng soài trên mặt đường bê tông.

Tôi lập tức gọi cấp cứu và chạy lại đỡ cô ấy dậy.

Cả người cô ấy bê bết máu và chân thì bị vụn một cách kì dị.

Cô ấy không phải ma nhưng khiến tôi thực sự kinh hãi.

Tôi nhìn thấy vài người đứng trên ban công tòa nhà và nghĩ chắc hẳn họ đã nghe thấy tiếng đổ và muốn biết chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó, xe cứu thương đến và mang người phụ nữ ấy đi.

Tôi về nhà nhưng chẳng thể ngủ được bởi những hình ảnh đó cứ tái hiện lại trong đầu.

Ngày hôm sau tôi được thông báo rằng người phụ nữ đó bị thương nghiêm trọng nhưng vẫn sống.

Thật may khi nó chỉ dừng lại ở việc cố gắng tự tử.

Nếu cô ấy chết, nó sẽ khiến tôi bị khủng hoảng mất.

*Truyện này có 2 cách giải thích:

- tòa nhà bỏ hoang => đám người kia ở đâu ra?, đám đó chính là ma và cô gái bị ma xô

- đây là 1 vụ giết người nhưng tên sát nhân đã lợi dụng nơi vắng vẻ để ra tay, chúng tạo ra hiện trường giả là 1 vụ tự sát nhưng ko may cho chúng đúng lúc có ng đi qua.

42. Máu

Tôi rất tin vào tâm linh. Ấy vậy mà mọi người cứ bảo rằng những sự việc lạ kỳ quanh tôi hoàn toàn không có chút tâm linh nào cả. Sao họ không chịu hiểu ra? Khi mà chú của bạn tôi một mình vào rừng, do trời xức nên để máu nhỏ giọt lên lá cây, rồi sau đó bỏ mạng. Chị họ của bạn tôi đứt tay khi đang làm bếp, máu rơi vào lửa và sau đó cũng bỏ mạng.

Vừa sáng nay, tôi nhận được tin một người bạn trung học đã chết khi đang tắm biển. Tôi vội hỏi họ anh ta có bị thương hay chảy máu gì khi đang ở dưới nước không, y như rằng là có, anh ấy bị vỏ ốc cứa vào tay.

Thế mà bọn họ vẫn không chịu nghe tôi mới tức chứ.

Suy luận: Đầu tiên là hãy chú ý đến chi tiết chảy máu của 3 trường hợp: trường hợp 1 là máu nhỏ giọt lên lá cây, trường hợp 2 là máu rơi vào lửa, và trường hợp 3 là chảy máu dưới nước.

Những trường hợp máu rơi như vậy mà nhân vật tôi cũng biết được thì thật là kỳ lạ. Trường hợp 1 ông chú vào rừng 1 mình, rồi vô tình làm rơi máu lên lá cây mà thằng này cũng biết, rồi đứa chị kia làm rơi máu vào lửa hay chảy máu trong nước mà thằng này cũng biết luôn.

Có thể suy đoán là nhân vật tôi có thể nói chuyện được với linh hồn, vì linh hồn thì tồn tại ở mọi nơi cho nên mới biết được những sự việc kỳ bí như vậy.

Để ý đến câu nói: “Tôi vội hỏi họ ...” ở đoạn cuối truyện của nhân vật tôi. Không biết “họ” ở đây là ai. Là công an, hay là những linh hồn mà thằng này có thể giao tiếp?

43. Những Khối U

Tôi có những khối u này từ khi tôi còn bé.

Tôi có thể nhớ tôi đã rất tự ti vì chúng, giấu chúng trong túi áo, lấy quyển sách che đi hay giấu trong cặp. Bọn ở trường không hề để động gì đến nó trước mặt tôi, nhưng tôi biết bọn nó đang cười sau lưng tôi.

Tôi cũng nhớ là đã từng bảo ba mẹ tôi đưa đi khám. Những khối u trên tay tôi trông to như cục u trên lưng voi ấy. Họ nói chúng rất bình thường rồi đánh trống lảng sang chuyện khác. Nhưng tôi biết nó không hề ổn.

Hồi bé tôi đã thử cắt bỏ chúng đi, nhưng không ích gì cả. Kéo, dao, đồ gọt vỏ khoai, cạo cắt hay nạo chúng ra khỏi bàn tay tôi ... nhưng tôi không thể vì không thể chịu được những cơn đau thấu tim gan.

Nhưng hôm nay lại khác. Thật tuyệt vời là bạn có thể gây tê với vài mảnh garo và một chai Jack Daniels. Lúc đầu tôi định dùng một con dao thật bén để cắt chúng, nhưng tôi chợt nghĩ rằng việc cố cắt qua từng thớ thịt ở khối u có thể sẽ rất khó khăn khi tôi đang xin. Tôi quyết định chuyển sang kế hoạch B.

Tôi phải thật khản trương. Tôi thấy đầu nhẹ nhõm và bắt đầu thấy quay quay. Bàn tay và cẳng tay tôi trở nên xanh xao vì thiếu máu, không thể đợi lâu hơn được nữa. Tiếng kêu vo vo của cái máy xay sinh tố khiến tôi hồi hộp, sẵn sàng làm cái việc mà tôi muốn làm khi lần đầu nhìn vào cái thứ dị dạng trên tay tôi.

Tôi đưa tay trái vào trước. Cái cảm giác bất ngờ khi lưỡi dao bén ngót cắt qua từng miếng thịt khiến tôi gai cả người, nhưng thật ngạc nhiên khi thấy rượu phát huy tác dụng - tôi đã nghĩ là nó phải đau hơn cơ. Tôi có thể nghe thấy tiếng kim loại sắc bén quay vòng và cắt chúng, đúng theo dự định của tôi. Tôi ấn tay tôi vào mạnh hơn. Tất cả những ký ức tồi tệ ấy, tất cả sự xấu hổ - tất cả những thứ khủng khiếp ấy đã biến mất, chỉ còn là những thớ thịt đầy đỏ ngầu.

Tôi tỉnh cơn phê, kịp thời rút tay ra trước khi lưỡi dao đâm sâu hơn vào khớp xương. Tôi mỉm cười, say sưa ngắm bàn tay mới của tôi. Ở chỗ đã từng là những khối u ấy, máu chảy đầm đìa. 5 đã xử lý, 5 cái chuẩn bị...

Đáp án: Nếu ai là dân nghiện creep thực sự thì chắc sẽ biết đến clip barbie.avi, nói về 1 người phụ nữ bị mắc chứng rối loạn về sự toàn vẹn của cơ thể, tức là người ta sẽ luôn tồn tại suy nghĩ rằng mình phải bỏ đi 1 bộ phận nào đó thì cơ thể mới thực sự hoàn hảo. Cụ thể ở đây là những ngón tay. Nhân vật tôi tìm mọi cách để giấu chúng đi, trong túi áo, trong cặp... và cuối cùng là cắt bỏ chúng đi, bởi chỉ có thế, anh ta mới cảm thấy thỏa mãn.

44. Chụp Ảnh Ma

Tôi, Jack, Marky chuẩn bị đi chụp ảnh ma.

“Ở căn nhà này từng có một vụ thảm sát rất ghê rợn. Người chồng đã bị móc mắt, người vợ thì bị đâm đến chết và 2 đứa con thì bị thất cổ”

“Mày đang cố dọa tao đấy à?”

Bọn tôi chụp khắp nhà, trên tường, dưới đất. Nhiều chỗ trong nhà tôi thấy máu còn dính.

Ghê thật. Nhưng chả có gì lạ cả. Chúng tôi tụ tập lại dưới sảnh.

“Có ai thấy gì không?”

“Chả thấy gì”

“Tao cũng không”

“Không nhìn thấy gì hết”

Vậy là chả có con ma nào. Chán thật. Nhưng tôi lại thấy an tâm.

Thật sự là đêm đó chả có con ma nào. Chỉ có người với người.

Suy luận: Tôi, Jack, Marky là 3 người. Khúc cuối lại có 4 tiếng, “Có ai thấy gì không?”, “Chả thấy gì”, “Tao cũng không”, “Không nhìn thấy gì hết”. Tức là có 4 người cùng nói. Vậy người còn lại đó là ai?

45. Quả Bóng

Thằng nhỏ này có quả bóng tròn thế . Phải lấy mới được! Nhưng mà nó không cho, thế là tôi tìm cách giành bằng được, cuối cùng cũng lấy được. Đem về chơi thôi . Ồ, bóng gở nước rồi.

Lời giải: Thằng này thấy 1 cậu bé đầu đinh hay đầu trọc nào đó. Nó lại giành bằng cách cắt đứt đầu thằng nhỏ rồi đem zề chơi. Bóng gở nước ở đây chính là máu.

46. Nhà Họa Sĩ

Gần nhà tôi có 1 căn nhà khá cũ kĩ. 1 lão họa sĩ sống ở đó. Lão chả bao giờ chịu ra ngoài cổng, khách hàng muốn mua tranh của lão phải tự vào nhà lão. Nhà có 2 cổng: 1 cổng lớn trước nhà đón khách vào, 1 cổng nhỏ phía sau tiễn khách ra về. Tôi xem bức tranh 1 số người đã mua của lão, toàn tranh kinh dị. Tôi không mua tranh, nhưng tò mò không biết lão vẽ bằng gì. Tôi lẻn vào nhà lão, tôi đã làm được 1 việc rất khó khăn vì sân nhà lão tuy nhiều cây, nhưng cây nào cũng ít lá, mặc dù lão chăm sóc rất kĩ, nhất là loại có lá và hoa màu đỏ, đen. Bên trong phòng tranh, tôi đến gần đồng lọ màu, có mùi gì lạ lạ từ 1 vài lọ màu đỏ và đen. Lúc đó tôi ngửi thấy 1 mùi khác, không phải từ đồng lọ màu. Mùi đó càng dần nồng nặc hơn...

Lời giải: Nhà họa sĩ này đã giết người rồi dùng máu và xác thịt của họ làm phân bón cho những gốc cây, sau đó hoa và lá của những cây này được làm nguyên liệu cho lão vẽ tranh.

47. Nước Mắm

Nhà nọ làm nghề bán nước mắm, họ tự xây 1 hồ chứa lớn để ngâm nước mắm, rồi chiết ra đem bán. Tôi cũng hay mua nước mắm của họ để dùng... Một hôm, họ báo cảnh sát rằng đứa con nghịch ngợm của họ vừa mất tích trong khi họ đi bán. Họ gác lại công việc để đi khắp nơi dán tờ rơi tìm con... Suốt mấy tháng tìm kiếm vẫn không có kết quả, họ thất vọng và trở lại với nghề bán nước mắm để kiếm sống và cố quên đứa con của mình đi...Tôi lại dùng nước mắm của họ, chà...mùi vị khác hẳn trước đây, ngon tuyệt!

Lời giải: Nước mắm lần này có mùi vị khác bởi vì đứa bé đó đã rơi xuống hồ ngâm nước mắm.

48. Váy

Tôi đi hành lang sang phòng khác, thấy phòng bếp ở bên có bộ váy trắng đang bay phấp phới. Trông bộ váy có vẻ là của mẹ tôi, cả nhà chỉ có 1 bộ duy nhất. Chợt tôi va vào ai đó... MAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

- Bình tĩnh, mẹ đây mà!

Hóa ra là mẹ tôi, bà đang mặc bộ váy trắng đó. Thế mà tôi cứ tưởng.....

Suy luận: Nhân vật tôi đi hành lang sang phòng khác và vô tình nhìn qua một bên thì thấy phòng bếp, tức là lúc này phòng nhân vật tôi đi tới không phải là phòng bếp, mà nhân vật tôi va phải người mẹ, do vậy người mẹ lúc này ở phía đối diện chứ không ở trong phòng bếp.

Từ đó suy ra được bộ váy trong bếp và bộ váy trên người bà mẹ là 2 cái, mà nhân vật tôi đã nói là trong nhà chỉ có 1 bộ.

Do vậy có lẽ bà mẹ đã treo cổ chết trong bếp trước đó nên nó mới thoáng thấy bộ váy bay phấp phới, còn thứ mà nhân vật tôi đối mặt có thể chỉ là linh hồn của bà mẹ.

49. Lửa

Tôi cùng đám bạn vào 1 cái hang. Cả bọn vào trong hết, chợt 1 cánh cửa bằng đá đóng lại.

Không còn lối nào ra nữa, chúng tôi cố cạy, đẩy, đập... tìm mọi cách mở cái cửa đó mà không được. Bỗng có 1 ngọn lửa bùng sáng ở 1 góc hang.

Trên đá xuất hiện dòng chữ đen: “Hãy đoán tên ta. Mỗi người hô to 1 số thứ tự tương ứng 1 chữ cái tiếng Anh. Nếu đúng hết sẽ ra tên ta bằng tiếng Việt không dấu. Khi tắt cả đoán xong những người đoán đúng chữ cái lượt mình sẽ được thả”.

Thế là lần lượt từng người hô to: “11”, “5”, “12”, “21”, “1”, “4”, “15”. Đến lượt tôi, tôi đang phân vân giữa số 9 và 10. Tôi hô, cảm thấy run run: “C....CH..... MUỖI”.

PPHỪỪỪỪ Tôi chói cả mắt vì thứ ánh sáng. Rồi mọi thứ bình thường, ngoại trừ trước mặt tôi là đồng tro. Cánh cửa đá mở, tôi ra ngoài, vẫn chưa hết sợ. Có tiếng vọng từ cái hang: “Mày...oi...mày...trả...lời...sai...rồi”

Suy luận: Từ các chữ số “11”, “5”, “12”, “21”, “1”, “4”, “15” ta dựa vào vị trí của chúng trong bảng chữ cái sẽ ghép thành dòng “keluado”, vấn đề ở đây là chữ cuối cùng, nếu nhân vật tôi nói là 9 thì sẽ là chữ i, còn 10 sẽ là chữ j.

Đám bạn vì cứ nghĩ nhân vật tôi sẽ nói số 9, để tạo thành câu “keluadoi” thì nó mới có nghĩa. Nhưng vì run quá nên nhân vật tôi mới nói 10, do vậy sau cùng đám bạn mới hét lên là “Mày...oi...mày...trả...lời...sai...rồi”.

Tên của ngọn lửa là KẽLừaDối, mà chính vì cái tên như vậy nên tốt nhất là không nên tin những gì hắn nói, điều kiện của hắn thực chất là “ai đoán đúng thì chết, ai sai thì sống”, bọn bạn kia đoán đúng hết thì chết.

Thực tế thì ngọn lửa có lẽ không muốn ai sống nên đã lừa bọn này, vì số 10 là chữ J mà chữ J thì làm gì có trong tiếng Việt, nhân vật tôi chỉ vô ý đoán trúng nên mới sống.

50. Món Ưa Thích

Tôi thích có món cá trong bữa ăn, thêm một quả trứng vịt lộn cuối bữa, một chút cà chua tráng miệng. Và thích cả một loại nước kiểu vậy nữa...

Lời giải: Cà chua = đỏ

Cá + trứng vịt lộn = tanh

Tanh + đỏ = máu.

51. Ác Báo

Tôi bị giết chết. Nhưng tên sát nhân cũng đã tự sát theo. Cảnh sát ập đến. Căn phòng bốc mùi máu tanh kinh khủng. Cửa sổ mở. Chỉ còn cái xác của tôi ở đó-trong căn phòng nơi tôi bị giết. Tôi chỉ nhớ có vậy.

Cái xác của tên sát nhân đã biến mất, nhưng đâu có ai đột nhập vào phòng này.

Lời giải: Sau khi giết nhân vật tôi. Tên sát nhân đã trèo qua cửa sổ để trốn nhưng không may rơi xuống chết. Do vậy trong phòng không có xác của tên sát nhân.

52. Đu Quay

Tôi mới chỉ được chơi đu quay trong một lần ba mẹ dẫn đi chơi công viên nhưng tôi rất thích, quay càng nhanh tôi càng thích, không chỉ cái cảm giác được bay lượn mà còn là tiếng hét chói tai của những người bên cạnh. Đứa em trai tôi lại cho rằng cái trò đó chán chết. Được, để anh cho em thấy, cái trò đó có chán chết hay không, lại đây chơi với anh, không cần phải ra công viên nữa.

Lời giải: Tự buộc mình và thả em lên cánh quạt trần, bật quạt quay rồi nghe tiếng nó la hét. Đó chính là sở thích của nhân vật tôi.

53. Căn Phòng Mới

Tôi vừa chuyển đến nhà mới, đó là một khu chung cư cao cấp nhưng giá thuê lại rất rẻ mạt. Bốn phía là tường cách âm, rất phù hợp với thói quen không ưa tiếng ồn của tôi. Căn phòng khá lộn xộn, vẫn còn nhiều món đồ chưa được chuyển đi, có lẽ chủ cũ trước lúc đi có chuyện đột xuất nào đó nên mới gấp như vậy. Tôi

khệ nệ ôm đồ của mình vào phòng, mệt rồi, ngày mai tôi sẽ sắp xếp chúng luôn một thể, tôi liền lên giường chợp mắt. Nửa đêm tôi bị đánh thức vì tiếng người nói chuyện. Hàng xóm thật vô duyên, nửa đêm bật Tivi muốn tra tấn người khác à? Tôi trùm chăn ngủ tiếp.

Lời giải: Căn phòng được cách âm nên tiếng Tivi không thể để cho thằng này nghe thấy được. Do vậy tiếng nói chuyện là từ trong phòng nó đang ngủ phát ra. Căn phòng này có ma, cũng vì thế nên chủ cũ mới chuyển đi gấp gáp và giá lại rẻ như vậy.

54. Chương Trình Tivi

Chưa bao giờ tôi thấy một chương trình ti vi nào chán như thế này. Mấy nhân vật chỉ ngồi trên sofa nhìn thẳng vào tôi, trông mặt họ có vẻ không hài lòng. Rồi một trong số họ đi về phía tôi, có gì đó không ổn.... Hắn đưa tay vươn về phía tôi, rồi..... Phụ, mọi thứ tối đen, tôi không cảm nhận được gì quanh mình nữa.

Lời giải: “Tôi” là một con ma bị nhốt trong tivi, nó nhìn từ trong tivi ra mà cứ ngỡ rằng mình đang xem tivi. Họ không hài lòng vì chương trình đang xem rất chán và tiếng phụ là tiếng người xem tắt tivi.

55. Lạnh

Ti vi thông báo hôm nay 39độ C, định ra ngoài mua thứ nước gì đó giải khát, nhưng vừa đặt chân ra ngoài thì suy nghĩ lại nên vào đắp chăn thôi....

Lời giải: Vì giết người giấu xác trong nhà nên phải để điều hoà ở chế độ âm. Giữ xác không bốc mùi => 39 độ mà vẫn đắp chăn.

56. Sở Thích Manacanh

Tôi có sở thích sưu tập manacanh (hình nộm)! Mỗi lần thấy một con manacanh đẹp là tôi phải có bằng được!

Hôm nay tôi thấy một con manacanh nữ rất đẹp, nó ở shop quần áo đối diện!

Trong nhà kho nơi tôi cất những con manacanh mình kiếm được, chúng được phủ bằng sáp nến đặc và có thể đứng theo dáng tôi thích, tôi đã thêm vào bộ sưu tập một con manacanh mới!

Sáng hôm sau, tôi thấy shop của bà hàng xóm không mở cửa, chắc đi đâu xa rồi!

Thôi, dù sao tôi cũng có thêm con manacanh mới giống con tôi muốn!

Lời giải: “Tôi” đã giết bà chủ làm manacanh. Do vậy shop mới đóng cửa.

57. Cháu Tôi

Việc làm tôi cảm thấy không thoải mái nhất khi phải ở ké nhà các anh chị đó chính là mất tự do về vấn đề đi lại. Sinh viên rồi nên cũng cần đi để có thể biết thêm nhiều thứ.. Mọi ngày tôi đều cố gắng về sớm, tầm 8h30 là tôi phải có mặt ở nhà để khỏi bị nói này nói nọ.

Nhưng hôm nay thú thật tôi không còn cách nào khác nên đành phải về trễ hơn mọi khi. 10h đêm, là khoảng thời gian không quá trễ so với cuộc sống ở Sài Gòn đông đúc con người nhưng lại khá trễ so với giờ đóng cửa của gia đình này.

Tôi loay hoay mãi ở trước cửa, đi đi lại lại, tay cầm điện thoại để nhấn inbox cho thằng cháu tôi xuống mở cửa vì tôi thừa biết rằng giờ này nó đang nằm ôm gối bông lăn qua lăn lại nhắn tin với gái trên facebook. Sau khi thấy “đã xem” ở tin nhắn nhờ xuống mở cửa, tôi ngồi xuống và đợi chờ nó xuống mở cửa.

10 phút trôi qua nhưng chẳng thấy động tĩnh gì, tôi đành nhấn thêm một tin nữa.. Nếu không phải việc nhấn chuông vào giờ này sẽ làm cả nhà thức giấc và hơn thế nữa là tôi sẽ ngồi nghe tụng kinh vào sáng hôm sau thì tôi cũng chẳng phải làm như thế này.. Nhìn qua khe cửa, tôi thấy được ánh đèn cầu thang sáng lên, rồi bóng dáng ú ụ của thằng cháu tôi từ từ đi xuống, rồi từ từ bước lại gần cánh cửa, đưa mắt ra nhìn.

Tôi lo chuẩn bị dắt xe vào nhà, nhưng quái lạ, vẫn không thấy mở cửa.. Đã hơn 5 phút rồi mà chả thấy gì, tôi lại đưa mắt vào nhìn, vẫn thấy nó đang nhìn vào tôi.. ” Thằng này hôm nay dám trêu cậu mày, cậu vào được cậu thông cho chết!” - tôi tự nói như thế.

Quá bức tức, tôi vội đập cửa vài phát cho thấy rõ tôi đang bức bối và yêu cầu nó thôi không đùa như thế nữa. Lần này nhìn vào tôi thấy nó không nhìn nữa và từ từ bước trở lại cầu thang, tôi nghĩ là nó lại lấy chiếc chìa khóa mở cửa.

Tôi chỉ muốn chờ thê khi đã hơn 5 phút mà chả thấy đâu, nhìn lần nữa tôi chẳng thấy ai ở đó duy chỉ có ánh đèn cầu thang.. Lần này nghe chữ cũng chịu, tôi bấm chuông liên tục trong 3 giây.

Lần này thì đèn sáng lên cả nhà chớ không phải chỉ còn ánh đèn cầu thang hiu hắt giữa căn phòng tối om. Cửa được mở mạnh ra, xuất hiện trước mắt là anh Sáu - cha của thằng cháu tôi..

- Làm gì giờ này mà về trễ dữ dạn vậy, bấm chuông om sòm nữa! - ổng câu gắt hỏi tôi.
- Em có nhắn kêu thằng Hưng xuống mở cửa rồi nhưng chả biết nó làm gì mà không mở nữa, rõ ràng nó nhìn ra thấy em đang ở ngoài này và em cũng nhìn thấy nó - tôi bình tĩnh giải thích.
- Hưng nào ở đây, nó ngủ từ nãy giờ ở trên, xuống đây hỏi nó mà mở cửa!

58. Video Chat

Video Chat là câu chuyện ma quái kể về một cậu bé thiếu niên gặp một cô gái lạ trong phòng chat. Cậu không chắc liệu có nên tin cô ta hay không khi cô ta bắt đầu cầu xin giúp đỡ.

Một ngày nọ, khi tôi từ trường về nhà, tôi nhận được lời nhắn từ bố mẹ nói rằng họ đã ra ngoài và sẽ về trễ. Không có nhiều bài tập về nhà, tôi chui vào phòng ngủ và mở laptop lên. Sau khi lướt web vài phút, tôi bắt đầu chán và tìm kiếm một phòng chat video.

Click chuột lướt qua những tên lập dị và phí thì giờ, tôi cố tìm lấy một người tôi có thể trò chuyện cùng. Khi sắp bỏ cuộc, cú click ngẫu nhiên của tôi làm hiện lên màn hình một cô gái rất dễ thương.

Cô trông giống như đã khóc và đặt tay lên miệng, như thể cô đang cố gắng không phát ra tiếng động. Nhìn gần hơn, tôi có thể thấy được sự sợ hãi trong đôi mắt cô.

Cô bắt đầu gõ...

- Làm ơn , làm ơn giúp tôi...

* Có chuyện gì

- Gọi cảnh sát !

* Cái gì ? Tại sao ?

- Có ai đó trong nhà của tôi

* Cô không đùa chứ ?

- KHÔNG ! Anh phải giúp tôi !

* Được rồi được rồi , tôi sẽ giúp cô

- Gọi cảnh sát cho tôi.

* Tại sao cô không tự gọi lấy?

- Điện thoại tôi hỏng rồi. Tôi chỉ có một mình. Ai đó đã đột nhập vào nhà tôi. Tôi nghe thấy hân đang đi lên cầu thang nên đã trốn vào tủ quần áo. Mở laptop. Trang đầu tiên tôi tìm được là phòng chat này. Anh là người đầu tiên tôi liên lạc đến. Làm ơn, A phải tin tôi!

* Cô có chắc đây không phải trò đùa ?

- Tôi thật sự nghiêm túc

Tôi không biết phải làm gì. Đây có thể chỉ là một trò đùa bệnh hoạn, tôi nghĩ thế, nhưng biết đâu cô gái này thật sự cần giúp đỡ ? Tôi không thể bỏ rơi cô ta . Tôi phải gọi cho cảnh sát

* Được rồi , tôi sẽ gọi cảnh sát , cho tôi tên và địa chỉ của cô.

- Tôi tên Linda, địa chỉ là...

Khi cô ta đang gõ , tôi đã sẵn sàng gọi số khẩn cấp. Và lúc nhìn thấy dòng địa chỉ cô ta đưa , tôi bàng hoàng đánh rơi cả điện thoại xuống nền nhà.

Đó là địa chỉ nhà tôi.

Tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc song lưng. Tôi ngồi đó, nhìn chằm chằm vào cô ta trên webcam. Ánh mắt cô ta như van xin tôi giúp đỡ. Nước mắt lăn dài trên má.

Dần dần , tôi quay đầu lại nhìn về phía tủ quần áo. Tim tôi đập liên hồi, toát mồ hôi lạnh ngắt.

Với bàn tay run rẩy, tôi đặt laptop xuống và chậm rãi tiến tới tủ quần áo. Sàn nhà cốt kết dưới chân tôi. Trong đoạn video chat, tôi có thể thấy cô gái chột rùng mình khi nghe tiếng gì đó. Cô che miệng lại, run rẩy và sợ hãi.

Tay trái tôi nắm lấy tay vịn của tủ quần áo. Cô gái vẫn còn đó, âm thầm khóc. Tôi nắm chặt lấy tay nắm và nhanh chóng mở ra. Từ bên trong, tôi nghe thấy 1 tiếng thét kinh hoàng.

Tủ quần áo trống rỗng.

Khi nhìn lại laptop, khung chat video của cô gái đã biến mất. Tôi vẫn nghe tiếng thét của cô ta. Điều này khiến tôi mất bình tĩnh và không thể ngủ lại trong phòng mình. Tôi xuống tầng dưới và ngủ trên sofa.

Sáng hôm sau, tôi kể cho bố mẹ về những chuyện đã xảy ra. Mẹ tôi phì cười, nhưng bố tôi có vẻ tò mò. Ông nói sẽ hỏi những người hàng xóm về chuyện đó.

Những gì họ kể thật đáng lo ngại. Nhiều năm trước, có một gia đình sống trong ngôi nhà này. Một người đàn ông, vợ ông ta, và cô con gái mới lớn của họ. Một đêm, khi cha mẹ cô bé đi vắng, ai đó đã đột nhập vào nhà. Khi 2 người lớn về nhà, họ phát hiện ra cô bé đã chết trong tủ quần áo riêng của mình.

Cô đã bị đâm đến chết. Kẻ sát nhân chưa bao giờ được tìm thấy.

Tên cô bé là Linda.

59. Không Ngủ Được

Tôi đang nằm trên giường, mắt nhắm nghiền và không tài nào ngủ được.

Lạy Chúa, sáng mai tôi có tiết kiểm tra. Làm ơn đi. Cái cảm giác rờn rợn, bất an tựa như đang có ai nhìn chòng chọc vào mình, sao nó cứ đeo bám tôi thế?

Mỗi lần nhắm mắt cố ngủ, tôi lại cảm thấy... có ai đó đang ngồi trên cái ghế trong phòng và nhìn mình. Nghe thật ngớ ngẩn, nhưng chính xác là tôi cảm thấy như vậy đó!

Đã 2 lần tôi mở căng mắt ra nhìn vào chỗ đó nhưng chẳng có gì cả. Dù sao vẫn tốt hơn là có gì... Ôi trời ơi, cứ nằm thế này mãi cũng không ngủ được. Tôi quyết định dậy đi vệ sinh. Tôi đi dọc theo hành lang tối om và...

- Alice!!

Tiếng gọi làm tôi hoảng hồn đến mức không cục cựa được. Mẹ tôi từ phòng bà bước ra, với tay bật đèn hành lang lên và hỏi:

- Con chưa ngủ nữa à? Con đi đâu thế?

- Con đi vệ sinh, nhưng mẹ ơi, mẹ suýt nữa dọa chết con rồi đấy!

- Ôi mẹ cũng bị con làm cho đứng tim đây này! Nếu có không ngủ được thì sang nằm với mẹ, chứ làm thế mẹ sợ chết mất.

- Gì ạ? Mẹ nói gì con không hiểu...?

- Ô, thì khi nãy mẹ ra phòng khách lấy chiếc áo, ngang qua phòng con thì thấy con ngồi trên ghế chăm chăm nhìn mẹ mà ngoác miệng cười. Tối quá mẹ cũng không nhìn rõ, mẹ dụi mắt thì lại không thấy đâu, nhìn kỹ lại thì thấy con đang nằm trên giường. Chắc con học mệt quá rồi đấy, thôi con về phòng đi...

Alice? Con làm sao thế, Alice?

60. Jason's Home - Nhà Của Jason

Hắn gọi mọi người, chẳng ai trả lời, như mọi khi. Mọi người trong gia đình hắn thật là cố chấp, không cả thèm trả lời khi hắn gọi. Họ quá cố chấp, họ chẳng thèm nói chuyện với hắn nữa. Có thể họ giận hắn, nhưng sao mà phải giận đến tận 2 tuần cơ chứ?

Có vấn đề gì sao? Họ luôn giận hắn, nhưng không tới mức lờ hắn đi như thế này. Hắn thấy thật tuyệt vọng.

“Mẹ, sao mẹ không nói gì với con?” hắn nói, nhưng mẹ hắn vẫn cứ nằm trên giường. Bà vẫn đang bị ốm.

Rồi hắn tới chỗ bố. “Bố vẫn giận con sao?” nhưng bố hắn vẫn cứ ngồi im lặng ở ghế, đọc báo. “Bố, cà phê của bố nguội rồi kìa.”

Hắn tới trước cửa buồng tắm, gọi chị hắn. “Ê, Lizzie, chị lúc nào cũng tắm à. Thế mà lúc nào cũng vẫn hôi.” Hắn chẳng bao giờ ưa Lizzie, nhưng gì thì gì đó vẫn là chị hắn...

Chờ đã, Jason nghĩ, nếu có ai đó không lờ hắn đi, thì chắc hẳn đó là Bea, em gái hắn.

Hắn tới cái cũi. Ô, Bea vẫn đang ngủ. Em bé ngủ cả ngày rồi. Mẹ cũng thế. Bố cũng chẳng đi làm. Còn Lizzie thì chẳng bao giờ tắm xong.

Tại sao?

Có chuyện gì xảy ra với họ à ?

Hắn vừa mới chơi với con mèo Collins của họ có một lúc mà họ đã giận đến thế sao ?

Họ thật là ngu ngốc, quá ngu ngốc mà.

Collins cũng ngu lắm, nó lười chảy thây. Nó chẳng cả muốn động đậy sau khi chơi ném đĩa.

Rồi hắn nhớ lần mẹ mắng hắn khi ném Collins lên cây.

Hắn nhớ. Hắn nhận ra món đồ chơi mà hắn hay dùng với con chó nhà hàng xóm - Lincoln, và nhớ cả Justin, bạn hắn.

Hắn chưa bao giờ đi chơi với gia đình hắn. Hắn tới chỗ bố, hỏi bố có muốn chơi với hắn không? “Không, dừng lại đi, bố không muốn chơi, dừng lại.” Nhưng mà hắn muốn chơi. Hắn cứ khẳng khẳng thế. Hắn ngồi đợi suốt.

Mẹ hắn tha thứ cho hắn cái tội với con mèo, nhưng mẹ hắn cũng không muốn chơi với hắn. Nhưng hắn cứ đòi chơi. Cả với chị gái hắn, Lizzie, cũng vậy. Bea nữa, con bé muốn chơi, nhưng mà nó nhanh mệt quá. Mọi người lười thật.

Hắn ước là mọi người hãy đi tắm đi, vì họ bốc mùi quá.

Hắn mong là bố sẽ gắn cái cổ lại, vì quả táo Adam của bố đang lơ lửng ra thế kia. Và mẹ hắn nữa. cái phổi đang đặt trên lồng ngực kia, hắn chắc là mẹ cũng muốn hít sâu vào một hơi cho khỏe ra.

Còn Lizzie ở trong buồng tắm, sao chị ấy không lấy cái đầu đang nổi trong toilet mà lắp lại vào cổ nhỉ?

À, phải rồi, đồ chơi của hắn !

Nó vẫn đang kẹt trong não của Bea. Giờ thì hắn nhớ ra rồi. Ừm, chắc là một ngày nào đó, mọi người trong gia đình hắn sẽ không lờ hắn đi nữa, và lại chơi với hắn và con dao yêu quý của hắn một lần nữa.

61. Đi Ngủ Đi

Hôm ấy chỉ là một đêm hè bình thường (ờm, nếu bạn không muốn coi là một giờ đêm thì thôi, chúng ta cứ coi như là “sáng” đi hén) và tôi thì không tài nào chợp mắt được. Cả nhà tôi thì đã say mọng hết rồi. Không biết phải làm gì, tôi vớ cục cứng 3DS của mình. Cái này hữu dụng lắm nhé, tôi có thể làm gì với nó cũng được. Tôi có thể chụp ảnh này (có thể bạn đang tự hỏi “Mới sáng sớm/ còn khuya thế này thì chụp bằng niềm tin à!”), tôi có thể chơi các trò chơi kinh điển như Drawn to Life the next chapter, Pokemon Rumble Blast, Fossil Fighters Champion, Pokemon Black, Super Scribblenauts và hàng loạt các game khác mà thông thường thì bọn teen hiện giờ chả còn hứng thú gì nữa. Chúng thường gọi mấy trò tôi thích là “ấu trĩ” hay “nhảm vì công lý”. Nhưng, trở về với câu chuyện của mình thì... đêm hôm ấy tôi quyết định lướt internet chơi.

Tôi cực kì thích Creepypasta nhé. Thú nhận tôi là fan cuồng của nó luôn. Ý quên, từ nãy tới giờ tôi chưa tự giới thiệu về mình ấy nhỉ? Username trên CP của tôi là OldManGlitch, và tôi chính là tác giả của bài Creepypasta “Sự suy đồi của Belle” (Belle’s Demise, một Creepypasta của Pokemon). Nếu như bạn chưa hề nghe về nó hay không biết đến nó, cứ thoải mái mà tìm nó trong phần CP của Pokemon nhé. Dù sao thì, trở lại với câu chuyện của tôi nào.

Như đã nói, tôi là fan cuồng của Creepypasta. Trong số các bài viết thì có một vài bài hoàn toàn chẳng đáng sợ tí nào cả, mà đọc thì lại rất vui. Có một số bài đọc thì không sợ gì mấy, nhưng nó lại khiến bạn phải bật đèn khi đi ngủ và cuối cùng là những bài nó khiến bạn sợ rùng cả trộm. Trước khi thảm họa này đến với tôi, tôi vẫn chưa đọc về Jeff the Killer, vì tôi biết hình của hắn sẽ khiến tôi gặp ác mộng mất, và chắc chắn là CP của hắn sẽ làm tôi sợ hãi hết ra. Nhưng sau này, tôi thu hết can đảm và quyết định đọc nó. Tắm

hình của hắn không còn khiến tôi sợ nữa, vì tôi đã biết nguyên nhân nào dẫn đến dung nhan của hắn hiện giờ.

Vậy nên vào tối hôm đó, tôi đọc một bài CP có tên là “Jeff the Killer đã trở lại!”. Đại khái thì nó nói về chuyện Jeff sử dụng một cuốn băng video để hack vào máy tính của người đọc rồi lục lọi thông tin cá nhân của họ. Sau đó, hắn sẽ đến viếng thăm nạn nhân của mình khoảng một vài ngày sau đó và cho họ nằm ngửa trên một vũng máu. Lúc ấy tim tôi đập thình thịch vì chuyện này quá sức thú vị. Nhưng sau đó, mọi chuyện đã thay đổi. Trong bài CP ấy, Jeff đã chèn một lời nhắn của mình vào, nói rằng hắn đã nắm rõ hết thông tin của người đọc. Hình như lúc tôi đọc, hắn nói hắn đã biết rõ nơi chốn của tôi, của nick OldManGlitch. Tôi thể nào như tôi vãi ra được gạch thì có lẽ bây giờ ghế ngồi của tôi đã toàn là silicon không.

Khoan đã, nếu chuyện này là thật thì có lẽ Jeff sẽ... “Đợi một chút...”, tối hôm ấy tôi tự nhủ thầm với chính mình, “mình chưa bao giờ đăng tải thông tin cá nhân của mình lên bất cứ trang web nào cả. Mình đã nói rằng mình sống ở ‘Vùng đất Pokemon’ và việc làm của mình là ‘hối lộ tham nhũng’. Không lẽ nào hắn lại tìm đến mình được. Không lẽ nào hắn lại đâm ra có hiềm khích với mình được”. Với suy nghĩ đó trong đầu, tôi bỏ đi ngủ.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy và thấy mình không còn nằm trong phòng nữa, mà là ở trong nhà người khác. Tôi bị trói vào một cái ghế và ngồi đó bất động. Tôi gào lên, “NÀY, TÔI ĐANG Ở CHỖ QUÁI NÀO VẬY!?!”. Một người đàn ông mặc quần jeans đen với một cái áo hoodie trắng bước ra chào tôi. Tóc hắn rất nhộp nhúa, bóng loáng với dầu mỡ, và xoắn xuống tận vai. Lốp môi dưới của hắn thì đỏ ngầu như máu, còn phần môi trên dường như đã biến mất rồi. Kinh khủng nhất là đôi mắt của hắn, có một vòng đen bao phủ mỗi con ngươi. Vòng đen ấy nổi bật trên gương mặt trắng bệch của hắn và khiến tôi run lên vì sợ.

“Không sao đâu, thư giãn đi anh bạn.” hắn mỉm cười.

Tôi cố gắng thuyết phục mình đây không phải là CP, rằng Creepypasta không có thật. “Này... gương mặt của anh làm sao vậy?” tôi hỏi.

Hắn nhìn chăm chăm vào tôi rồi đáp lại, “ta bị thiêu sống trong một trận đánh nhau”.

“Vậy tại sao anh luôn cười vậy? Mắt anh dường như không khép lại được sao?”

“Để mãi mãi cười, ta phải tốn rất nhiều công sức, vì nó mỗi cơ lắm. Vì vậy nên ta rạch một nụ cười đến tận mang tai, để có thể giữ nụ cười này trên môi. Thêm nữa, ta muốn luôn được nhìn vào gương mặt xinh đẹp của mình nên đã đốt phăng đi hai cái mí mắt rồi. Mà khoan, ta đã bảo là ta sẽ tìm người mà, phải không, OldManGlitch?”

Lúc ấy tôi ngỡ ngàng nhận ra tất cả. Trước mặt tôi là Jeff the Killer huyền thoại, bằng xương bằng thịt.

“Nhưng!!!! Tại sao....”

“Suyt, im lặng nào. Đi ngủ đi.” Khi nghe đến câu ấy, tôi biết rằng mình không còn đường nào để sống nữa. Hắn giơ con dao lên và nhắm thẳng đến lồng ngực tôi.

Tôi thức dậy lúc tám rưỡi sáng, trong phòng mình, mồ hôi mồ kê tuôn như suối, y như rằng tôi đang bị nướng trong lò vậy. Bố mẹ tôi đã đi làm, còn thằng em tôi thì đang xem ti vi. Tôi nhận ra những chuyện vừa rồi chỉ là mơ thôi.

Đêm hôm sau, tôi về phòng mình và tìm thấy một tờ giấy như thế này:

Gửi OldManGlitch,

Ta đã bảo là ta sẽ tìm người mà, đúng không? Về thực tế thì người vẫn ổn, nhưng đừng lo, ta có một kế hoạch khác dành cho người rồi. Ta sẽ tra tấn tinh thần người vậy, và ta sẽ nhấn chìm người trong đau đớn suốt cuộc đời này, hoặc là cho đến khi người chịu không nổi nữa rồi tự sát. Người là một kẻ rất đặc biệt đấy biết không? Vì người chỉ mới có mười ba tuổi thôi, và người cũng là hình nhân sống đầu tiên mà ta thực nghiệm đấy. Thôi để ta cho người biết kế hoạch nó là vậy nhé: Đầu tiên ta sẽ tra tấn tinh thần người, rồi khiến người phát điên lên, và cuối cùng người sẽ biến thành con rối của ta. Đợi tới tối đi, rồi người sẽ biết chuyện gì xảy ra cho mình.

Kí tên, Jeff

Tái bút: Chúc ngủ ngon!

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy trên giường mình, vã mồ hôi ra, chỉ để tìm thấy một xác chết đang nằm oằn oại dưới sàn nhà. Kế bên nó là một lời nhắn:

Gửi OldManGlitch.

Hôm qua người làm việc tốt lắm. Nhận ra hấn chứ? Đó là tên Moosejuice đấy, kẻ mà đã chặn người sử dụng tài khoản của mình vì người không chịu sửa bài cho hấn đấy. Ta thấy có lẽ mọi thứ sẽ dễ dàng với người hơn nếu người ra tay với những tên mà người có hiềm khích với chúng. Chúc ngày mới tốt lành, và ngủ ngon nhé. Đoán xem ai sẽ là nạn nhân kế tiếp của người nào?

Kí tên Jeff

Đột nhiên, cái xác dưới sàn nhà mở mắt ra và bắt đầu thở. Tôi cảm thấy thanh thản vì mình vẫn chưa thực sự giết chết một ai cả. Dù rằng tôi có hơi bức vì cái tên Moosejuice này đã chặn tài khoản của tôi lại, tôi vẫn không có đủ dũng khí để cầm dao chém chết một người như thế này. Đột nhiên, hấn nhìn chăm chăm vào tôi, rút súng ra và bắn tôi chết.

Tôi thức dậy lúc tám rưỡi sáng, trong phòng mình, mồ hôi mồ kê tuôn như suối, y như rằng tôi đang bị nướng trong lò vậy. Bố mẹ tôi đã đi làm, còn thằng em tôi thì đang xem ti vi. Tôi nhận ra những chuyện vừa rồi chỉ là mơ thôi.

Tôi không nghĩ rằng mình sẽ còn dám đùa dai với Creepypasta như trước nữa đâu. Vâng, cảm ơn các bạn đã đọc câu truyện này, và xin lỗi nhé Moosejuice, tôi không có ý cho anh trở thành ngôi sao mới nổi trong truyện của tôi đâu (dù gì thì tài khoản của tôi cũng được mở lại rồi, hoà chứ?). Và tôi xin gửi những lời cảm ơn chân thành nhất cho những ai đã hoàn thành cái CP của Jeff the Killer.

Ngủ đi nhé... Chúc ngủ ngon.

62. Ai Đây ?

Hôm đây, tôi phải trực ban lễ tân. Ca làm khá khuya, tôi vào quầy và nằm trên chiếc ghế xếp nghe nhạc để chợp mắt một tí. Lúc này, chỉ có tôi và bác bảo vệ già. Bác nằm trên chiếc giường xếp ngay sảnh lớn khách sạn, cách chỗ tôi vài mét. Đang chìm vào giấc ngủ, tôi bị đánh thức bởi tiếng la mắng lớn của bác bảo vệ:

- Jack, bác đang ngủ, sao cháu đẩy bác.

63. Máy Bộ Đàm Giữa Đêm

Tôi xin bắt đầu câu chuyện bằng sự khẳng định: Đây là một câu chuyện có thật, rất thật từ thời thơ ấu của tôi, và nếu bạn truy cập vào các thư viện lớn ở Trung tâm thành phố Nottingham, kiểm tra hồ sơ, bạn sẽ tìm thấy những vật chứng chứng minh điều mà tôi sắp kể.

Câu chuyện xảy ra cách đây khoảng 15 - 16 năm. Lúc đó tôi chỉ mới 7 tuổi, và Dale là anh họ tôi. Lúc đó anh 9 - 10 tuổi gì đó. Anh ở tạm với gia đình tôi vì mẹ anh đang đi thăm một người họ hàng xa. Lúc đó tôi ko có nhiều đồ chơi, các gameboy thì cũng đã phá đảo hết rồi. Vì vậy chúng tôi ko có gì để giải trí.

Một ngày của chúng tôi chỉ có xem phim hoạt hình trên truyền hình cáp vào ban ngày và nghe kể các câu chuyện ma trc khi đi ngủ. Lúc đó, mẹ đã nói với chúng tôi, bà muốn chúng tôi làm gì đó tích cực hơn, bởi thế bà quyết định mua một cặp bộ đàm walkie (bộ đàm cầm tay giống mấy chú bảo vệ ấy) để chúng tôi chơi với chúng thay vì dán mắt vào màn hình TV.

Từ đó, chúng tôi đã có niềm vui mới. Tôi và Dale hay đi đến ngôi làng lân cận, chơi trốn tìm trong rừng, và người này phải tìm người kia thông qua tín hiệu bộ đàm. Lúc đó vì còn nhỏ. Nên dĩ nhiên chúng tôi ko đc rời khỏi nhà lâu. Phải có mặt ở nhà lúc 17h, đó là quy định mẹ đặt ra.

Hôm đó cũng vậy, sau khi xong bữa ăn tối và lên phòng lúc 19h. Chúng tôi cất hết đồ chơi và sẵn sàng leo lên giường ngủ. Tuy nhiên, lại mang theo bộ đàm walkie. Dale ngủ ở phòng khách, còn tôi ngủ ở phòng riêng, và vì vậy chúng tôi dự định sẽ nói chuyện với nhau qua bộ đàm walkie cho đến khi ngủ thiếp đi. Đó là trước khi chúng tôi nghe thấy một điều, một điều đã làm thay đổi chúng tôi, mãi mãi.

Đó là khoảng 11 đêm, và chúng tôi đang kể cho nhau nghe những câu chuyện ma qua bộ đàm. Bỗng có sự kì lạ đáng sợ, trong khi Dale đang kể cho tôi nghe một câu chuyện về một con quái vật được cho là cai quản khu rừng chúng tôi đã chơi hồi chiều, bỗng Dale im bật. Bộ đàm báo đã có thêm kết nối từ một bộ đàm thứ 3. “Thật kì lạ. Ai vậy nhỉ?”. Sự thật lúc đó tôi đang bị cuốn vào câu chuyện của Dale và ko quan tâm đến chuyện này lắm. Tôi chờ trong vài giây để nghe Dale tiếp tục kể câu chuyện, cho đến khi tôi nghe những âm thanh lí nhí như tiếng thì thầm. Ko nghe rõ. “Thật kỳ lạ.” -Tôi nghĩ. Có một vài câu như là “Cầm dao lên”. “Đúng rồi”. “Cô sợ àh”???

Nghe rất ma quái. Nhưng tôi thì lúc đó vẫn nghe thấy một tiếng giống như vật gì đó đang chuyển động và cả tiếng thì thầm. Rất tĩnh lặng, có cả tiếng khóc nữa. Điều này thật đáng sợ, tôi lăn ra khỏi giường, và vội vã chạy đến phòng Dale. Dale đang co rúm trên giường. Bộ đàm walkie của anh ấy cũng phát ra âm thanh tương tự. Và dường như tiếng khóc đang trở nên lớn hơn.

“Đó là tiếng gì thế?” Dale hỏi. “Anh nghĩ rằng em đang đùa.”

Khi tôi bảo rằng tôi không đùa. Dale vội tắt bộ đàm đi. Những âm thanh vẫn phát ra bên bộ đàm của tôi. “Điều này thật sự đáng sợ”, Dale nói. Anh bắt đầu khóc và lẩm bầm trong họng. Còn tôi thì an ủi anh ấy và khuyên anh đi ngủ. Tôi thật sự lo cho Dale. Anh ấy trông vậy chứ khá nhạy cảm với những điều đáng sợ.

Tôi trở về phòng và nằm suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ nào đó là những âm thanh phát ra từ thế giới bên kia? Hoặc cũng có thể đó chỉ là lỗi bộ đàm. Tôi và Dale chỉ đang tưởng tượng ra tiếng khóc và thì thầm đó thôi. Tôi cố trấn an mình, ko suy nghĩ gì nữa và chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tôi bị đánh thức bởi một tiếng nổ lớn, dường như đến từ tầng dưới. Đó là vào khoảng 6 giờ sáng, tôi vội vã xuống cầu thang để tìm mẹ và Dale, nhìn ra ngoài cửa sổ phòng khách, bên nhà hàng xóm. Một xe cảnh sát đang đậu, và hàng xóm của chúng tôi, cô Jessie đang bị áp giải. Cô hét lên những lời tục tĩu, và thậm chí đã cố bỏ chạy trước khi bị đẩy vào tường và còng tay. Chúng tôi đã bị sốc bởi những gì đang xảy ra. Jessie là một người hàng xóm mới, mới chuyển sang nhà kế bên với đứa con sau khi hàng xóm cũ của chúng tôi qua đời vì tuổi già. Cô sống chừng mực và hoà đồng, và như mọi người trong khu phố đều biết, cô rất hiền lành, chúng tôi ko hiểu chuyện gì đang xảy ra, và tại sao Jessie bị bắt.

Và hàng xóm già đối diện đường đã qua kể cho tôi nghe tất cả mọi chuyện. Jessie đã giết con mình sau khi ảo tưởng về một bóng ma xuất hiện trong ngôi nhà ra lệnh cho cô. “Tội nghiệp thằng bé! Nó chết trong khi tay vẫn đang cầm món đồ chơi bộ đàm”.

Tôi bắt đầu liên kết được sự việc. Những việc đã xảy ra tối hôm qua.

Người anh em họ của tôi và tôi đã nghe thấy mọi thứ.

64. Người Hàng Xóm Bệnh Hoạn

Vì những lý do học tập và làm việc, tôi chuyển sang một căn hộ mới. Căn hộ nằm ở ngoại ô, một nơi yên tĩnh giúp tôi thoát khỏi những tiếng ồn ào của khu dân cư đông đúc.

Tôi thu xếp hành lý và đi đến đó, sau 1 đoạn đường khá xa cuối cùng cũng đến được chỗ căn hộ. Căn hộ này không được rộng lắm, những căn hộ xung quanh cũng vừa vừa như nhau. Tôi háo hức dọn đồ vào, sắp

xếp đồ đạc và lau chùi bụi bặm. Trong lúc hăng say làm việc, ông hàng xóm kể bên đi ngang qua nhìn tôi, tôi mỉm cười chào hỏi... Ông ta không nói gì, chỉ nhìn với ánh mắt khó hiểu. Rồi ông ta đi mất, tôi cũng quay trở về công việc của mình.

Mãi mê làm việc, cũng hơn 6h chiều rồi, chỉ còn vài thứ nhỏ nhặt linh tinh, tôi treo nó vào cây máng đồ ở góc nhà. Lạ thay trong góc có một cái lỗ gì đó phát ra ánh sáng, tôi lại gần nhìn kiểm tra nó. Cái lỗ chỉ to chừng ngón tay cái, tôi nhìn vào... ra là cái lỗ này nhìn được sang nhà bên cạnh, tò mò nên tôi quan sát xung quanh nhà này, chợt thấy ai đó đang ngủ trên giường... thì ra là ông hàng xóm mà tôi đã gặp sáng nay. Liếc nhìn sang những góc nhà thấy có những túi đen, không biết trong đó đựng gì, thỉnh thoảng những cái túi cử động bên trong... Quay lại nhìn ông ta bất ngờ không còn thấy ông ta nằm trên giường nữa, tôi giật mình nhanh chóng lấp cái lỗ đó lại. *Đồ mờ mờ hột* Không biết ông ta đi đâu nữa... Cũng đã trễ rồi, tôi phủi giường và tắt đèn đi ngủ. Thỉnh thoảng tôi lại nghe tiếng “lục bục” ở nhà bên làm tôi hơi khó chịu, nhưng cái mệt làm tôi thiếp đi lúc nào không biết...

Sáng hôm sau thức dậy, tôi ra ngoài hít thở không khí trong lành, đón chào ngày mới ở nơi đây. Chợt nhìn thấy ông hàng xóm bên cạnh, ông ta đang ngồi vuốt ve một con mèo. Tôi lại tiếp chuyện làm quen với ông hàng xóm: “Mèo của ông à, trông nó dễ thương nhỉ...”. Ông ta nhìn tôi với ánh mắt giận giữ, sau đó ông ta đứng lên và mang con mèo vào nhà. Ánh mắt của ông ta làm cho tôi phát sợ... thật là khó hiểu!

Tôi cố gắng làm việc để quên đi ánh mắt ghê sợ ấy nhưng hình như không có tác dụng. Đêm đến tôi không thể nào ngủ được, những tiếng “lục bục” nhà bên làm tôi khó chịu. Tôi quyết định tới xem cái lỗ để xem ông ta đang làm gì. Tôi cẩn thận rút nhẹ miếng lấp ra, đưa mắt vào nhìn... ông ta vẫn đang ngồi vuốt ve con mèo, miệng ông ta đang lẩm bẩm gì đó, tôi cố gắng quan sát và nghe ông ta lẩm bẩm gì. Bất ngờ ông ta lớn tiếng: “mày có thể chạy nhưng mày không thể trốn” đè con mèo xuống, bóp cổ nó... Tôi nhắm mắt quay mặt đi không dám nhìn cảnh tượng đó... tôi nghe thấy tiếng con mèo... tiếng kêu của nó càng ngày càng yếu ớt. Tôi ngồi bệt xuống bịt tai lại “Tại sao ông ta lại làm như thế...”

Tâm trí tôi lúc này cứ hiện lên những ánh mắt giận giữ, những tiếng kêu của mèo, những túi đen cử động ngày càng mạnh. Tôi cố gắng đẩy những thứ đó ra khỏi đầu tôi, nhưng tôi càng nhớ đầu. Tôi vội gọi thằng bạn, nó bảo tôi bị stress và kêu tôi lấp vĩnh viễn cái lỗ đó và đi nghỉ ngơi. Nghe lời thằng bạn, tôi cố gắng đứng dậy lấp cái lỗ đó, chợt thấy cái lỗ không phát sáng như bình thường nữa, hình như nó bị lấp lại rồi. Tôi nhìn vào xem có phải như thế không, tôi nhìn kỹ... một thứ gì đó quen thuộc... một màu đen ...nó chớp...rồi mở ra lại...

Tôi chạy khỏi căn nhà trong đêm đó, tôi cứ chạy mãi...

Gần đây tôi đã đỡ hơn nhiều, thật sự cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi về lại nhà cũ. Thằng bạn tôi ở chơi với tôi một tí rồi về, nó đi nhanh quá tôi chưa kịp cảm ơn nó vì đã dọn đồ dùm tôi về nhà. Tôi nằm nghỉ và lấy một cuốn sách đọc, một mảnh giấy nhỏ rơi ra, trông nó rất lạ, chắc là của thằng bạn kẹp vào, tôi mở ra xem thử... dòng chữ màu đỏ viết nguệch ngoạc... “mày có thể chạy nhưng không thể trốn...”

65. Món Ăn Ngon

Hôm nay tôi đến trường muộn vì một lí do rất lằng xẹt - nhờ bạn thân Marie kèm bạn đồng hành đến trường, phải vắng mặt 1 tuần để đi chơi với gia đình.

Lớp tôi vừa có một bạn mới, nhìn cũng xinh phết đấy chứ, nhưng sao nhõ chẳng nói chuyện với ai hết này, để ra chơi làm quen xem sao.

Lại làm quen thì nhõ ko nói gì cả, nhưng nhõ rất tốt bụng, còn mời tôi ăn nữa cơ đấy. Cơ mà ko biết đây là món gì nhỉ, ngon quá!

Mỗi ngày, tôi đều đến chơi với nhõ và ăn “chực”. Cho đến một hôm, sau khi tan học, nhõ rủ tôi qua nhà chơi, và gặp mẹ nhõ. Tôi thấy cũng khá vui nên đồng ý. Căn nhà này sao sao ấy, nó thật lạnh lẽo và bụi bặm.

Hình như chưa có ai dọn nhà thì phải, mạng nhện giăng đầy phòng, nhỡ dạn tôi ngồi yên tại chỗ, đợi nhỡ dọn đồ ăn ra. Vì cái tật hay tò mò, tôi đứng dậy và đi xung quanh quan sát ngôi nhà.

Đi ngang qua tủ kiếng, tôi thấy có một bức ảnh, chụp một người phụ nữ đang bị trói, và người bà ta thì đầy vết dao, khuôn mặt bà ta rõ nét sợ hãi và đau đớn, bức ảnh trong thật máu me, tôi nghĩ đó chỉ là hình tải từ google nên ko mấy bận tâm về nó. “Đồ ăn đã sẵn sàng rồi đây, cậu sắp đc gặp mẹ tớ rồi!” - nhỡ đã ở sau lưng từ lúc nào, thôi thì đi ăn vậy.

Nhỡ lại dọn cái món “ngon” hằng ngày nhỡ mời tôi ăn, ngon thì ngon thật, mà ăn nhiều thì đâm ra ngán, nên tôi ko ăn nữa. “Như vậy là lãng phí đấy, còn một phần nữa, cậu ráng ăn cho hết đi!” - nói rồi nhỡ bưng một cái nồi bự ra, và mở nắp ... - “Đây là mẹ tớ!”.

Thật là kinh khủng, đó là cái đầu, cái đầu... cái đầu của người phụ nữ trong hình. “sao không ăn đi?” - nhỡ nói với một giọng ghê sợ (điên sao ăn), tôi hoảng sợ và lùi lại, nhưng không may sau lưng tui là bức tường.

Cô ta cầm lấy cái thìa chọt vào đầu người phụ nữ tội nghiệp, móc ra con mắt và tiến tới tôi, tôi la hét trong tuyệt vọng. “Ăn đi ngon lắm , mi là người bạn đầu tiên mà tôi cho ăn đó!” - cô ta cười trong điên dại nhưng cô ta lại thay đổi về mặt. “Mày không ăn à? ỉ ỉ, nhưng không sao, tao sẽ kiếm người bạn mới vậy!”, nói rồi cô ta vơ lấy con dao gần đó và đâm vào cổ tôi “Cười lên nào!”

Vài ngày sau, chào bạn: “mình tên là Marie”, “chào, bạn có muốn thử món ăn của mình ko, đã có ‘bạn’ đã khen nó ngon rồi đó!”.

Câu hỏi đặt ra: đã có ai hẹn bạn qua nhà chơi hay ngày nào cũng đem đồ ăn cho bạn ăn chưa? Nếu có thì họ tốt quá nhỉ?

66. Tôi Đã Nói Để Bạn Cười

Hôm đó là ngày 2 tháng 1, 2:04 sáng. Tôi thức dậy bởi tiếng gõ cửa. mỗi 3 giây 1 lần gõ. Tôi ngồi dậy và bước ra cầu thang đi xuống. Càng đi xuống tiếng gõ cửa càng lúc càng nhanh, giống tiếng tim đập hơn là gõ cửa. Khi tôi đến ngay cánh cửa, tiếng gõ dừng lại, tôi nhìn ra ngoài và chẳng có ai ở đó.

Tôi trở về phòng và nằm lên giường, suy nghĩ chắc chỉ là một trò chơi khăm của bọn con nít. 4:21 sáng tôi thức dậy bởi tiếng đóng cửa. Tôi nhảy dựng lên, sợ hãi. Nhìn qua cửa sổ lạnh buốt tôi tìm thấy dòng chữ Cười đi viết ngay ở đó. Tôi lấy cái điện thoại kế bên, chuẩn bị gọi 911, và chỉ nghe được dòng chữ nói là Ta kêu người cười đi mà. Tôi đã khóc và bỏ chạy thực mạng ra ngoài.

Ngay khi tôi chạy ra ngoài và gõ cửa nhà hàng xóm đối diện đường bên kia. Họ đã đưa tôi vào và giữ tôi trong khi tôi khóc suốt suốt. Họ gọi cảnh sát. Đúng 5:42, cảnh sát đến nhà hàng xóm và sau khi đã khám xét nhà tôi kĩ càng. Họ nói rằng chẳng có bằng chứng nào nói là có người đột nhập vào nhà tôi ngoài tôi. Dòng chữ trên cửa sổ đã biến mất, cũng như là trên cái điện thoại. Họ bảo tôi rằng hãy ngủ đi và khuyên tôi hãy đi khám bác sĩ về căng thẳng và suy nhược thần kinh. Chết tiệt. Tôi biết điều xảy ra với mình là sự thật.

Tối hôm sau, sau khi ở lại một ngày tại nhà hàng xóm, tôi quay trở về nhà. Tôi lên phòng ngủ và đặt một cái camera. Nó hướng thẳng đến cái cửa phòng ngủ. Tôi đặt chế độ quay và đi ngủ. May thay, tôi ngủ ngon giấc suốt đêm. Tuy nhiên, khi mà tôi xem lại đoạn băng, Tôi không thể nào tin vào mắt mình.

3 giờ sáng, có một thứ gì đó trôi lên từ dưới giường ngủ của tôi. là một người đàn ông trần truồng, gầy còm. anh ta đứng dậy và nhìn tôi ngủ trên giường. anh ấy cứ đứng như vậy gần như hàng giờ, không cử động. Và anh ta bắt đầu di chuyển. anh ta đi đến chiếc camera đến khi mặt anh ta hoàng toàn nằm gọn trong tầm nhìn. anh ta hoàng toàn nhợt nhạt và mạch máu gân máu đều lồi lên trên đầu. đôi mắt thì hoàn toàn đen, với một nụ cười trên gương mặt. Anh ta nhìn vào cái camera trong vòng 2 tiếng đồng hồ, không nháy mắt, chỉ nghiêng đầu qua lại.

Sau khi 2 tiếng đồng hồ nhìn chăm chăm vào chiếc camera đã qua, anh ta trở về và đi xuống giường tôi . Tôi trả qua đoạn băng đến đoạn mà chiếu tôi lúc thức giấc và bước đến cái camera. Video đã ngừng. Tôi chết lặng trong sợ hãi. Đoạn phim cho thấy anh ta chui xuống giường chứ không rời khỏi. Dù cho đó là cái gì, nó vẫn ở đó.

67. Chiếc Gối

Cái gối của bạn thật mềm và êm đúng không? Nhưng ai đâu biết rằng sự thật quanh chiếc gối bạn nằm có thể ẩn chứa những bí ẩn khó tin.

Cách đây khá lâu, 1 người mẹ người mỹ đã giết chết đứa con của mình khi nó chưa đầy 1 tháng tuổi.

Lý do bà ta giết đứa bé ư? Đó là cách mà bà dùng để trả thù người chồng tệ bạc của bà tên là William.

Bà đã bóp chết đứa bé, phanh thây và róc xương nó ra. Cho nó vào máy xay, và xay nó lên. Sau đó mụ nhét toàn bộ số thịt xay đó vào 1 cái gối rồi yếm bùa.

Mụ đặt cái gối giữa hình ngôi sao 5 cánh, và xung quanh là những cây nến và mụ bắt đầu giao kèo với quỷ. Rằng bất cứ ai nhỏ 1 giọt máu lên gối của mình rồi đọc to 3 lần câu: Tao là William, tao đã bỏ mẹ mày đây. Nếu máu bạn có điểm tương đồng với William thì bên trong cái gối sẽ hiện hình cái xác của đứa bé đã bị xay ra.

Và từ đó trở đi, bất cứ khi nào bạn nằm gối thì bên trong sẽ tràn ra 1 đồng thịt đã đc xay và đầy máu. Rồi mỗi khi bạn nhắm mắt Hồn ma đứa bé sẽ ám ảnh bạn trong giấc mơ.

68. Đứa Trẻ

Có một đứa trẻ sống trong một bệnh viện ở Decard, Tennessee. Nó là một đứa trẻ mới chập chững biết đi và vẫn còn trong khu cho trẻ mới sinh với tất cả các trẻ em sơ sinh khác.

Nếu bạn hỏi các nhân viên về đứa trẻ đó, họ sẽ phớt lờ bạn, nhưng tấm thẻ trên ngực của đứa trẻ đó đã cũ và ố vàng, rõ ràng tấm thẻ đó được thực hiện vào cuối những năm 1940.

Nó không khóc, chỉ bước đi một cách lặng lẽ. Nếu bạn nói tên trên thẻ của nó, đôi mắt nó sẽ mở ra, và bạn sẽ không biết được chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

69. Góc Tường

Bạn đang ngồi trong lớp học, tâm hồn bạn bay bổng trong khi cô giáo đang bài giảng về Apollo 11. Bất chợt, bạn nhìn xung quanh phòng và phát hiện ra một cô bé đang nhìn vào bức tường trong góc. Bạn cố gắng mở mắt to ra và nhìn cô ấy, cô ấy không hề di chuyển và cứ nhìn vào góc tường

“Đang nhìn gì thế ?” Bạn nghe thấy thằng bạn thân thì thầm bên cạnh bạn. Bạn giật mình và nhìn nó, cười lo lắng. “Không có gì, Không có gì.”

Chuông reo, mọi người đứng dậy xách cặp đi về.

Bạn liếc nhìn ở góc của căn phòng.

Cô ấy đã biến mất.

70. Tài Khoản Facebook “không Xác Định”

Bạn biết Facebook chứ? Hẳn là biết rồi. Bạn đã từng gặp phải tài khoản “Không xác định” trên Facebook? Nó để lại một cái status “Không xác định” ngay trên tường nhà của bạn. Phải biết rằng, những điều bạn sắp nghe đây... thực sự đáng sợ.

Khi tôi đang lướt mạng, xem mấy video hài của mấy người thất bại trong nhiệm vụ đơn giản, tôi nhận được một e-mail: ” “Không xác định” muốn thêm bạn trên Facebook“. Tôi chỉ đơn giản nghĩ nó là một trò đùa, hoặc là một chương trình tự động nào đó, nhưng tôi vẫn cứ đồng ý thêm bạn. Tôi bèn đi kiểm tra trang Facebook của nó. Rõ ràng, nó chỉ mới tham gia Facebook 20 giây trước. Nó cũng đã thêm một vài hình ảnh chỉ với màu đen và trắng cũng với mô tả ”Không xác định” ngay bên dưới.

Tôi hơi khó chịu, nó muốn gì ở tôi chứ?

Tại sao nó tham gia Facebook chỉ để thêm bạn với tôi.

Sau đó, tôi nhận được một tin nhắn cá nhân từ “Không xác định”:

1234H5678E9012L3456P7890

Rùng mình, tôi đóng tin nhắn và quay trở lại trang của “Không xác định” để kiểm tra thông tin xác nhận thì... trống trơn. Ngoài trừ sinh nhật của nó, đó là ngày hôm nay. “Không xác định” đang hiển thị offline trên Facebook, nhưng liền sau đó, khung chat Facebook xuất hiện và “Không xác định” đang cố gắng nói chuyện với tôi. Nó nói:

9i87g65n4o32r10e

Tôi nghĩ rằng đó chỉ đơn giản là một thằng nhãi đang cố trêu tôi, nên tôi chặn nó.

5 giây sau, lại một tin nhắn mới : ” “00000000” muốn thêm bạn trên Facebook“. Giờ thì tôi đi ngay tới trang của ”00000000” xem mấy cái thông tin của nó có giống với tài khoản “Không xác định” không? Tham gia ngày hôm nay, và cũng sinh trong ngày hôm nay vào 18 giây trước, nhưng trên dòng thời gian lại có mấy cái ảnh kì lạ. Hình ảnh những con người đang hạnh phúc, một vài người đã trưởng thành, một số thì là những đứa trẻ, nhưng tất cả đều không hợp với trang cá nhân này.

Tôi mở album ảnh, và sau khi lướt qua những tấm ảnh về sự hạnh phúc tới kì lạ, tôi nhận ra một bức ảnh có tôi và bạn bè trong đó, những gương mặt vô hồn. Tôi đã bị sốc. Giờ thì tôi đã nhận ra rằng tôi đã bị quấy rối bởi một kẻ nào đó.... hoặc một cái gì đó. Và liền sau đó, tôi bất ngờ nhìn thấy một tấm ảnh về nhà tôi, với tôi đang ngồi đó, ngay sau chiếc máy vi tính, dường như được chụp... ngay.... lúc này.

Tôi đã rất sợ hãi và sốc. Tôi quá bất ngờ khi nhận ra bức ảnh này có thể biết chính xác nơi mà tôi đang sống. Tôi cuống cuống đóng toàn bộ rèm và khóa chặt cửa ra vào. Tôi thở dốc và choáng váng. Không hề muốn động tới cái máy tính, nhưng rồi vẫn rờ tới nó. Tôi nhận được một tin nhắn từ “00000000”.

“Tắt cái webcam của mày đi, loài người nhìn thật bẩn thỉu khi chúng vãi mồ hôi”.

Ngay lập tức, tôi thét lên và đập nát cái webcam chỉ với đôi bàn tay trần. Bàn tay tôi tím máu, với những vết khứa của các mảnh nhựa.

Tôi liền chặn 000000 và sau đó thì tôi nhận được một tin nhắn, nhưng tôi không muốn động tới nó. Điện thoại tôi đã hết pin, nên tôi chẳng thể gọi cho ai, tôi lại càng không muốn lộ đầu ra ngoài bây giờ. Lát sau, người hàng xóm của tôi đã để lại một mẫu tin nhắn trên tường:

“Con người nên khóa cửa lại”.

71. Sally Và Chú Gấu Bông

Đây là câu chuyện về bé Sally.

Sally sống với mẹ nè, bố nè, bé mèo nè, và cô chị tên Gen nữa. Sally chỉ mong muốn có một bé gấu bông có mắt làm bằng nút xanh.

Mẹ bé phải tìm tất cả cửa hàng đồ chơi, lưu niệm để tìm chú gấu. Tất cả cửa hàng đều trả lời cùng một câu là họ đã bán hết hàng rồi, cho tới khi mẹ Sally tìm tới một cửa hàng cầm đồ cũ nát. Một ông già gầy guộc ngồi phía sau quầy hàng, và cái giá ngay sau ông ta là Chú gấu bông có mắt làm bằng nút xanh. Ông già nói với mẹ Sally rằng ông không bán nó được, nhưng mẹ Sally đã trả thêm vài đô để thuyết phục ông ta bán chú gấu. Vui sướng vì tìm được con gấu, mẹ Sally chạy nhanh về nhà để gói chú gấu vào trong một cái hộp thật xinh xắn để chuẩn bị cho Giáng Sinh sắp tới.

Ngày qua ngày, mặt đất phủ đầy tuyết. Giáng sinh đã tới!

Sally mở mắt và nhảy khỏi giường. Giáng sinh đến rồi! Bé chạy xuống cầu thang, mùi bạc hà và bánh táo thơm lừng và cảm xúc mà bé sẽ nhớ mãi. Mẹ và ba đang ngồi trên ghế nhấm nháp tách cà phê nóng và nghe những bản nhạc Giáng sinh rộn rã. Gen đi xuống cầu thang vẫn còn buồn ngủ, và ngồi lên ghế dài. Sally mở quà, từng cái một. Gen cũng mở quà của nó, bố và mẹ cất chai rượu whiskey để uống. Sally với món quà cuối cùng có tên của bé trên đó. Bé mở ra và hét lên hạnh phúc khi nhìn thấy con gấu mới.

Gia đình họ đã dành phần còn lại của Giáng sinh để thử đồ chơi và sản phẩm mới, đi thăm họ hàng, uống eggnog và ăn bánh táo. Màn đêm đã buông xuống và mưa rơi lộp bộp. Bé Sally đã ngủ thiếp đi với Charlie, chú gấu bông mới của bé, trong khi xem phim “Chú tuần lộc mũi đỏ Rudolph”. Gen đi lên lầu để khám phá những món đồ mới của cô. Ba và mẹ thì đi vào phòng, thưởng thức chai rượu whiskey.

Gen ngồi trong phòng nghe nhạc và nhắn tin với đám bạn. Cô lúi ra thứ gì đó trông giống thuốc lá, ngoại trừ xoắn ở hai đầu, và bắt đầu hút thuốc. Cánh cửa đột nhiên bật mở, cô nghe được nó. Cô đang nằm sấp thì bất ngờ cảm thấy một vật nhọn đâm vào xương sườn cô. Chiếc đầu không còn cảm giác của cô đập trúng cái gối. Mắt cô hiện những đốm đen lơ lửng. Cô thấy máu ứa đầm ga giường. Tim cô đập nhanh. Đau quá.. Cô lịm đi và cuối cùng mất máu tới chết.

Mưa gột sạch tuyết trên cửa sổ. Tiếng mưa rơi tí tách. Mẹ và ba của bé Sally nằm trên giường say bí tỉ, xem chương trình đêm muộn. Cửa phòng họ mở toác, và ánh đèn từ TV chiếu ra ngoài khung cửa mở. Ba Sally thấy thứ gì đó bò dưới giường. Ông cho rằng đó chỉ là con mèo và tiếp tục xem TV. Mẹ Sally ngủ thiếp đi và ba thì tắt TV và nhắm mắt. Vài giờ sau, mẹ Sally bật dậy. Nhìn vào phía chồng mình, bà kinh hãi khi nhìn thấy mặt ông. Mắt bị móc ra, và bị đâm nhiều nhất trên cổ. Máu rỉ ra từ những vết thương và ngay khi mẹ Sally chuẩn bị hét lên, một cơn đau nhói, trong nửa giây, đi qua cổ họng bà. Cô nghẹt thở trong máu của mình trong một phút trước khi chết.

Sally nằm dài trên ghế. Bé thức dậy và nhận thấy bóng của Charlie nhỏ. Lúc bé ngồi dậy, bé thấy Charlie đứng ở cửa, ẩn trong bóng tối. “Bây giờ chỉ có mình và cậu thôi nhé Sally!”

“Cảm ơn Charlie nha!” Sally đáp.

Khi cảnh sát tới vài tuần sau đó, thông tin được ghi lại: cô chị bị đâm 36 nhát dao sau lưng. Ba cô bé thì bị móc mắt, cổ và lưng bị đâm 29 lần còn người mẹ thì bị cắt cổ.

Không ai tìm được Sally và chú gấu nhỏ. Vụ án này vẫn chưa có lời giải.

72. Trông Nhà Thằng Bạn Thân

Tầm khoảng 8h tối, mình và thằng bạn bắt đầu leo lên xe phóng lao về nhà nó. Nhà nó đã bỏ lâu ngày, treo bản bán nhà vì nhà nó không còn nhu cầu ở khu đó nữa. Nguyên nhân theo như mình được biết là thế, còn nguyên nhân sâu xa là hình như có gì đó mờ ám. Đôi lúc anh em gặng hỏi thằng Q (Quốc là chủ nhà), nhưng nó chỉ nói úp úp mở mở, không đề cập nhiều. Nhưng lần này vì lý do là nó nhờ mình đi trông nhà phụ nó, phần gồm những phần đồ cần lấy quên chưa lấy ở nhà cũ này, nên mình gặng hỏi cho được thì nó mới nó là nó nghi “nhỏ em họ” của nó có liên quan tới lý do nhà nó chuyển đi nhà mới. Em họ nó có thể là ... MA và thường hay “có hành động lạ”.

Quay trở về quá khứ của em nó! (Câu chuyện này mình biết thông qua lời thằng Q kể)

Nhỏ em họ này có tên là T, một thời gian lúc tầm 15,16 tuổi có bỏ nhà ra đi. Tuy là em họ nhưng khá là thân thiết với thằng Q bởi vì bé này rất hay sang nhà nó chơi. Lúc nhỏ khá là hiền lành, nhưng thời gian lên cấp ba bị lũ bạn dụ dỗ. Rồi quậy quá, có lần ăn chơi đàn đúm đánh lộn làm ba mẹ bé này phải đền tiền. Đánh đập cũng có, cấm cửa cũng có nhưng cha mẹ sanh con trời sanh tánh. Cỡ nào nó cũng không thay đổi, rồi cái gì tới cũng tới. Nó bỏ nhà đi với trai, vác nguyên cái lu về nhà. Hỏi chủ là ai thì nó không nói, bị ba nó nhậu xỉn lòi ra giữa đường đập nghe đầu là gãy tay. Hên nhờ có hàng xóm can, ông phan luôn hàng xóm, thế là lên xã. Còn bé T tiếp tục lên nhà thằng Q ở. Vì hồi xưa tính tình hiền lành, ba mẹ thằng Q còn cho ở, nhưng sau này xảy ra chuyện thì không còn ai dung chứa nữa.

Thằng Q nó nói, thời gian đó nó ở TP nên nó không biết, chứ nếu nó biết thì nó đã kéo bé T lên ở chung rồi. Vì nó thương con T lắm, 2 đứa như anh em ruột. Cũng có lần nó dẫn bé T lên phòng trọ, nhưng bây giờ tui tui mới dần biết đó là bé T.

Một thời gian sau khi bé T bỏ nhà một thời gian thì không ai biết gì về nó nữa. Nhưng lại có tin đồn là nó bị bắt cóc rồi bán qua TQ. Ba mẹ nó cũng sốt vó lo lắng, tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không có tin tức. Cho tới một thời gian lâu sau này, thì ba mẹ của thằng Q lại thấy bé T trong “mơ”

Bây giờ là 1h sáng, tui với thằng Q đã về tới nhà nó. Nhà chỉ mới để không một thời gian không lâu lắm nên vẫn còn khá là sạch sẽ, nhưng hai đứa cứ có một cái cảm giác gì đó không được yên ổn cho lắm. Dù là không nói ra nhưng 2 đứa đều biết là có chung một cái ý nghĩ. Một cái ý nghĩ lạnh lạnh sống lưng.

2 thằng đẩy xe vào nhà. Khóa cửa cẩn thận, cái khóa cửa cũ kỹ làm cho thời gian khóa cửa tăng lên.

Lúc đầu mọi thứ đều hơi lạ lạ đối với tui, chắc tại đây là lần đầu tui tới nhà thằng Q, thứ hai là tui không có ấn tượng tốt cho lắm.

- Mày lấy laptop ra bật kiểm gì coi coi C. - thằng Q lên tiếng

Vì chỉ có hai đứa đi nên tui tui chỉ lấy một cái lap cho đỡ nặng, với lại lỡ có chuyện gì thì cũng dễ gom. Lấy cái lap lên bật thì dùng 3G nên không khả quan cho lắm, chỉ bật những bài nhạc có sẵn trong máy rồi để đó. Chủ yếu là kiểm nhạc đập đập cho không gian đỡ yên tĩnh.

- Phòng vệ sinh ở đâu mày ? - Tui hỏi nó - Cái phòng có cái cửa gỗ duy nhất sơn màu xanh lá cây. - nó chỉ một phát là tui nhận ra ngay.

Nhà nó có tổng cộng 5 phòng. Một phòng khách tui tui đang ngồi, một phòng ngủ của thằng Q ở phía trên phòng khách, phòng tắm nằm khúc dưới cuối nhà, phòng ba mẹ nó thì kế một phòng khác. Đó là phòng thờ.

Tui lang thang phòng tọt vào cái nhà vệ sinh mà nó chỉ. Lắc cửa tầm cả phút mới mở ra được, chắc không ai sai một thời gian nên nó bị quá đất

Vừa mở ra thì tui giật toát cả mồ hôi. Hướng tui nhìn thẳng vào là nguyên cái cây, tất nhiên là có cửa sổ, nhưng nó có thể nhìn xuyên ra phía sau. Còn cái gương thì nằm ở hướng đối diện cái cửa sổ. Nên lúc tui đá cũng run, mà lúc rửa tay tui cũng chẳng hề dám nhìn lên cái gương. Chỉ bật nước cho nó chảy rề rề xong phóng toát ra ngoài.

Thật tình thì không phải tui sợ, mà là trước khi đi thằng Q cũng có nói với tui là tốt nhất là nên cẩn thận. Tui không nghĩ là phải cẩn thận như thế nào, nên cứ để phòng cảnh giác mọi chuyện

- Giờ sao, mày muốn ngủ ở đây hay vô phòng ngủ. - thằng Q hỏi - Thôi, ngủ đây đại đi, vô phòng chi cho mắc công.

Hai con mắt nó cứ muốn nhắm nghiền lại, nên không còn chờ gì nữa. Tui thả lưng nằm thẳng xuống nền, thằng Q đi vô phòng lục đục gì đó đem ra một tấm thảm, 2 cái gối, với một cái mền. Xong đầu vào đây, tui chồm tới tắt cái lap. Nhưng tắt xong thì mọi thứ cứ im im một cái đáng sợ thế nào ấy, nên tui mở lại, nhưng bù lại là những bài nhạc trẻ chứ không còn cái nhạc đập đập hồi nãy nữa.

Tui đang liêm diêm cơn buồn ngủ, vì lạ chỗ với lại không có được tấm nệm nên cảm thấy rất khó chịu. Dù gì cũng dầm mình cả ngày ngoài đường. Tự nhiên, tui thấy lạnh xương sống. Cảm giác không lành cho lắm, tui liền dồng cái mền lên kín đầu, giật luôn phần mền của thằng Q, rồi nằm sát vô nó. Nhắm mắt cố gắng ngủ tiếp.

Và khá may mắn là tui đã làm một giấc tới sáng, không còn cảm giác gì nữa. À không, tui có giật mình dậy một lúc nào nữa, vì tui cảm giác như có cái gì đó hiện diện ngoài sự hiện diện của tui với thằng Q. Nhưng vì quá mệt, nên tui đã đi ngủ tiếp... mặc tất cả!

Lúc bấy giờ, tui không có biết là... ở phía phòng thờ kế phòng ba mẹ thằng Q, có 3 ánh đèn nhỏ. Có lẽ là những đốm lửa của nhang, hoặc đèn bàn thờ. Nhưng... ai thấp?

73. “mù”

Khi tôi lên 7 người ta phát hiện tôi mù như dơi. Thực ra đó là nhận thức sai lầm, dơi không hề mù, nhưng đúng là tôi không nhìn tốt như nó. Tôi đã không phải làm bài kiểm tra mắt, và tôi thừa nhận tất cả mọi người nhìn được những thứ tôi thấy, trừ những hình bóng, những thứ mờ ảo thì vừa đủ để tránh va chạm. TV đã chỉ như chương trình radio với hiệu ứng ánh sáng, và tôi chỉ có thể nhận dạng đồ chơi của tôi bằng màu. Khi tôi không biết đọc thế nào, họ đưa tôi đến phòng y tá và nhận ra sự thật.

Thế giới của tôi đã thay đổi hẳn từ lần đầu tôi đeo kính. Tôi thấy mọi thứ, phòng đồ quang học, trần, đôi bàn tay tôi và mọi người trong phòng. Thật tuyệt vời khi tôi lần đầu nhìn được màu mắt bố tôi, tôi cũng thấy vài người trong phòng vẫn mờ mờ, tối. Có 3 người như vậy, họ nhìn tôi nhiều như tôi nhìn họ, và tôi nhận ra chân họ không chạm đất.

74. Học Thêm

Trường tôi mở dạy thêm vào buổi tối, vì đang cắt giảm ngân sách nên chỉ mở đèn lớp học vào đêm, còn hai phía bên cửa sổ, hầu như tốiมืด, đôi lúc tôi cũng thấy rợn người, nhưng ngày nào cũng mệt nên chỉ muốn về cho xong.

Một hôm sau khi học xong, trên đường về tôi chợt nhớ ra mình đã để quên điện thoại dưới học bàn của lớp, thế là đành lật đặt phóng xe quay lại. Vào đến cổng, bảo vệ đã gần đóng cửa, tôi vội chạy vào lớp, lúc đó mọi người về hết, duy chỉ có thầy tôi còn ngồi đó với đồng hồ, tôi vội vàng lục lọi, ơn trời cái điện thoại vẫn còn đó. Tôi chào thầy và dắt xe về.

Ra đến cổng, bác bảo vệ nhìn tôi cười và nói : “Thảo nào! Trăng hôm nay sáng nhỉ!”

Nói rồi ông tắt đèn cổng, khóa cổng và bước đi.

75. Cầu Thang

Nhà tôi rất cũ, hơn nữa là căn nhà cũ nhất xóm. Chúng tôi cố gắng để làm nó sống động lên, để trông nó thoải mái, và...chúng tôi đã làm khá tốt. Tôi đã đặt tấm thảm đầy màu sắc bên nền bê tông lạnh, đèn ở mọi góc ngách. Tất cả các phòng đều được trang trí đẹp và hiện đại, ngoại trừ tầng hầm.

Khi tôi còn nhỏ, tôi luôn chạy thật nhanh lên cầu thang để ra khỏi cái tầng hầm. Tôi không biết tôi đã sợ cái gì, có lẽ là một con ma, hay một quái vật trong bóng tối phía sau tôi, chờ đợi tôi quay lại để nó có thể bắt tôi và...tôi không biết nó sẽ làm những gì.

Nhưng bây giờ, tôi đã 17 tuổi rồi nên tôi đi bộ từ từ lên cầu thang, và...nỗi lo sợ trẻ con của tôi, sự kìm nén, đang trở lại. Tôi tự nhủ phải im lặng, nhưng phần đen tối trong đầu tôi bảo tôi phải chạy, ra khỏi đó NGAY! Hơn bất cứ điều gì tôi muốn phóng nhanh lên lầu như hồi nhỏ, nhưng tôi buộc mình phải bước đều, bước những bước bình thường, tôi cảm thấy có cái gì đó khiến tôi muốn nhìn ra đằng sau, nhưng tôi cũng muốn chiến thắng cái cảm giác ảo tưởng đang nhảy loạn trong đầu tôi...

Nên tôi đã từ từ đi bộ lên cầu thang nhưng nó dường như vô tận, lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi và trái tim tôi đập loạn. Tôi đã đi được khoảng mười bước.

.

Và cảm thấy một bàn tay lạnh như băng nắm lấy mắt cá chân tôi.

76. Who Was Phone

Một người đàn ông vô gia cư đang ngồi trên băng ghế công viên. Bạn đang chạy bộ.

Khi bạn chạy đến chỗ ông ta ngồi, ông ta đưa bàn tay lên xin một ít tiền lẻ, bạn chạy ngang qua, giả vờ như không nghe thấy ông ta qua tai nghe của cái Ipod.

Cảm thấy tội lỗi, bạn dừng lại. Thò tay vào túi quần chạy bộ, bạn lấy vài đô bạn dành cho chai nước giải khát. Bạn quay lại và tiến tới chỗ người đàn ông.

Ông ấy đã đứng ngay đằng sau bạn từ lúc nào. Công viên đột nhiên vắng vẻ. Đôi mắt ông ta đầy ầu trùng dòi bọ, ông ta vươn tay và chân ra, chúng dài tận 5 feet. Miệng ông ta mở rộng một cách kỳ lạ, cảm ông ta chạm tận xương ức. Âm thanh duy nhất phát ra từ cái miệng đó là tiếng điện thoại rung.

Trước khi ông ta đẩy bạn vào cái cổ họng đen và sâu đó, bạn kịp hét lên,

“Chúa, người vừa gọi?!!”

77. Halloween

Lúc 3 PM vào đêm Halloween, bạn và lũ bạn bắt đầu chơi những trò chơi kinh dị. Bạn xem lại những bộ phim, những cuốn truyện kinh dị yêu thích cùng với lũ bạn, thậm chí bạn còn thử cả “Bloody Mary” mà không hề sợ hãi. Sau khi bạn bè ra về hết, bạn bắt đầu cảm thấy một nỗi sợ và đi về phòng ngủ của mình, ngã lưng xuống chiếc giường và bắt đầu một giấc ngủ êm ái.

Sau một lúc, bạn nhận ra những nhân vật trong những bộ phim lúc này luôn ở trong tâm trí của bạn. “Mehh... mình sẽ ghét bản thân mình vào sáng mai đây” - bạn nói to và với tay bật chiếc đèn ngủ của mình. Bạn biết rằng đèn ngủ sẽ giúp cho bạn thoát khỏi những cơn ác mộng như một đứa trẻ. Trong vòng vài

phút, bạn bắt đầu chìm vào giấc ngủ, đôi mắt bạn dần khép lại và những suy nghĩ dễ chịu bắt đầu xuất hiện trong tâm trí của bạn.

Cho đến khi bạn phát hiện có cái gì đó di chuyển trên người bạn và che mất ánh sáng của bóng đèn. Bạn cố gắng mở mắt, và trong lúc gượng dậy thì một bàn tay thoắt rửa giữ vai của bạn lại: “Cảm ơn vì đã bật đèn, tao đã rất khó khăn để tìm thấy mày trong bóng tối”.

78. Quá Khứ Âm Ảnh

Tôi luôn có vấn đề khó ngủ về đêm. Những tiếng ồn đã làm phiền cả đời tôi. Tôi nhận ra rằng mình có thể nghe được những âm thanh nhạy cảm, nghe được mọi âm thanh nền. Họ chẳng thể làm gì được, chỉ những lời khuyên rõ ràng về các kĩ năng để giải quyết vấn đề. Nhưng mà tôi thì chưa bao giờ thử những cách đó. Đeo tai nghe, nghe nhạc vào mỗi tối như là trị liệu. chẳng cái nào hiệu quả hết. Mặt khác nó còn làm mọi thứ tệ hơn. Làm cho cô ấy càng ngày càng tuyệt vọng.

Tôi nghe được tiếng cô ấy rõ nhất vào ban đêm. Không ai khác có thể nghe được. Nhưng tại sao cô ấy chỉ nói với mình tôi? Lúc nào cũng có một cảm giác như có một xác chết đang nằm đó mỗi tối trong sự im lặng chết người, khi mà cô ấy đến, và khi tôi nghe được tiếng cô ấy lần nữa. Cô ấy thường đợi cho đến khi tôi ngủ thiếp đi, rồi tôi lại giật mình tỉnh dậy bởi các giác quan của mình và sợ hãi vì âm thanh của cô ấy.

Hầu như lần nào bắt đầu cũng là tiếng khóc thین thít. Cô ấy nói với tôi rằng “Con muốn kết thúc”, và tôi biết cô ấy càng ngày càng làm tôi có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo qua đôi tai mình. Tôi có thể cảm nhận cô ấy nằm cạnh tôi ngay phía tôi của chiếc giường và nhìn chăm chăm vào tôi, đôi lúc cô ấy thì thào vào tai tôi mấy câu như là “là con đây mà”. Cô ấy đang chơi đùa với tôi, giống như một con mèo làm với một con côn trùng nhỏ bé trước khi giết nó. Chỉ khác là tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy, nhưng mà dần cảm giác như cô ta trở nên thật hơn.

Bác sĩ bảo rằng tôi đã trải qua triệu chứng tâm thần phân liệt. tôi đã dùng thuốc trong một thời gian dài nhưng mà vẫn không hiệu quả. Nó chỉ làm tôi cảm thấy vô dụng hơn. Thật là khó khăn cho một cô gái trẻ như tôi để mà đối mặt với chuyện này. Ít ra thì hiện tại tôi cũng có thể chấp nhận rằng cô ta không có thật. Chẳng qua chỉ là trong đầu tôi nên không việc gì phải sợ hãi. Cho đến tối hôm qua...

Tối qua sự hiện diện của cô ấy thật hơn bao giờ khác. Tôi có thể nghe cô ấy thì thầm, cảm thấy luồng khí bên cổ và thậm chí là ngửi được hơi thở của cô ấy, nó quá thật đi. Tôi rất sợ hãi và lập tức chạy khỏi cái bóng tối của căn nhà và vào phòng ngủ của mẹ tôi vì tôi biết ở cạnh bà tôi sẽ cảm thấy an tâm. Giờ tôi đã lớn, tôi biết rằng bà luôn hy vọng rằng tôi có thể vượt qua cái giai đoạn này, mặc dù tôi chỉ ngừng sợ hãi khi mà nó chỉ làm mẹ buồn hơn, và tôi không muốn bà phải thất vọng về tôi lần nào nữa. Mẹ là tất cả những gì tôi có. Nếu tôi có lựa chọn thì tôi sẽ ở cạnh bà mỗi tối.

Tôi biết rằng mẹ đã bị tôi đánh thức, chắc là bà còn buồn hơn tôi vì bà tưởng rằng thuốc men và trị liệu sẽ giúp được đứa con gái của mình. Nhưng mà vô ích. Tôi đã nói dối lần này để làm bà vui hơn và để bà được ngủ trong yên bình. Tôi cuộn người lại và bắt đầu khóc thầm. Mẹ tôi nhìn thấy âm thanh khó chịu mà tôi đang làm, và bắt đầu trần trọc dưới tấm mền và tôi thì thào vào tai mẹ... “là con đây mà” bà lập tức ngồi dậy, nhìn rất căng thẳng. trong bóng tối tôi thấy bà với tôi chiếc điện thoại và bắt đầu gọi. Tôi thấy tên hiển thị trên màn hình là bác sĩ.

“Âm thanh mà tôi từng nghe”

bà nói. “Nó đã trở lại...”

79. Dưới Gầm Giường

Có hai cô gái trẻ là Emma và Veronica sống trong cùng một khu phố. Đó là đêm Halloween và bố mẹ Emma thì đi vắng. Cô khá sợ phải ở nhà một mình qua đêm, nên quyết định rủ Veronica qua ngủ cùng.

Hai cô gái đã lên kế hoạch cho buổi tiệc ngủ. Suốt cả buổi chiều, hai cô trao đổi và thử quần áo của nhau, làm tóc và sơn móng tay. Chiều tối, hai cô gái gọi pizza và cùng xem phim kinh dị. Đôi lúc, những nhóm trẻ con đến bấm chuông cửa, hét lên “Cho kẹo hay bị ghẹo!” Emma và Veronica cũng rất vui vẻ thay phiên nhau mang kẹo ra phân phát.

Cuối cùng, hai cô gái dành thời gian còn lại nói chuyện về những bạn học khác trong trường. Họ không nhận ra là đã quá nửa đêm. Cả hai cô gái dần dần thấy mệt và họ quyết định đã đến lúc phải đi ngủ. Emma nằm trên giường của mình, trong khi Veronica nằm trên một cái đệm trên sàn nhà.

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh và Emma đang dần chìm vào giấc ngủ. Bỗng nhiên, Veronica ngồi dậy và lắc lắc người bạn mình.

“Này, xuống nhà lấy ít kem ăn đi!” - cô nói to.

Emma đang rất buồn ngủ, nên chỉ thăm thò: “Tớ không đói.”

“Nhưng mà tớ đói!” - Veronica trả lời - “Thôi nào, xuống dưới nhà đi.”

Emma trở mình trên giường. “Trong tủ lạnh cũng không có kem đâu.” - cô làu bàu một cách uể oải. - “Bọn mình ăn hết rồi còn đâu.”

“Thế thì... ra cửa hàng mua thêm đi.” - Veronica nói.

“Tớ không muốn.” - cô bạn trả lời. - “Cậu muốn thì tự đi mua đi.”

“Đi một mình buổi đêm không an toàn.” - Veronica năn nỉ. - “Đi mà, đi mua với tớ đi..”

Emma vẫn nằm bẹp trên giường, cố gắng lờ tịt cô bạn.

“Đi mà, Emma!” - Veronica bắt đầu khóc. - “Đi mà! Tớ thực sự rất thèm kem...” Nước mắt chảy khắp xuống gương mặt cô gái.

Emma thực sự tức điên lên. Cô đã chán ngấy việc nghe bạn mình lải nhải.

“Chúa ơi, Veronica! Được rồi! Được rồi!” - cô hét lên. - “Nếu thực sự nó quan trọng với cậu đến thế, thì được rồi, tớ sẽ đi mua kem với cậu. Cứ bình tĩnh nào!?”

Hai cô gái nhanh chóng thay đồ và mặc áo khoác vào. Ngay khi ra khỏi nhà, Veronica túm lấy tay bạn và kéo Emma đi về một hướng khác.

“Đây đâu phải là đường đến cửa hàng đâu.” - Emma nói.

“Suyt! Bọn mình đang đi đến trạm cảnh sát. Khi tớ nhìn qua cái gương tử quần áo, tớ nhìn thấy một người đàn ông cầm rìu đang trốn dưới gầm giường của cậu!”

80. The China Doll - Con Búp Bê Sứ

Vào một buổi chiều thứ bảy, một cô bé nhỏ tên là Emily đã đi mua sắm với mẹ và em trai của mình. Họ đi ngang qua một cửa hàng cũ, một con búp bê Sứ được bày ra ở cửa sổ của cửa hàng đó.

Emily mới chỉ mười tuổi và cô đang thu thập những con búp bê. Con búp bê mà Emily nhìn thấy mặc một chiếc váy tầng màu trắng và xanh dương, có mái tóc quăn. Emily cầu xin mẹ mua con búp bê đó. Khi họ về tới nhà, trời đã tối nên mọi người đều đi ngủ.

Vào lúc nửa đêm, Emily thức dậy vì nghe tiếng của một vật gì đó vỡ nhưng cô bé đã lơ nó đi cho tới khi cô nghe một giọng nói. “Emily, tớ đang ở dưới cầu thang.” “Emily, tớ đang ở trên bậc thứ hai.” “Emily, tớ đang ở bậc thang trên cùng.” “Emily, tớ đang đi trên hành lang đây.” “Emily, tớ đang ở trong phòng mẹ cậu đây.” “Emily, tớ đang trên giường của bà ấy đây.” “Emily, tớ sẽ giết bà ấy.”

Giọng nói ấy cứ tiếp tục, Emily bắt đầu cảm thấy sợ nhưng tiếng nói đó ngày một to hơn. “Emily, tớ đang ở bậc thang trên cùng.” “Emily, tớ đang đi trên hành lang đây.” “Emily, tớ đang ở trong phòng em trai cậu đây.” “Emily, tớ sẽ giết cậu ta.”

Cô bé Emily tội nghiệp đã thật sự rất sợ, cô kéo chăn trùm lên đầu và cô lại nghe thấy tiếng nói đó nhưng lần này là bên ngoài cửa phòng cô. “Emily, tớ đang ở bậc thang trên cùng.” “Emily, tớ đang đi trên hành lang đây.” “Emily, tớ đang ở trong phòng cậu đây.” “Emily, tớ đang ở trên giường của cậu đây.” “Emily, tớ sẽ giết cậu.”

Người hàng xóm sống bên cạnh nghe thấy mọi chuyện và quyết định gọi cảnh sát. Trong vòng mười phút sau, họ đã kiểm tra ngôi nhà và thấy mọi người trong nhà đã bị sát hại. Họ thấy con búp bê đang ngồi và lại nghe thấy tiếng động cũ. Con búp bê có chiếc rìu đâm máu trên tay và điều duy nhất cảnh sát có thể nghe thấy là “Chú cảnh sát, tôi đang ở phía sau chú đây.”

81. Du Khách Ba Lô

Có một chàng trai 21 tuổi thích đi du lịch đến các nước kỳ lạ. Sau một thời gian, anh thấy chán những địa điểm du lịch thông thường và muốn có một chuyến đi thú vị hơn.

Kế hoạch của anh là vác ba lô đi vòng quanh Đông Nam Á một vài tháng. Anh nghĩ rằng đây sẽ là một trải nghiệm tuyệt vời để cảm thấy tự do du lịch đi qua các vùng sâu, vùng xa, băng qua núi và gặp gỡ những người ngẫu nhiên trên đường đi.

Điểm đến đầu tiên của anh là Trung Quốc. Khi máy bay hạ cánh ở Bắc Kinh, hành lý duy nhất anh có là cái ba lô nhỏ mang theo mình. Tuy nhiên, người thanh niên không muốn ở lại quá lâu trong sự hồi hải và nhộn nhịp của một thành phố Trung Quốc rộng lớn. Anh mong muốn khám phá những ngọn đồi và thung lũng của đất nước bao la này.

Chàng trai trẻ đã có một ý tưởng mà anh chắc chắn sẽ biến chuyến đi của mình thành một cuộc phiêu lưu thú vị hơn nhiều. Anh quyết định leo đại lên một chiếc xe buýt nào đó mà không hề biết nó sẽ đi đến chỗ nào. Không biết đích đến làm cho anh có cảm giác được tham gia một tour du lịch bí ẩn vòng quanh Trung Quốc. Mỗi lần xe buýt tới cuối tuyến, anh sẽ leo xuống và bắt đại một chiếc xe khác, không biết cũng như không quan tâm nó sẽ đưa anh đi đâu.

Sau một vài tuần, anh đi du lịch vòng quanh một số vùng sâu vùng xa nhất ở Trung Quốc. Đó là khu vực mà khách du lịch ít khi ghé thăm. Chàng trai rất vui mừng được đi qua tất cả các ngôi làng nhỏ và có cơ hội để xem người dân nông thôn Trung Quốc thực sự sống thế nào.

Một ngày nọ, anh đang trên xe buýt, đi qua một khu vực xa xôi. Khi họ khởi hành, xe buýt trống trơn, nhưng sau sáu điểm dừng, một đám đông người đã đi lên và xe hết chỗ chứa.

Sau một thời gian, anh nhận thấy rằng các hành khách khác cứ nhìn anh lạ lùng. Người thanh niên cũng nghĩ thật kỳ lạ khi họ đã chọn đứng thay vì ngồi ở ghế trống bên cạnh anh.

Tại điểm dừng tiếp theo, một phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp bước lên xe buýt. Cô nhìn quanh và khi cô nhìn thấy chàng du khách trẻ, mắt cô đột nhiên mở to kinh ngạc. Khi cô vội vã ngang qua lối đi và ngồi xuống bên cạnh anh, anh cũng hơi ngạc nhiên.

Đột nhiên, người phụ nữ thúc anh ta và thì thầm, “Anh có biết là anh đang đi đâu không?”

“Tôi không biết,” chàng trai trả lời với một nụ cười. “Tôi chỉ du lịch vòng quanh đất nước. Tôi đã leo lên chiếc xe buýt này mà không thèm nhìn vào điểm đến.”

“Vâng, tôi phải cảnh báo anh rằng anh đang gặp nguy hiểm trầm trọng”, cô nói.

“Tại sao?” Chàng trai hỏi.

“Điểm dừng tiếp theo là hết tuyến,” người phụ nữ nói. “Đó là một ngôi làng nhỏ có tiếng tăm rất kinh khủng. Những người sống ở đó bắt khách du lịch phương Tây bị lạc. Họ ăn thịt đồng loại. ”

Chàng trai không tin những gì cô nói. Ban đầu, anh nghĩ rằng hẳn là cô đang nói đùa, nhưng khi anh nhìn vào khuôn mặt của cô, anh không tìm thấy chút bốn cợt nào cả.

“Chắc là cô chỉ đùa,” anh nói.

“Những gì tôi đang nói với anh là sự thật”, người phụ nữ trả lời. “Nếu anh là người khôn ngoan, anh sẽ để ý đến những gì tôi nói với anh. Tất cả mọi người trong khu vực này đều đã nghe những câu chuyện khủng khiếp diễn ra trong ngôi làng. Trong ngôn ngữ của tôi, nó được gọi là Làng ăn thịt người. ”

Lời của người phụ nữ đã làm cho chàng du khách sốc tới tận xương tủy. Anh không biết phải nói gì.

“Nếu anh không tin tôi, chỉ cần nhìn xung quanh,” cô tiếp tục. “Hầu như tất cả các hành khách trên xe buýt này đều từ làng đó.”

Người thanh niên nhìn lên và nhận ra rằng tất cả các hành khách khác đang nhìn chăm chăm vào anh liếm môi và thèm thuồng.

“Khi xe buýt đến cuối tuyến, anh sẽ ở trên lãnh thổ của họ,” người phụ nữ nói. “Không ai có thể cứu được anh. Họ sẽ bắt anh và ăn sống. ”

Chàng du khách toát mồ hôi lạnh. Anh có thể thấy cái nhìn chết người trong con mắt của bọn thổ dân Trung Quốc. Anh phải trốn thoát trước khi xe buýt tới làng.

Ngay sau đó, anh cảm thấy xe buýt bắt đầu đi chậm lại như thể nó đang lên một con đường núi dốc.

“Đây là cơ hội của chúng ta,” người phụ nữ nói. “Đi thôi.”

Cô nắm lấy bàn tay anh và họ chạy xuống các lối đi về phía sau của xe buýt trước khi các hành khách khác có cơ hội phản ứng. Người phụ nữ kéo tay cầm cửa thoát hiểm rồi sau đó nhảy ra. Chàng du khách ở ngay phía sau và lách qua cánh cửa hẹp.

Anh té vào con đường đầy bụi, sau đó lăn qua và đứng lên. Anh nhìn thấy người phụ nữ nhảy qua một cái rãnh và chạy đi. Anh chạy theo cô, nhanh hết mức có thể.

Họ đã trốn thoát vào núi, tiếng la hét của các hành khách khác vang vọng sau lưng họ. Chàng trai chạy bán sống bán chết, trườn lên triền núi dốc, tuyệt vọng trốn chạy bọn ăn thịt người đuổi theo anh.

Cuối cùng, dân làng Trung Quốc đã từ bỏ việc đuổi theo và quay trở lại xe buýt. Chàng trai đã kiệt sức nhưng anh rất vui mừng vì đã xoay sở để thoát được nanh vuốt còn cào của bọn chúng. Khi anh nằm trên một tảng đá lớn, cố gắng lấy lại nhịp thở, anh nghe người phụ nữ cười nhẹ nhàng với chính mình.

“Bây giờ thì ta có thể ăn một mình rồi”, cô nói.

82. Trên Lầu

Khi còn là một đứa trẻ, tôi sống trong một căn nhà hai tầng. Bố mẹ tôi đều đi làm nên tôi thường ở nhà một mình khi đi học về.

Một buổi chiều tối khi tôi về thì căn nhà vẫn chưa sáng đèn.

Tôi gọi to, “Mẹ ơi?” và nghe một giọng đáp “Ơi...?” từ trên lầu.

Tôi gọi mẹ lần nữa và lại có tiếng trả lời “Ơi...?”

Tôi có cảm giác mẹ gọi nên tôi leo lên tầng.

Khi lên được tầng hai, tôi gọi mẹ lần nữa và giọng nói “Ơi...?” đến từ phòng ở xa nhất.

Tôi vừa cảm thấy khó chịu vừa thấy một có một cảm giác mạnh mẽ thúc giục tôi đi gặp mẹ, tôi bắt đầu đi về phía căn phòng.

Nhưng khi tôi vừa định mở cửa vào phòng thì tôi nghe cửa trước ở dưới nhà mở ra và thấy mẹ tôi vào nhà, mang rất nhiều túi mua sắm.

“Con yêu, con đây rồi?” mẹ tôi gọi với một giọng vui tươi.

Nghe thấy giọng mẹ ngay lập tức làm tôi thấy khá hơn và tôi quay lại đi xuống dưới nhà ngay lập tức... nhưng trước đó tôi đã liếc vào phòng.

Khi tôi nhìn từ đầu cầu thang, cánh cửa của căn phòng từ từ mở ra một khe nhỏ.

Trong một giây phút ngắn ngủi, tôi đã thấy gì đó lạ lùng bên trong. Một bộ mặt nhợt nhạt đang chăm chăm nhìn tôi.

83. Im Lặng Đến Đáng Sợ

Như mọi ngày, bạn lại đi làm về trên con đường quen thuộc. Có điều bạn cảm thấy rằng hôm nay đường như có điểm khác thường.

Bạn vẫn hay đi làm về vào lúc tối muộn, nhưng dù vậy thì con đường này ngày nào bạn cũng có thể thấy những đứa trẻ chạy qua chạy lại bắt đom đóm. Hôm nay lại không thấy nữa. Nhưng bạn cũng chẳng bận tâm, dù gì thì cũng sắp tới nhà rồi.

Bạn cứ tiếp tục sải chân, bạn có cảm giác như con đường này ngày hôm nay xa hơn thì phải. Bạn thấy bất an và bước nhanh hơn nữa. Bỗng từ ven đường một bóng trắng nhào tới bên bạn. Bạn sợ hãi thực sự, bạn chỉ muốn la lên thật to. Nhưng lời tới họng lại như kẹt lại.

- “Đừng sợ, là tôi đây”.

Tiếng nói từ phía bóng trắng khiến bạn định thần lại một chút. Thì ra là Sơn. Người hàng xóm kế bên nhà bạn. Trông cậu ta có vẻ đang hốt hải chạy đi đâu đó. Thấy thế bạn bớt sợ hãi bèn hỏi:

- “Sơn như nào lại vội vàng như vậy, đang có việc gì à”.

- “À, Linh chắc đi làm nên không biết, hôm nay cả làng đều đi dự tiệc rồi, bây giờ tôi cũng đi tới đó đây! Linh có muốn đi cùng tôi không?”.

- “Dự tiệc? Đúng là tôi không biết. Nhưng tôi còn việc bận ở nhà, tôi phải về chuẩn bị mới được. ”

Bạn uốn chuyển từ chối, thấy vậy Sơn cũng không có gì tức giận, chỉ suýt xoa tiếc nuối

- “Thật tiếc, nếu Linh chưa muốn đi thì Sơn đi trước vậy. lát nữa cũng sẽ có người gọi Linh đi thôi.”.

Nói đoạn Sơn vội chạy đi. Tối khi Sơn khuất bóng, bạn cũng chỉ biết đề nghị vẫn trong lòng rồi lại tiếp tục đi về phía làng mình.

Về tới nhà, bạn không những không thể buồn lòng, trái lại còn bất an hơn. Vì trong lúc về, bạn thấy ngôi làng giờ đây... hoàn toàn im ắng.

Bạn suy nghĩ miên man, như vô tình bạn liếc qua cánh cửa sổ. Căn nhà bên là của Sơn, nó vẫn còn sáng. Đó cũng là điều tương tự đối với những căn nhà khác trong làng. Đèn nhà sáng nhưng lại không có bất cứ một tiếng động nào cả.

Như nghĩ đến một điều gì đó, bạn rùng mình, mồ hôi lạnh toát sống lưng. Chẳng phải hướng đi của Sơn lúc này là ra nghĩa trang của làng sao? Cậu ta ra đó làm gì?

Theo bản năng bạn lại liếc về căn nhà vẫn sáng của Sơn. Nội tâm bạn đấu tranh vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi về phía đó. Càng đến gần tim bạn như bắn ra khỏi lồng ngực, chân bạn run đến khập khiễng, nhưng lý trí bảo rằng nếu không khám phá sự thật trước mắt thì bạn sẽ không tài nào an tâm được.

Bạn đẩy cánh cửa, khi tiếng kẻo kẹt kết thúc cũng là lúc bạn thấy được khung cảnh bên trong, mọi đồ vật vẫn giống như thường, chiếc bàn ở giữa, bên trên vẫn đang đặt những đĩa thức ăn còn chưa nguội. Phía đối diện đặt một chiếc ghế, trên ghế là một người đang dùng cặp mắt trừng trừng như có như không nhìn bạn.

Là Sơn.

Nhưng đã không còn thở nữa rồi.

Im lặng, đó là sự im lặng đến đáng sợ. Đôi môi bạn khô khốc, bạn chưa bao giờ sợ hãi như thế.

Bỗng có tiếng nói văng vẳng phá tan không khí trầm đục. Nó phát ra từ phía sau lưng:

- Thì ra cô ở đây, tôi đến nhà tìm nhưng không thấy cô. Làng này giờ chỉ còn thiếu mỗi cô thôi.

84. Facebook Friends

Bạn có biết nhiều người trên Face mà bạn không biết lại đang cố add bạn?

Và tôi là một trong số đó...

Tất cả bắt đầu vào khoảng một năm trước. Tôi không nhớ rõ lắm. Đã có có nhiều chuyện xảy ra kể từ khi đó.

Hãy bắt đầu từ đầu đã. Tôi chưa từng có ý định tham gia Face, tôi là thằng tự kỉ và cô độc trong lớp, và cũng chẳng có thằng bạn nào.

Tôi không muốn tự hạ nhục mình thêm bằng cách cho cả thế giới thấy dáng vẻ của một kẻ thua cuộc như thế này. Nhưng sau khi nghe mọi người nói về nó, tất nhiên là họ không nói với tôi, nhưng họ nói đủ lớn để tôi nghe thấy.

Tôi căm thù cái kiểu không đưa nào thèm nói chuyện với tôi. Giống như tôi không hề tồn tại hoặc sự tồn tại của tôi chẳng có nghĩa lí gì với bọn chúng.

Quá mệt mỏi với cảm giác bị tẩy chay, tôi quyết định tự tạo ra cái tôi của mình trên Facebook. Tôi thấy sợ vì việc đầu tiên phải làm là cho mọi người biết tôi đang làm gì. Và tôi cũng cơ bản hoàn thiện nó với sự riêng tư và tự do tôi có.

Nực cười là tôi lại sợ những gì tôi viết sẽ chỉ khiến bọn theo dõi và giết người hàng loạt đe dọa, nhưng tôi cũng nhanh chóng nhận ra cái sự thật đáng mỉa mai ấy. Bất cứ ai trên Facebook cũng chẳng thèm đếm xỉa tới tôi. Không “Tin nhắn”, không “Thông báo”, không cả “Đề nghị kết bạn”. Chẳng khác gì thế giới thực, chỉ duy là cả thế giới đều có thể thấy nó.

Nhưng dù có cố gắng khám phá trang web, tôi vẫn cứ nhớ mãi cái việc đầu tiên tôi làm khi bắt đầu dùng tới Face. Tôi nhớ khá rõ, nó là một game liên quan tới cá, bạn cũng biết nó đúng không? Trò chơi thật sự là niềm đam mê với tôi, và tôi dành hàng giờ đồng hồ chỉ để mua những con cá yêu thích.... sau đó thì không cho chúng ăn và nhìn chúng chết dần. Nhìn mấy con cá giãy chết thật là sướng. Và tôi có thể tiếp tục ngồi như thế mãi nếu như không bắt gặp xuất hiện một “Friend Request” (Đề nghị kết bạn). Tôi không thể tin

nổi điều đó. Ai đó muốn kết bạn với tôi! Tôi hăm hở nhấp chuột vào nút đồng ý. Đó là cảm giác tuyệt vời nhất mà tôi có thể kể lại.

Và câu truyện của tôi bắt đầu:

Sau khi nhấp vào Profile (Hồ sơ) của anh ấy, tôi thấy Facebook cập nhật rất nhiều Status (Trạng thái) của anh, và mỗi status lại có không dưới 5 Likes (Thích). Tôi cũng muốn như thế. Và tôi bắt đầu lên lút add tất cả những người bạn trong Danh sách bạn bè của anh ấy. Nó mất tới năm tiếng, nhưng nó cũng đáng giá chứ. Không lâu sau, Face của tôi đã tăng từ một lên tới mười hai người bạn, dù tôi và họ hoàn toàn không biết nhau ... nhưng vì tôi và họ là bạn bè trên Face, tôi học được từ họ mọi thứ. (“mọi thứ”)

Tôi mất thêm hai tuần để thêm bạn trong “Danh sách bạn bè” của họ, và sau đó lại add thêm bạn của những người tôi mới add. Đúng rồi, tôi đang dần trở nên nổi tiếng. Mọi người cuối cùng cũng đã biết tôi là ai. Trên cả tuyệt vời. Mấy thằng bạn ở trường thậm chí đã bắt truyện với tôi. Còn hơn cả điên nữa. Tôi bắt đầu thấy yêu Face mất rồi. Bạn cũng sẽ như thế thôi.

Tôi căm thù cái suy nghĩ về việc không biết mọi người đang nghĩ gì hay làm gì. Tôi ghét cái giờ học chó chết giống như trong địa ngục này. Nhưng tôi sẵn sàng dành từng giây để lướt web, và tôi bắt đầu mơ về nó, trước khi tôi chẳng thể mơ nổi nữa.

Chứng mất ngủ của tôi càng ngày càng nặng, chỉ vì tôi muốn dành từng giây của đời mình trên Face, nhất là khi mà năm học vừa mới kết thúc. Tuy nhiên, chính việc dành ra rất nhiều thời gian trên Face, tôi đã nhận ra mặt trái của nó. Có nhiều người đã từ chối đề nghị kết bạn của tôi. Tôi đã gửi cả chục ngàn đề nghị, nhưng rút cục vẫn chỉ có khoảng hai nghìn bạn (4 lần mình, vài đái). Rõ ràng là có những kẻ có ý định chống lại tôi.

Tại sao bọn chúng không muốn làm bạn với tôi?

TẠI SAO?

Phải có cách nào đó để giải quyết cái lũ điên này. Đúng thế, tất cả những gì tôi phải làm là loại bỏ chúng.

Tôi vẫn nhớ nạn nhân vô tội đầu tiên của tôi. Thật sự thì cô ta chẳng có lỗi gì với tôi cả, cô ta còn quá trẻ và xinh xắn. Đôi mắt của cô ấy, tôi vẫn nhớ nó... với hai hàng mi đen nhánh.

Và... tôi nhớ nhất là cái chỗ máu loang lổ chảy ra và tiếng gào thét man rợ của cô ta.

Đó là một cảm giác khác lạ về nạn nhân đầu tiên, và nó lại sống lại mỗi khi tôi tìm đến một nạn nhân mới. Hãy nghĩ về việc nếu như bạn nhận được lời mời kết bạn của tôi. Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ về việc định từ chối nó... nếu tao là mày.

85. Giường Tầng

- Sẽ không có ai đến cứu mày đâu!

Đó là điều hằn ta thường nói mỗi đêm khi tôi ngập chìm trong một nỗi sợ hãi quen thuộc đối với anh trai tôi, người rất thích hành hạ đứa em bé bỏng của hắn. Mà điều đó diễn ra khá thường xuyên. Hắn ta luôn tìm được niềm vui từ sự đau đớn khổ sở của tôi. Thực ra, đó là nguồn vui duy nhất của hắn.

Mọi chuyện bắt đầu khi tôi khoảng 3 tuổi. Tôi vẫn nhớ rõ đến từng chi tiết đêm hôm đó: Khoảng 9 giờ tối, mẹ bảo tôi đã đến giờ đi ngủ rồi. Mẹ bế tôi đặt vào tầng dưới của chiếc giường tầng được đóng bằng những thanh sắt cũ kỹ. Mẹ hôn lên trán tôi trước khi nói câu chúc ngủ ngon, tắt đèn rồi rời khỏi phòng mà không quên đóng chặt cửa. Tôi nhìn vào ánh sáng sáng lờ mờ trong căn phòng càng làm tăng lên vẻ ảm đạm hắt ra từ cái bóng của những đồ nội thất cũ. Tôi nghe thấy tiếng kéo kẹt của cái lò xo giường tầng trên. Tôi nhắm mắt lại và âm thầm khóc khi biết rằng cái trò chơi độc ác của anh trai tôi lại bắt đầu

Đêm nào cũng vậy, hấn ta lại gào vào mặt tôi bằng cái giọng léo nhéo như ếch kêu của hấn về những đau đớn và khốn khổ đang chờ đợi tôi:

- Sẽ không có ai đến cứu mày đâu!

Hấn ta lại bắt đầu:

- Sẽ không một ai có thể cứu nổi mày một khi tao kéo mày đi nơi khác.

Tôi nằm đó. Tôi sợ đến ức chỉ dám khóc thầm khi nghe hấn kể ra những hình thức tra tấn khủng khiếp mà hấn định dành cho tôi. Những cái kiểu như là từ từ bẻ gãy từng lóng xương trên cơ thể tôi, từ từ dể xương sườn tôi từng đốt ngón tay, rồi mỗi khi có đoạn xương nào bình phục thì lại tiếp tục bẻ, cứ lạnh lại bẻ, không bao giờ ngừng.

Hấn ta nói với tôi rằng một ngày nào đó hấn sẽ thực sự làm những điều đó với tôi. Nhưng vậy giờ, mọi chuyện thú vị hơn khi hấn ta cho tôi biết trước những ý định của hấn đối với tôi.

Anh trai tôi rất thích hành hạ tôi.

Đó là tuổi thơ của tôi, ít ra là đến khi tôi lên 7. Bố tôi nói rằng đã đến lúc chúng tôi thoát khỏi cái giường tầng đó. Ông đã mua nó khi mẹ mang thai tôi.

Chúng tôi sống trong một căn hộ nhỏ cơ khá ít phòng ở thành phố Luân-đôn. Vậy nên khi mẹ tôi thông báo cho bố rằng họ sắp có một cặp song sinh (tôi và anh trai), bố tôi sướng điên lên, cứ như là một đứa trẻ được nhận quà vào đêm Giáng Sinh vậy. Ông liền đi ngay tới cửa hàng nội thất và mua về cái giường tầng chết tiệt đó và nói rằng đó là giải pháp tuyệt vời cho sự chật chội của căn hộ. Mặc dù biết rằng chiếc giường này sẽ chỉ được sử dụng khi anh em tôi được 2 tuổi rưỡi, ông vẫn trang trí phòng ngủ của bọn tôi cùng với cái giường tầng đó hai tháng trước khi tôi ra đời.

Mặc dù tôi nói là “chúng tôi”, thế nhưng anh trai tôi đã qua đời ngay khi mẹ sinh chúng tôi ra, vậy tôi nên nói là “trước khi tôi được sinh ra”. Tôi không thể biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Tôi hầu như không bao giờ hỏi bố mẹ vì điều đó sẽ khiến họ buồn và rơi lệ... Đó là chuyện cấm kỵ của gia đình tôi.

Không hiểu sao tôi lại có trí nhớ tốt thế nhỉ. Những chuyện đó đã qua được hơn 20 năm. Bây giờ tôi cũng đã 27 tuổi. Tôi có một căn hộ riêng, một công việc ổn định và một bộ sưu tập tuyệt đẹp những loại thuốc ngủ.

Tối nay tôi uống hơi nhiều. Tối giờ tôi mới được lên giường đi ngủ. Hấn ta vẫn không chịu để tôi yên giấc. Ôi chúa tôi, tôi quên bếng mất cái giường tầng chết tiệt ấy. Ít nhất là khi hấn còn nằm trên cái giường trên, tôi vẫn không thể thấy được hấn.

Hấn vốn thích hành hạ tôi lắm mà!

86. Mẹ Có Tin Vào Ma Quỷ Không ?

- Mẹ ơi, mẹ có tin vào ma quỷ không?

- Có chứ con, ta còn tin rằng chúng luôn luôn tồn tại.... ở bất cứ nơi nào, tại bất kỳ thời điểm nào, và con yêu, nhìn ta này, con biết điều tệ nhất là gì không? Chúng còn có thể là bất cứ ai.

87. Đêm

Một đêm mưa gió. Tôi giật mình thức giấc bởi tiếng sấm xé ngang bầu trời và những ánh chớp lập lờ. Chợt nhớ tới con trai mình, thằng bé rất sợ sấm, lẽ ra giờ này nó phải đang ôm gối đứng cạnh giường tôi và đánh thức tôi để xin ngủ cùng. Tôi quyết định tới phòng thằng bé, khi vừa mở cửa, con trai tôi đã thức giấc từ lúc nào, thằng bé ngồi trên giường, đôi mắt ngây thơ mở to nhìn tôi, bên ngoài trời vẫn mưa to không dứt:

- Bố ơi!! Bố xem ở dưới gầm giường con được không ạ? Có gì ở dưới đó làm con không ngủ được.

- Được chứ con trai.

Tôi cúi xuống gầm giường, giật mình phát hiện ra ... con trai mình, thằng bé nằm đó, co quắp, sợ sệt, ánh mắt dường như khê ánh lên ngay khi nhìn thấy tôi:

- Bố ạ? Đúng là bố rồi... Bố... bố ơi... trên giường con... có thứ gì đó đáng sợ lắm...

Những câu nói ngắt quãng và run rẩy mỗi lần tiếng sấm vang lên làm tôi dường như nhận ra điều gì đó. Một luồng điện chạy dọc sống lưng tôi, bản thân tôi giờ đây cũng đang run sợ:

- Không sao đâu con yêu, nghe bố này, con rất dũng cảm đúng không? Vậy chúng ta cùng đếm tới 3, rồi con sẽ chui ra khỏi gầm giường và chạy thật nhanh nhé.

.....

Tôi không biết mình sắp phải đối mặt với thứ gì, nhưng tôi chắc chắn sẽ không để nó làm hại con trai tôi.

88. Địa Ngục

Harry Hoyt (32 tuổi) bị một tai nạn xe hơi nghiêm trọng vào năm 1999. Sau khi ông hồi phục lại, ý thức được xung quanh, ông đã nói với một y tá rằng ông đã ở địa ngục. Ông được xuất viện thời gian sau đó.

Vài tuần sau, hàng xóm của ông phàn nàn rằng ông thường mở nhạc suốt đêm. Ông cho rằng quỷ dữ vẫn đang cố kéo mình xuống địa ngục lần nữa, nếu ông không mở những bản nhạc ấy, thì thân thể ông sẽ bị đốt cháy mãi mãi.

Sau khi chính quyền đến nhà ông để nói chuyện về vấn đề này thì họ phát hiện ông đã chết trong tình trạng đã cháy đen.

89. 11:11

1 cô gái trẻ bị mắc chứng mất ngủ, vào buổi đêm cô thường thức dậy không lý do. 1 đêm khi cô tỉnh dậy, và trong tình trạng lơ mơ, cô ấy không nhìn thấy gì trong bóng đêm. Chỉ trong 1 giây, cô ấy nghĩ mình thấy một đôi mắt đỏ sẫm đang nhìn cô. Cô ngồi dậy nhìn chằm chằm vào chúng, và nhanh chóng nhận ra đó là chiếc đồng hồ của mình. Đã là 11:11. Cô ấy thở dài và cố gắng quay lại giấc ngủ. Đêm hôm sau, cô ấy thức giấc và ngay lập tức nhìn vào đồng hồ. Đúng chính xác 11:11.

Và nó cứ lặp đi lặp lại các đêm sau đó.

Đôi lúc vào giữa ban ngày, cho dù cô ấy đang ở đâu hay đang làm gì, lúc cô ấy đảo mắt tìm chiếc đồng hồ gần nhất, nó luôn hiện 11h 11phút. Và chứng mất ngủ của cô ấy trở nên tệ hơn, cô ấy thử thêm 1 số tiếng ồn nhẹ cho dễ ngủ. Cô ấy bật radio nghe nhạc nhẹ. Nó giúp cô rất tốt, nên cô tiếp tục làm thế vào vài đêm tiếp theo. 1 đêm cô ấy thức dậy với người ướt đẫm mồ hôi. Không hề có cảm giác ngái ngủ, cô thực sự tỉnh.

Cái đài vẫn bật, nhưng thay vào những bài nhạc cô thường nghe là 1 số âm thanh kỳ lạ. Hơi thở nặng nề, cô nhìn vào những con số đang toả sáng.

BẠN BIẾT LÀ MẤY GIỜ RỒI ĐÓ. RẦM!!!!

Tim cô ấy suýt nhảy ra ngoài. Cô nghe thấy tiếng cửa tự động đóng lại. Cô ấy nghe tiếng bước chân xung quanh mình. Đằng sau cô ấy, bên trái cô ấy..... Cô lạnh xương sống. Khi cô ấy đứng dậy nhìn thì, cái cửa phòng ngủ không hề đóng. Cô ấy tự dưng bỏ chạy. Cô không quan tâm là chạy đi đâu. Cô ấy chưa từng bao giờ chạy nhanh như thế trong đời. Cô chạy qua hành lang, xuống cầu thang, ra cửa, và chạy xuống cuối đường. Sau một lúc cô quay lại nhìn nhà mình, trừng mắt nhìn vào cửa sổ căn phòng ngủ tối tăm. Cô nhìn lâu, rất lâu. Cuối cùng cô ấy bình tĩnh và quay lại nhà.

Vì cô để cửa trước mở nên gió lạnh ủa vào. Cô ấy đóng cửa lại và bật tắt cả các đèn trong nhà lên. Khi đến phòng ngủ, cô bật đèn, căn phòng hoàn toàn bình thường, nhưng cái đài vẫn phát ra những âm thanh kỳ lạ, cô chạy vào tắt nó đi. Sau đêm đó, cô không bao giờ nghe đài nữa. Cô ấy không thể ngủ ngon. Cô ấy kể cho bố mẹ, bạn bè mình. Nhưng những câu trả lời đều giống nhau “Đó chỉ là giấc mơ thôi, không có thật.” “Chắc bỏ mệt quá nên tưởng tượng nó ra?” “Tôi nghĩ cậu chỉ tin nó là thật thôi....” Điều bạn cần biết là câu chuyện này là có thật. Tới bây giờ, cô gái (giờ đã là 1 phụ nữ) không thể ngủ ngon.

Không 1 ai trong chúng tôi biết có gì đặc biệt ở con số 11:11. Nhưng cô ấy có bảo tôi điều này: khi mà cô ấy nhìn vào chiếc đồng hồ, cô cảm thấy 1 cảm giác kỳ lạ.

Nó giống cái cảm giác mà mình biết rằng mình ĐANG BỊ THEO DÕI.....

90. Garden City Ghost Car

Có thể nói đây là một trong số nhiều những vụ rượt “xe ma” của cảnh sát New York. Vào khoảng 23:30PM (ngày tháng chưa xác định), cảnh sát New York phát hiện một chiếc xe có biểu hiện thất thường, họ đã đuổi theo. Sau đoạn đường dài, chiếc xe này bỗng bẻ lái vào con đường đất và “đi xuyên” tấm lưới bên đường, cảnh sát không thể làm được gì ngoài việc nhìn đèn xe mất hút dần.

Có rất nhiều giả thuyết được đưa ra, như việc chiếc xe đâm vào và làm bật tấm lưới lên, nhưng điều này có vẻ không thuyết phục vì khi xe cảnh sát lại gần, tấm lưới vẫn vẹn nguyên như chưa có gì xảy ra.

91. Hai Chị Em

— Chị ơi... Chị!

— Đừng gọi nữa, để chị ngủ!

Đứa em gái lại lủi thủi một mình. Hôm nay chị nó mệt. Nó định hỏi xem chị nó ăn gì để nó nấu. “Thôi đành vậy, pha cho chị cốc sữa để chị uống”

Nó bê hộp sữa lên phòng. Lấy phích nước nóng. Bỗng nó tuột tay. Cái phích rơi xuống đất, vỡ toang. Nước sôi đổ lênh láng ra người chị nó.

Chị nó gào lên một tiếng thảm thiết, và chết trên đường đến bệnh viện....

—1 tháng sau—

Nó tự chôn chặt lòng mình. Thả nhẹ chiếc lá xuống hồ nước, và một giọt nước mắt khẽ rơi... rơi rất nhẹ... chạm vào mặt nước bình yên...

Nhìn qua mặt nước, nó bỗng thấy khuôn mặt chị nó phản chiếu đằng sau!

Nó giật mình quay lại... Chẳng có ai cả... Chỉ có nó đứng một mình trên cây cầu này mà thôi.

Rồi nó bật khóc!

— 49 ngày —

Gia đình nó làm một bữa ăn đưa tiễn chị nó về nơi chín suối, bữa ăn có mời cả người yêu của chị nó. Nó cố gắng cắn chặt môi, tưởng như bật máu! Nó xin nghỉ sớm và lên phòng. Căn phòng cô đơn quá. Lẽ ra chị nó đã ở đây...

Nó mở cửa phòng, và vội vã bước lùi lại!!!!

Trong bóng tối, nó cảm giác như chị nó đứng trong phòng, nhìn nó!

Nó vội vã bật đèn. Không có ai cả.

Một bàn tay đặt lên vai nó từ phía sau. Nó hét toáng lên và quay mặt lại. Thì ra là Tuấn - người yêu cũ của chị ấy. Tuấn xoa tóc nó:

— Em sao thế? Đau buồn lắm à?

Nó gục đầu vào vai Tuấn và khóc...

—giỗ đầu—

Nó đã chuyển nhà được nửa năm. Gia đình không muốn ở lại nơi khiến cho họ đau buồn. Nó biết rằng dù có chuyển nhà thì chị nó vẫn luôn đi theo nó. Nó từng nhìn thấy chị ấy xoa tóc ngồi trên ban công, hoặc là hình ảnh chị đang nhìn nó chầm chầm khi đang ngủ. Nó cảm nhận được hết, nhưng nó không hé răng nửa lời...

Những ngày này làm nó nhớ về chị ấy. Nó vốn là đứa mau nước mắt. Nó vẫn còn buồn. Nhưng hình Như Tuấn thì không như thế. Tuấn vẫn qua nhà nó thường xuyên, nhưng chủ yếu là để đưa nó đi chơi với lý do “cho khuấy khuấy đầu óc”. Nó nhận ra Tuấn đang tán tỉnh nó! Nó cự tuyệt!

Ngày giỗ đầu, đương nhiên Tuấn đến. Tuấn vào bếp cùng nó. Bố mẹ nó đi ra mộ chị trước, để 2 đứa ở nhà nấu nướng. Bỗng Tuấn bảo “Em đi lên phòng nghỉ trước đi, để anh làm cho”. Nó ngoan ngoãn gật đầu. Thực sự nó không có tâm trạng tốt...

Nó thiếp đi trên chiếc giường ngủ...

BỪNG TỈNH!

Tuấn giữ chặt hai tay nó. Mắt hắn hiện lên rõ ý đồ cưỡng đoạt nó. Nó sợ hãi. Nó giãy giụa. Nó đạp. Nó cào cào. Không ăn thua. Tuấn quá khỏe!!!

Rồi nó khóc... Nó nghĩ rằng mình đã buông xuôi... Nhắm chặt mắt..

Bỗng Tuấn ngừng lại.

Nó hé mở đôi mi. Và nó thấy **CHỊ NÓ!**

Chị nó giờ chỉ còn là cái bóng mờ mờ. Chị ấy từ từ đưa tay lên chỉ vào mặt Tuấn và nói, giọng vang vang như từ cõi xa vọng về.

— BUÔNG... EM... GÁI... TAO RA!

Tuấn có thoáng sợ hãi. Nhưng hắn cười. Hắn cười man dại.

— Mà chết rồi thì làm gì được tao???

Chị nó có vẻ tức giận thực sự. Chị lao về phía hắn. Nhưng chị đi xuyên qua người hắn, và đúng là chẳng hề làm được gì hết.

Hắn nói lỏng tay. Và nó tận dụng cơ hội, cắn một nhát thật mạnh vào tay hắn và vùng dậy.

Hắn đuổi theo. Túm được tay nó. Nó hét lên. Hắn hoảng sợ và cầm con dao gọt hoa quả đâm một nhát sắc ngọt vào tim nó!

Nó gục xuống. Hắn buông con dao...

—Hôm sau—

Hắn đã bị bắt. Còn mọi người không ai nghĩ rằng nó sống sót sau cú đâm đó.

Thế nhưng, như một phép lạ. Nó tỉnh giấc và dần dần hồi phục.

Đến ngày xuất viện. Nó thức cả đêm trong phòng, chờ hình bóng chị nó hiện ra. Nó muốn khoe với chị rằng nó không sợ chị, nó yêu chị nó rất nhiều!

Nhưng chị nó không đến.

Đêm sau, và những đêm sau nữa, chị nó cũng không đến...

Và nó đã hiểu... Ai mới là người cho nó sự sống...

Từ đó, cứ vào ngày giỗ chị nó, nó làm 2 bát cơm cúng. Một dành cho chị nó, một dành cho nó.

92. Khách Ở Trọ Nhà Chúng Tôi

Tôi yêu cái cách mà ông nội thường giữ tôi bên cạnh. Vào ngày mà mẹ không có ở bên, ông thường ở cùng để an ủi tôi. Tôi ngồi vào lòng ông, kể câu chuyện về những ngày của tôi, và tôi cảm giác như mình chẳng bao giờ cô đơn. Mặc dù trong nhà chúng tôi gần như trống trải khi mẹ đi làm, và tôi cứ nói chuyện và ngồi với ông trong khi ông đắm mình trên chiếc ghế đá, chúng tôi thường có những vị khách ở mỗi phòng trong căn nhà.

Có Edna và Elma (cặp sinh đôi) mà ông tôi thường bầu bạn, họ thường ngồi ở trong bếp với ấm trà chính giữa bàn. Có cả Joseph người đồn gỗ thường đi học với bố. thường ngồi với bố mỗi khi mà bố học bài ở bàn làm việc, với 1 nụ cười trên mặt, lúc nào cũng nhìn vào cuốn kỉ yếu trung học khi mà Joseph thường đi học với bố như một người bạn. Trừ khi lúc mà mẹ cần sử dụng một chiếc ghế thì Joseph sẽ đứng kế bên bố để nhìn vào cuốn kỉ yếu.

Sau đó chúng tôi có vị khách trẻ nhất như Beth và Tomas, những người trạc tuổi tôi. Thường ở trên lầu khi mà họ không chơi với tôi. Tuy nhiên tôi không quan tâm nếu Tomas đang ở trên đó với bố mẹ cậu ấy, cậu ấy không bao giờ nói chuyện với tôi, chỉ làm khuôn mặt ngốc nghếch khi tôi cố rủ cậu ấy chơi cùng. Nhưng Beth thì rất là tốt, cô ấy có mái tóc vàng và những lọn tóc xoăn, sức nước hoa và trang điểm, và đôi khi mẹ mua cho cô ấy những chiếc đầm mới để mặc. tôi chắc chắn rằng cô ấy rất thích chúng, vì cô ấy luôn giữ khuôn mặt cười, ngay khi tôi hỏi mẹ tại sao cô ấy có vết sẹo xấu xí trên lưng. Tôi cảm buồn khi mà mẹ nói rằng cô ấy có nó khi mà cô ấy đến đây và chia tay với bố mẹ, những người mà mẹ nói là rất xấu. Nên tôi nghĩ rằng tôi sẽ xem cô ấy như một cô em gái mà tôi chưa từng có, nhưng tôi chỉ chơi những trò chơi với cô ấy khi tôi buồn. Nhưng mẹ thì thường la mắng tôi khi mà tôi làm chiếc đầm của Beth bị bẩn hay vô tình làm ngã cô ấy.

Tối nay mẹ nói chúng tôi sẽ có thêm 1 vị khách nữa, và một người bạn để tôi chơi cùng! Mong sao gia đình cậu ấy có thể đến cùng! Nhưng mẹ nói rằng rất khó để đưa cả gia đình của cậu ấy đến ở như gia đình của Tomas. Sau đó mẹ ra ngoài đi làm, mẹ nói rằng mẹ sẽ về khi trời tối khuya. Mẹ hôn vào má tôi, đem đồ nghề, và nói rằng tôi phải dọn 1 chỗ trống trong phòng Beth cho cậu bé ở. Đó là lần cuối tôi nói chuyện với mẹ khi mẹ đi làm, và tôi lên lầu để dọn phòng ngủ. mất một lúc và sau khi tôi xong thì tôi không muốn chơi cùng Beth như tôi thường làm. Nên tôi lấy một quyển sách ở kệ của Beth rồi chạy xuống dưới phòng khách. Như thường lệ ông vẫn ở đó, ngồi ngay băng ghế đá, đợi tôi ngồi vào lòng và kể ngày mới của tôi.

Nên tôi trèo lên người ông, và rúc vào lòng ông và kể ông nghe về cậu bé mới đến. Nhưng tôi nhận ra có gì đó không ổn. Đầu ông ấy nghiêng hết qua một bên, và mắt thì nhắm nghiền. Nên tôi nhảy ra và chạy

ngay vào phòng nhanh nhất có thể. Chạy qua cả Edna và Elma rồi ngay lập tức lấy chiếc hộp bạc nơi mà chúng tôi để những đồ thiết yếu cho ông. Tôi chạy xuống phòng khách, dừng lại ở lối ra và nhớ ra rằng tôi phải “chào buổi tối” với Edna và Elma trước khi tôi chạy lại chỗ ông. Cầm trên tay những phụ kiện, tôi bỏ ra phía sau ghế của ông và nhìn vào cổ ông. “Ông à, vết khâu ông lại tuột chỉ rồi kìa! Biết bao nhiêu thời gian của cháu để sửa lại vết khâu đó lần trước đây!... hừm... nếu mà mẹ khâu chặt ông vào cái máy mà ông thường dựa vào giống như bà đã làm với Beth, thay vì với mớ vải bông bông này. Thì ông sẽ không có ngã hoài như vậy!”

Nhưng tôi không có hề giận ông, đâu phải lỗi của ông. Mẹ mới học khâu khi mà bà đem ông về đây như một vị khách mới. Chúng tôi chỉ mới chuyển đến khu này và mẹ chỉ muốn đảm bảo rằng chúng tôi sẽ không còn cô đơn nữa. Nhưng mà không phải lo, những vị khách của chúng ta đã ngồi ngay ngắn và thẳng thớm vì chẳng bao giờ ngã nữa, và mẹ có nói một ngày nào đó mẹ sẽ ngồi kế bên ông khi mà tôi ra ngoài đem những người khách mới về.

93. Junko Furuta Và Tội Ác Ghê Tởm Trong Lịch Sử Nhật Bản

TỘI ÁC:

Tháng 11 năm 1988, tên A (18 tuổi), B (Jo Kamisaku, 17 tuổi; Kamisaku là tên mới của hắn sau khi được phóng thích khỏi nhà tù), C (16 tuổi) và D (17 tuổi), đến từ Tokyo đã bắt cóc và giam giữ Furuta, một nữ sinh trung học năm hai (lớp 11) tại quận Saitama, thành phố Misato trong 44 ngày. Chúng giam giữ cô trong 1 ngôi nhà thuộc sở hữu của gia đình tên C.

Để ngăn chặn trước, tên A đã ép buộc Furuta gọi điện về cho gia đình cô và nói với họ rằng cô đã bỏ nhà với 1 người bạn và không có gì nguy hiểm cả. Hắn còn hăm dọa cô phải làm ra vẻ như là một trong những người bạn gái của chúng nếu gặp gia đình ngôi nhà nơi cô bị giam cầm xung quanh, nhưng khi sự việc trở nên chắc chắn rằng gia đình đó sẽ không gọi cho cảnh sát, hắn đã bỏ cái cớ đó. Furuta đã cố gắng bỏ trốn 1 vài lần, cầu xin gia đình đó giúp cô hơn một lần, nhưng họ không làm gì cả, có vẻ như vì họ lo sợ tên A sẽ đánh họ. Tên A lúc đó là một tên có chức vụ thấp trong lãnh đạo băng nhóm Yakuza và hắn đã huyênh hoang rằng có thể sử dụng những mối quan hệ trong đó để giết bất kỳ ai cản trở.

Theo những lời trình bày của chúng tại phiên tòa xét xử, cả 4 tên đã hăm hiếp, đánh đập cô gái, đâm các vật thể từ bên ngoài kể cả gậy sắt vào vùng kín của cô, bắt cô uống nước tiểu của chính mình, và ăn gián, nhồi những quả pháo hoa vào bên trong hậu môn cô, và bắt chúng lên, bắt Furuta thủ dâm, dùng kim cắt núm vú của cô, thả những chiếc chuông (dùng tập thể hình) lên bụng cô, và làm bỏng cô với những điều thuốc lá và bật lửa. (Một trong những lần nung bỏng cô là sự trừng phạt vì cố gắng gọi cho cảnh sát). Bắt cô phải bò lê hơn 1 giờ trên vùng cơ thể bị tổn thương xuống phòng tắm tầng dưới. Chúng còn thuật lại rằng “có thể đến trăm người” biết Furuta bị giam cầm ở đó, nhưng cũng không thể rõ ràng khi mà họ đến thăm ngôi nhà tại những thời điểm khác nhau trong khi cô gái bị giam tại đó, hoặc chính những người trong số họ cũng đã cưỡng hiếp hay lạm dụng cô. Khi bọn chúng từ chối để cô được thoát, cô gái đã đôi lần cầu xin chúng “hãy giết tôi...”

Vào ngày 4 tháng 1 năm 1989, viện có 1 trong số chúng thua mặt chược, cả 4 tên đã đánh cô gái bằng một thanh tạ sắt, đổ chất lỏng xăng của bật lửa vào chân, cánh tay, mặt và bụng, rồi châm lửa đốt. Cô đã chết trong ngày hôm đó do bị sốc. Nhưng cả bọn chúng đều quả quyết rằng không nhận thức được mức độ tổn thương nghiêm trọng của cô, và chúng nghĩ rằng cô đang giả vờ.

Chúng giấu xác cô gái trong 1 thùng 55 galông chứa đầy xi măng, sau đó những kẻ thủ ác này đã vứt chiếc thùng trong 1 dây đất khai hoang ở Koto, Tokyo.

Diễn biến toàn bộ sự việc xảy ra

Ngày thứ 1:

22 tháng 11 năm 1988: Bắt cóc!

Bị giam giữ trong 1 ngôi nhà, phải giả vờ là bạn gái của chúng.

Bị cưỡng hiếp (tổng cộng trên 400 lần)

Bắt cô gái gọi điện về cho gia đình, nói với họ mình bỏ nhà đi.

Bị bỏ đói và suy dinh dưỡng.

Phải ăn gián và uống nước tiểu.

Bắt ép cô thủ dâm.

Ép buộc cô cởi quần áo trước mặt những người khác.

Dùng bột lửa, thuốc lá đốt cô.

Đâm các vật bên ngoài vào vùng kín và hậu môn cô.

Ngày thứ 11:

Mùng 1 tháng 12 năm 1988: Những trận đánh dữ dội không đếm xuể!

Án và giật mặt cô lên nền đất bê tông.

Bị treo 2 tay lên trần nhà làm bao đấm.

Mũi chảy đầy máu đến nỗi cô phải thở bằng mồm.

Thả chuông dụng cụ thể hình lên bụng cô.

Bị nôn mửa khi cố gắng uống chút nước (có lẽ do dạ dày bị tổn thương).

Cố gắng trốn thoát và bị trừng phạt đốt bỏng cánh tay bằng thuốc lá.

Đổ chất lỏng dễ cháy lên chân và bàn chân cô và đốt.

Đâm cổ chai vào hậu môn cô gây tổn thương.

Ngày thứ 20:

Mùng 10 tháng 12 năm 1988: Không thể đi lại do đôi chân bị bỏng nặng.

Bị đánh bằng gậy tre.

Bị đưa pháo hoa vào trong hậu môn rồi đốt.

Bàn tay bị đập vỡ bởi tạ và các móng tay vỡ nứt.

Bị đánh bằng gậy chơi gôn.

Bị đâm thuốc lá vào vùng kín.

Bị đánh bằng gậy sắt liên tục.

Bị bắt ngủ ngoài ban công vào mùa đông.

Bị đâm bằng xiên thịt gà vào vùng kín và hậu môn đến chảy máu.

Ngày thứ 30:

Đổ sấp nóng lên mặt.

Mí mắt bị bỏng bởi lửa thuốc lá.

Đâm kim khâu lên vùng ngực.

Đầu vú trái bị cắt và phá hỏng bằng kim.

Đưa bóng đèn nung nóng vào vùng kín.

Bị đâm kéo chảy nhiều máu vùng kín.

Không thể đi tiểu bình thường.

Sự tổn thương nặng đến nỗi cô phải mất hơn 1 giờ để bò lê xuống vệ sinh tầng dưới.

Màng nhĩ bị hỏng nặng.

Não bị tổn thương cực độ.

Ngày thứ 40:

Cầu xin những kẻ tra tấn được chết

Mồng 1 tháng 1 năm 1989: Junko đón năm mới trong sự tro bụi

Cơ thể bị tổn thương, dày xéo

Không thể cử động!

Ngày 44:

Mùng 4 tháng 1 năm 1989: Bốn tên đã đập cô bằng thanh tạ vì lí do thua mặt chước. Cô bị thổ huyết rất nhiều trên mồm và mũi. Chúng còn đưa lửa nến vào mặt và mắt cô

Sau đó đổ xăng lên chân, tay, mặt và bụng cô gái rồi châm lửa đốt. Cuộc tra tấn cuối cùng này diễn ra trong 2 giờ.

Junko Furuta chết sau ngày hôm đó, trong sự đau đớn và cô đơn cùng cực. Không gì có thể so sánh với bốn mươi bốn ngày đau khổ mà cô đã phải trải qua! Khi mẹ của cô được nghe chi tiết về những gì con gái mình phải trải qua, bà đã ngất lịm. Sau đó bà phải điều trị ở bệnh viện tâm thần với sự đau đớn liên tục không thể tưởng tượng được. Những tên giết cô gái giờ vẫn được tự do. Sự công bằng sẽ không bao giờ được thực thi sau 20 năm. Chúng đáng bị trừng phạt hơn cả những gì đã làm với Furuta, một cô gái ngây thơ đã phải trải qua những sự đau đớn không thể chịu đựng hơn.

94. Mộng Đẹp!!!

Tôi là một tiểu thư giàu có Nako thuộc dòng họ Taika, tôi rất thích được đi dạo khắp đất nước! Tôi có thể vì tôi giàu có, nhưng tôi không còn đôi chân để có thể đi được. Trong một lần tái khám, bố mẹ tôi đã chết một cách kinh khủng vì tai nạn, họ nằm la liệt trên đường, đầu họ ở một nơi, thân họ ở nơi khác, máu kéo dài một vệt...dài thật dài!

Tôi sống với một người quản gia già và một con mèo trắng muốt Tema. Mỗi đêm, cứ những lúc chợp mắt tôi lại nhớ lại cảnh tai nạn của bố mẹ, tôi sợ hãi trợn mắt, thở hồng hộc cho đến khi một vạt tia nắng sớm chiếu vào phòng tôi!

Tôi muốn có được những giấc ngủ ngon nên đã mời pháp sư về, ngài ấy bán cho tôi một con búp bê cổ. “Nó sẽ bán cho cô những giấc mộng đẹp khi cô cho nó ”ăn” những thứ thuộc quyền sở hữu của cô. Nên nhớ nó phải là của cô!”

Tôi đã trải qua một giấc mộng tuyệt đẹp khi tôi cho con búp bê ấy ”ăn” cây trâm cài tóc của tôi, tôi thấy bố mẹ tôi đứng từ xa vẫy tay cười khi tôi đi dạo cùng với Tema. Tôi thật sự rất thích những giấc mộng ấy, một màu hồng tuyệt đẹp!

Giấc mộng thứ hai nhờ vào chiếc khăn mùi soa, tôi đứng ở bến thuyền...A! Bố mẹ đang trên con thuyền đó, họ đến đón tôi sao? Tôi bật dậy vì tiếng gọi của quản gia! “Tôi rất thích những giấc mơ đó, ông bác ạ! Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ mãi thôi” Tôi nhìn quản gia và cười!

Dần dần, mọi thứ mất đi hết kể cả Tema... Tôi nằm liệt trên giường, tôi không thấy gì ngoại trừ một màu đen, tôi không thể nào cử động được tay mình, thật khó chịu! “Còn gì khác để tôi cho cậu ăn” Tôi nói khẽ... Một giọng nói lướt qua tai tôi: “Giấc mơ cuối cùng!!!”

.
.
Cạch cạch cạch
.
.

A! Mình đang trong một lễ hội khiêu vũ, mình đang nhảy múa. Kia là... Bố mẹ..Họ đến đón mình, họ chia tay ra và cười thật tươi! Tôi vội nắm lấy tay của họ, bố mẹ thật tuyệt vời! Thật là vui~

95. Bloody Marry Hoặc Mary Worth

Câu chuyện kể rằng Mary Worth là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Nhưng số phận nghiệt ngã đã khiến cô phải chịu một tai nạn khủng khiếp. Cô đã bị một chiếc xe đâm vào dẫn đến khuôn mặt hoàn toàn bị biến dạng trông rất đáng sợ. Điều này làm mọi người xa lánh Mary. Và cũng từ đó, sự hận thù đã biến Mary thành một phù thủy chuyên đi ám ảnh mọi người (cũng có chuyện nói rằng Mary chết và trở thành hồn ma lang thang).

Vào buổi tối, nếu bạn bước vào phòng, soi mình trong gương và gọi tên Mary Worth 100 lần thì cô ta sẽ hiện ra. Mary sẽ... cào xé khuôn mặt của bạn, làm bạn phát điên hoặc thậm chí giết chết bạn. Đó là những lời kể trong những câu chuyện về Mary. Nó đáng sợ đến nỗi người ta còn chẳng dám thử để xem thực hư thế nào.

Vào buổi tối, nếu bạn bước vào phòng, soi mình trong gương
và gọi tên Marry Worth 100 lần...

Có rất nhiều người tin vào Mary Worth, đặc biệt là các thiếu nữ trẻ. Câu chuyện về người phụ nữ này cũng đã được chuyển thể thành phim và thu hút nhiều sự chú ý.

Video clip Marry Worth

[.youtube.com/watch?v=ZjXLPW6geL0](https://www.youtube.com/watch?v=ZjXLPW6geL0)

96. Đừng Mở Mắt

Vào ngày cuối cùng của mỗi tháng, hãy đóng rèm cửa trước khi đi ngủ. Nếu giữa đêm mà bạn nghe tiếng gõ cửa sổ, đừng mở mắt.

Nếu bạn là 1 trong những người xui xẻo. Nếu bạn nghe thấy tiếng lạo xạo bên cửa sổ (giống tiếng đi trên sỏi, cỏ nói chung là tiếng bước chân). Đó ko phải là bạn của bạn đâu , cứ nhắm mắt lại. Tiếng gõ sẽ to dần và nhanh dần hơn. Đừng để sự tò mò chiếm lấy bạn, đừng cử động, nếu bạn kiên nhẫn nó sẽ ko gõ nữa mà bắt đầu dọng mạnh vào cửa. Cửa sổ sẽ run lên và âm thanh sẽ to hơn. Đừng lo cửa sẽ ko vỡ đâu nhưng vì Chúa, ĐỪNG MỞ MẮT. Ko cần biết bạn sợ tới đâu, ko cần biết bạn muốn la lên hay ko, cứ nhắm mắt lại, đừng cử động và cố giả vờ đang ngủ.

Một lúc sau, tiếng động sẽ dừng hẳn. Đừng mất cảnh giác, cứ nhắm mắt. Cố gắng ngủ. Đừng mở mắt cho đến khi mặt trời mọc.

Còn những ai đã lỡ mở mắt sẽ bị... thật ra cũng ko có ai biết đc kết cục ra sao...

97. Đờng Quay Lại

Bạn sẽ cần những thứ sau:

- Một căn phòng trống nhỏ như là phòng tắm nhỏ, phòng kho.... nhưng ko có cửa sổ. Kích thước phòng phải vừa đủ để bạn ở trong đó mà ko chạm tường. Nếu ko tìm đc phòng ko có cửa sổ thì bạn có thể dùng băng keo bịt kín miễn sao ko lọt ánh sáng vào phòng.
- 3 cây diêm.
- 1 dụng cụ để đếm thời gian.
- 1 cây bút và tờ giấy.

Cách chơi:

Tốt nhất là bạn nên chơi trò này 1 mình và thời điểm tốt nhất là ban đêm.

- Tắt hết những vật dụng gây tiếng ồn như tivi, radio
- Bật đèn trong căn phòng bạn đang đứng. Nếu phòng ko có đèn thì có thể thắp 1 cây nến thay thế.
- Bắt đầu từ nơi xa nhất so với căn phòng vừa bật đèn (vẫn trong nhà bạn) và đi từ phòng này sang phòng khác, tới mỗi phòng thì nói “Tôi sẽ sẵn sàng sớm thôi!”.
- Khi bạn trở về căn phòng đầu tiên, lấy tờ giấy ra và viết “Bạn đã đc mời đến nơi đây! Chủ trì bởi (tên bạn). Thời gian bắt đầu (ghi thời gian mà bạn bắt đầu chơi). Mang theo bạn nhé!” Đặt tờ giấy lên sàn và nói “Tôi đã sẵn sàng! Vào đi!”.

Tắt đèn đi và quay lưng lại với cánh cửa đc mở toang trong bóng tối. Cầm 3 cây diêm trong tay.

Đợi 1 chút rồi bắt đầu đếm to từ 1 đến 10 (khi đếm tới 10 thì thắp 1 que diêm).

1. Nếu que diêm ko cháy khi quẹt 1 lần, quăng nó đi và quẹt que thứ 2. Nếu que thứ 2 và quẹt tiếp que thứ 3 nếu que thứ 2 ko cháy. Nếu que thứ 3 vẫn ko cháy khi quẹt lần đầu tiên nghĩa là bạn có 1 vị khách ko mời (nickname: gatecrashers). Đờng quay lại hoặc dùng tay đóng cửa. Chạy đến chỗ công tắc gần nhất và bật đèn lên. Buổi tiệc đã kết thúc.

2. Nếu que diêm cháy, giữ nó cho đến khi nó cháy hết (nếu nó cháy gần tới tay của bạn thì hãy buông ra) và chào đón khách của bạn bằng cách như sau. Nói to “Tôi rất mừng đc gặp bạn. Cảm ơn vì đã đến” (vẫn ko quay lại nhé). Thắp que diêm thứ 2, nếu nó ko cháy thì lặp lại bước 1.

3. Nếu cháy thì lặp lại bước 2. Còn ko thì thắp que thứ 3. Nếu que thứ 3 ko cháy thì lặp lại bước 1.

4. Nếu que thứ 3 cháy thì hãy nói “Giờ các vị khách đã tới đủ” và đếm tới 10. Nếu bạn đếm đc tới 10 thì bạn sẽ cảm thấy 1 điều gì đó đại loại như có ai đó nói “Cảm ơn” rất khẽ. Bạn có thể nghe âm thanh đó từ đằng sau hoặc trước bạn. Như vậy là các vị khách đều cảm thấy vui nghĩa là bạn đã an toàn. Nếu ko thì bạn hãy im lặng cho an toàn. Sau đó hãy bật đèn lên.

Nếu bạn lỡ quay đầu lại thì hãy lặp lại bước 1.

98. Đường Hầm

Một câu chuyện ngắn về hầm. Ở Nhật, người ta xây rất nhiều đường hầm để phòng chống thiên tai. Một ngày nọ, hai cặp kia quyết định khám phá một đường hầm bị ma ám nằm trên con đường cao tốc hẻo lánh.

Cả đám rất lo lắng, đặc biệt là Yukio. Anh ta rất nhạy cảm với mấy chuyện ma và linh hồn như vậy. Bạn gái anh ta thì khác hẳn, nhưng cô ấy vẫn đồng ý đi theo.

Khi đến hầm, Kaiya nói nhỏ với bạn gái về chuyện Yukio sợ ma.

Yukio, dừng xe trước hầm, liếc nhìn Kaiya và bạn gái.

“Ê, tớ nghe đấy nhé. Mọi người, chúng ta sắp vào trong hầm. Đừng có giỡn nữa, phải tôn trọng người đã khuất chứ?”

Bất ngờ, trời mưa to. Bạn gái của Yukio có linh cảm xấu, nhưng cô vẫn lặng thinh.

Yukio lái xe vào trong hầm, chạy suốt 700m. Chẳng có gì xảy ra cả.

“Rồi, tớ sẽ vào lại và chờ cho đến khi CỐ CÁI GÌ ĐÓ xuất hiện.”

Yukio lại lái xe xuyên hầm. Cả đám bắt đầu chán đến tận cổ, và mọi người đều im lặng. Tiếng động duy nhất là tiếng rơi lộp độp của mưa.

Khi Yukio lái xe qua hầm lần thứ 5, trời mưa nặng hạt hơn. Bất thành linh, Kaiya bắt Yukio rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

“Gì thế? Kaiya, nè! Chưa có gì hết mà!”, Yukio đáp.

“Tớ bảo đi, ĐI NGAY!!!”

Yukio cảm thấy có điều gì đó không ổn, nên cậu đã nghe theo lời Kaiya. Khi cả đám vào đến thành phố, Kaiya bắt mọi người rời khỏi xe.

Đám bạn gái bắt đầu khóc lóc khi thấy phản ứng kì lạ của Kaiya. Yukio chửi thề cậu bạn. Nhưng ngay lập tức, họ nhìn thấy.

Hàng trăm bàn tay đầm máu trên trần xe.

Đám con gái hét lên kinh hãi, và Yukio quay sang nhìn Kaiya.

Kaiya nhìn mọi người và nói, “Lúc đầu, tớ thấy là lạ khi trời mưa bên trong hầm”.

99. Chuyến Xe Tử Thần

Tôi lên chuyến xe ấy lúc nửa đêm. Trên xe chỉ có 3 hành khách kể cả tôi. Tôi phát hiện 2 người kia trông có vẻ phiền muộn, liền bắt chuyện với họ. Người thứ nhất nói: Hôm qua nhà tôi bị cướp, một tên cướp có vũ khí xông vào nhà, hấn cướp hết đồ đạc quý mà tôi ko làm gì được hấn. Người thứ 2 nói: hôm qua tôi có việc phải ra ngoài thì bị một chiếc ô tô tông vào người đến giờ vẫn còn đau. Chiếc xe vẫn âm thầm chạy nhưng con đường hôm nay lạ quá, nó xuống dốc và âm u. Chợt tôi nhận ra hai người kia có điều gì bất thường. Tôi hét lên với lái xe: Dừng lại cho tôi xuống. tên lái xe quay lại, một khuôn mặt kì dị mà tôi chưa từng gặp trên đời. Hấn đáp: xe này ko thể dừng lại được. Tôi lao lên giành chỗ của hấn. Chiếc xe mất lái, lao thẳng xuống vực. Chúng tôi chỉ kịp hét lên một tiếng.

Tỉnh lại trong bệnh viện, các bác sĩ bên cạnh nói với tôi: anh gặp may đấy, chiếc xe tan nát thế mà vẫn sống được. “Thế còn những người đi cùng tôi thì sao?”, “Anh nói gì vậy, tôi thấy trên xe chỉ có mình anh mà”.

Vô lí, ko thể như thế được. Tôi rời khỏi giường và đi đến các phòng bệnh khác. Kia rồi tôi đã thấy họ, họ bị thương rất nặng nhưng thiếu mất một người.

100. Ma Âm

Một người đàn ông bước ra từ đám khói của vụ tai nạn. Ông ấy không thể nhớ được đã xảy ra chuyện gì - lý do bị tai nạn. Ông chỉ biết rằng mình cần được giúp đỡ. Vợ ông đang kẹt trong đồng sắt vỡ vụn kia.

Bỗng từ đằng xa có một ngôi nhà, đèn đang mở, ánh sáng len lõi tỏa ra tứ phía như ngọn hải đăng rực rỡ giữa bóng đêm bất tận, nên đành phải bước tới hướng đó. Chân ông khập khiễng như sắp rụng rời ra nhưng phải cố gắng bước qua khỏi cánh đồng để tới được ngôi nhà có ánh đèn - một ngôi biệt thự cũ kĩ.

Ông gõ vào chiếc cửa bằng gỗ và tìm sự giúp đỡ trong đêm thanh vắng. Chiếc cửa bật mở. Bên trong là người phụ nữ đang cầm ngọn nến, tay ra dấu cho ông vào. Mặt người phụ nữ trắng bệch và má cô trũng sâu. Mặc dù run vì sợ nhưng ông vẫn bước vào và đóng mạnh chiếc cửa đằng sau.

“Tôi bị tai nạn”, ông nói.

“Tôi biết”, cô ấy trả lời, dẫn ông vào một phòng ăn.

“Cô thấy ư?” ông hỏi. “Tôi cần gọi điện thoại nhờ”.

“Chúng tôi không có điện thoại”, người phụ nữ nói.

“Nhưng vợ tôi... Cô ấy cần được giúp đỡ. Cô ấy đang ở trong xe. Tôi phải gọi xe cứu thương.”

“Không ai có thể giúp được cô ấy”, người phụ nữ nói. “Bây giờ đã trễ rồi, Richard”.

“Đã muộn rồi sao?” ông nắc lên. “Khoan đã. Sao cô biết tên tôi?”

“Anh đã đến đây rồi.” cô ấy nói. “Rất nhiều lần.”

Người phụ nữ này điên rồi, ông nghĩ. Ôi đời tôi may mắn quá!

“Anh đã đến đây hằng đêm”, cô ấy nói.

“Sao may mắn lại chọn mình vào ngay hôm nay cơ chứ?”, ông nghĩ. “Mình gặp một tai nạn khủng khiếp và người duy nhất có thể giúp mình là một người phụ nữ điên trong một căn nhà cũ đáng sợ”.

“Mỗi đêm”, cô nói. “Mỗi đêm kể từ vụ tai nạn.”

Ông cầm vai cô và lắc: “Cô không hiểu sao? Tôi bị tai nạn... Vợ tôi...”

Người phụ nữ đặt lưỡi lên môi và thì thầm, “Anh không hiểu sao, Richard? EM là vợ anh”.

Ông đứng trước cô, sững sờ.

“Anh không nhận ra em sao?”, cô khóc, và cô bẻ lại cổ áo cho ông. Da thịt cô tan rã đi và chừa lại còn da bọc xương.

Ông hét lên kinh hãi.

“Anh không yêu em sao?” ả rít lên. “Yêu em...YÊU EM!”

Ông đẩy ả trở ra và bước lùi lại. Ông nhìn xuống tay mình và thấy thịt tan rã đi dần, chỉ chừa lại duy nhất là đôi bàn tay đầy xương xẩu. Ông đặt tay lên mặt mình, nhưng ông không có mặt. Những ngón tay ông vừa đặt lên một hộp sọ.

Ông hét lên và hét lên. Giọng ông xa dần và xa dần.

Và những tia nắng đầu tiên của mặt trời lấp ló qua những ô cửa sổ bị bể của ngôi nhà bỏ hoang, hai hồn ma từ từ tan biến vào hư không.

Những họ sẽ lại gặp nhau, cặp đôi hoàn cảnh này, một đôi vợ chồng, những hồn ma bị ám.

Đêm qua đêm, họ lại diễn “vở kịch” đó. Người này đuổi người kia. Mãi mãi...

101. Tối

Đêm qua tôi phải thức khuya để hoàn thành một số bài tập. Cảm thấy khát, tôi bèn xuống tầng 1 uống nước và trước khi quay lại phòng mình, tôi chợt nảy ra một ý tưởng: nhắm mắt lại và đi.

“Giống như Helen Keller vậy. Không hiểu đi trong bóng tối sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?” Tôi nhắm mắt và ngay lập tức cảm thấy bóng tối dày đặc quanh mình, màn đêm tịch mịch. Tuy vậy, những bậc cầu thang đã quá quen thuộc và tôi đi lên một cách thông thả. Lên hết cầu thang, tôi dò dẫm tìm công tắc đèn, hơi khó một chút. “A, đây rồi.”

Tạch, tôi cảm giác được ánh sáng ngay và tôi mở mắt ra khi vào đến phòng mình. Tôi lên giường và ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau, ba mẹ tôi sững sốt. Trên chỗ công tắc đèn cầu thang ấy là một dấu tay đen sì. Tôi điếng người, vì bạn biết đấy, đó không phải là tay tôi.

102. Possession

Jacqueline James năm nay 29 tuổi, hiện cô đang là y tá cho một bệnh viện ở Baltimore, cuộc sống của cô là những chuỗi ngày đầy nhàm chán. Sau khi tốt nghiệp trung học ở Westminster cô phải chật vật đi làm thêm ở những nhà hàng, cửa hàng tiện lợi và thậm chí là bán máu để có thể dành dụm tiền đi học Đại Học. Tất nhiên là cô có thể vay mượn và sẽ được hỗ trợ từ Nhà Nước nhưng cô lại không muốn như vậy, cô có những kế hoạch và dự định cho tương lai nên cô sẽ dành dụm và tiết kiệm tối đa. Ngay cả khi đã có công việc ổn định hơn như bây giờ, cô cũng không hề tiêu xài hoang phí, mỗi tháng cô chỉ dành dưới 1000\$ cho tất cả mọi chi phí sinh hoạt, thậm chí là tiền thuê nhà và đó là một điều cực kì khó khăn khi sống ở một thành phố lớn như Baltimore. Đối lại cô lại có một tấm lòng nhân hậu, cô đối xử với bệnh nhân, người vô gia cư, người ăn xin như những người bạn, người thân của cô. Những bệnh nhân được Jacqueline chăm sóc thường rất vui vẻ và quý mến cô, kể cả những người khó chịu nhất họ cũng không thể phàn nàn gì hơn vì cô chăm sóc họ như những người trong gia đình cô vậy.

Tối hôm đó, Jacqueline đổi ca trực hộ một người bạn vì cô này có việc bận đột xuất, mặc dù đã rất mệt nhưng Jacqueline nghĩ rằng cô có thể ngủ bù vào ngày hôm sau và dù sao thì người bạn kia cũng rất thân với cô. Nửa đêm, trời mưa tầm tã, Jacqueline đang ngồi ở phòng trực của mình và đang lim dim ngủ thì bệnh viện nhận được một trường hợp nhập viện khẩn do tình trạng bệnh nhân đã chuyển biến xấu hơn. Bệnh nhân là bà Susan Lamb, 79 tuổi, bà ta là vợ của một cự thương nhân giàu có, sau khi chồng mất, bà ta thừa hưởng gia tài kếch sù trị giá khoảng 5 triệu đô la từ chồng. Cách đây vài năm bà ta được chẩn đoán mắc phải căn bệnh tiểu đường và suy thận, trước đó bà cũng có tiền sử bệnh hen suyễn, sau khi được bác sĩ riêng điều trị tại gia một thời gian, bệnh tình của bà không những không thuyên giảm mà càng trở nặng hơn. Cách đây vài tháng, bệnh của bà chuyển xấu khi bỗng dưng bà lại mắc thêm xơ gan cổ chướng và dần dần bụng của bà phình to lên, hiện nay nó đã phình to cực đại và xuất hiện các gân máu trên bụng. Khi nhập viện, cơ thể của bà đã biến dạng một cách đáng sợ, lại thêm bệnh hen suyễn khiến cho việc thở của bà trở nên khó nhọc hơn, chỉ là những tiếng “khò khè” ngắt quãng, nhịp tim của bà chỉ còn khoảng 55-56 nhịp mỗi phút. Jacqueline là người đảm nhiệm khâu chăm sóc bà Susan, mặc dù đang rất buồn ngủ nhưng cô cũng cố gượng cười và chăm sóc bà tận tình hết mức, thể rồi do mệt quá mà cô ngủ lúc nào không hay. Khi cô giật mình tỉnh dậy thì cũng đã tầm 3 giờ sáng, cô đi ngang phòng bà Susan, bà ta đang ngủ say và tiếng “khò khè” kia vẫn phát ra đều đều, Jacqueline vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi đi về phòng trực, cô ghi chép hồ sơ thêm một chút rồi lại ngủ gục lúc nào không biết.

Suốt một tuần sau đó bệnh tình của bà Susan ngày càng chuyển biến nặng hơn, bệnh suy thận tàn phá cơ thể bà khiến cơ thể phù nề ứ nước, bên cạnh đó việc đã từng nằm quá lâu ở nhà mà không được di chuyển tạo nên những vết lở loét và căn bệnh tiểu đường thừa cơ hội đó làm cho vết loét càng lan rộng hơn, những lúc di chuyển cơ thể bà để lau rửa vết thương và thay quần áo, những nước dịch hôi thối từ vết thương xit

ra hôi kinh khủng khiến cô và những bạn đồng nghiệp không khỏi nôn ọe, ngay cả khi đã mặc tã cho bà, mỗi khi dìu bà vào nhà tắm để rửa ráy thì các chất dịch, phân rơi vãi khắp nơi bốc mùi hôi thối nồng nặc khiến cho cả bệnh viện đều nôn ọe chứ không chỉ những người chăm sóc bà. Và rồi biến chứng càng trầm trọng khi gương mặt bà bị phù nề, những vết lở loét lan rộng hơn và da thịt bà dần rữa ra, cả ngày bà ta chỉ còn nằm được một chỗ với máy trợ thở và tiếng “khò khè” đáng sợ, miệng bà ta chảy đờm nhớt liên tục, nhiều đến nỗi người ta phải dùng một ống hút dài để một bên và máy trợ thở ở bên còn lại.

Cũng trong tuần đó, bệnh viện xảy ra những chuyện kỳ lạ thậm chí là ghê sợ mà không ai giải thích được. Ban đầu thì những bệnh nhân quá yếu qua đời, chuyện đó thì không có gì lạ, thế rồi dần dần, chỉ trong một đêm có tới 4-5 bệnh nhân đã hồi phục hoặc đang khỏe mạnh chỉ còn chờ xuất viện bỗng dưng qua đời một cách khó hiểu. Các nạn nhân đều chết với đôi mắt mở to, gương mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng và cơ thể họ như bị vắt cạn sức sống, tất cả các xác chết đều tím tái và hằn lên những đường gân xanh đen, một số thậm chí còn bị mất nội tạng như tim, gan, ruột, phổi, v.v...

Tối ngày thứ Bảy, Jacqueline phải ở lại trực đêm, hôm đó mặc dù cô đã ngủ rất nhiều ở nhà vậy mà tối hôm đó cô lại cảm thấy buồn ngủ không thể cưỡng lại được mặc dù gần đây có những chuyện khủng khiếp xảy ra, cô vẫn thiếp đi một lúc thì đã khoảng 1 giờ sáng, đã tới giờ thay băng cho bà Susan thế nên cô đi vào phòng bà ta, bà Susan vẫn nằm đó đôi mắt nhắm nghiền, cơ thể phình to trông kinh khủng, các nước dịch vẫn rỉ rả chảy ra từ các vết thương và mùi hôi thối vẫn cứ lớn vồn căn phòng hạng nhất này. Jacqueline lay nhẹ bà ta nhưng bà ta vẫn không mở mắt, cô vừa nhẹ nhàng vừa cố gắng thay cho xong băng gạc của bà ta, một giọt dãi của bà ta trào khỏi ống hút và lăn dài xuống khoe mép rồi rơi xuống tấm trải giường, bất chợt nó từ màu xanh của đờm đổi sang màu đen và kêu xèo một tiếng, Jacqueline không để ý và tiếp tục lau rửa và thay băng cho các vết thương trên người. Bất chợt cô thấy có một chút máu có vẻ còn rất mới dính trên áo của bà ta, cô chỉ nghĩ là do vết thương chảy máu nên cũng không quan tâm cho lắm, sau khi xong mọi thứ cô đi kiểm tra các bệnh nhân khác.

Khi đi ngang phòng 1330, phòng này cũng là phòng chăm sóc đặc biệt dành cho một nam bệnh nhân, ông Carlson, ông này chỉ bị tai nạn gãy chân nhưng muốn được ở chăm sóc đặc biệt để có không gian yên tĩnh, theo như lịch thì ngày mai là ngày ông ta xuất viện, Jacqueline đưa mắt dòm sơ qua để xem thì không thấy phòng ông ta tắt đèn tối thui và kéo rèm che lại, cô bèn mở cửa vào để xem sao. Khi cô vừa mở cánh cửa bước vào, cô bị trượt suýt ngã vì một thứ chất lỏng gì đó, cô lấy lại thăng bằng rồi với tay bật chốt đèn, cô suýt hét toáng lên vì kinh hãi nhưng kịp thời kềm nén lại, cô đưa tay bịt miệng và một cảm giác nôn nao trào lên từ trong ruột cô, cô nôn thốc nôn tháo vào cái thùng rác sinh hoạt của bệnh nhân. Thứ chất lỏng làm cô suýt té chính là máu, và máu của không ai khác mà là của ông Carlson, cổ họng ông ta bị xé nát ra, đôi mắt trợn trừng nhìn lên trần nhà, toàn bộ cơ thể từ cổ trở xuống bị phanh ra làm đôi và như bị ép bẹp lại, ông Carlson như bị ép chặt vào tường bởi một lực lớn cỡ một chiếc xe lu cán ngang qua, toàn bộ phần thân của ông nát bét và không còn một chút nội tạng, phần hàm dưới của ông cũng đã bị xé toạc ra, nó đang đưa phía dưới phần cổ họng trống hoác của ông như một con lốc. Jacqueline nước mắt giàn giụa chạy đi gọi người giúp, cô chạy lên phòng bảo vệ thì hai nhân viên bảo vệ đã ngủ gục từ lúc nào, cô cố gắng lay họ dậy và làm đủ mọi cách nhưng không một ai mở mắt, cô chạy lên văn phòng bác sĩ trực đêm đó là bác sĩ Lamont Devine, ông ta đang ngồi gục trên bàn, Jacqueline chạy lại lay ông ta dậy và cô lại choáng váng thêm lần nữa khi mà gương mặt ông ta cũng lộ rõ vẻ kinh hoàng như ông Carlson và các bệnh nhân khác, gương mặt tím tái hằn lên những đường gân máu màu xanh đen, phần thân dưới của ông ta đã bị cắt mất hai chân, và kẻ thủ ác đã khéo léo dùng một cái thau để phía dưới mà hứng máu.

Jacqueline chạy khắp nơi để tìm kiếm sự giúp đỡ, cô khóc nức lên, nước mắt giàn giụa nhưng mỗi nơi cô tới thì chỉ chung tình trạng hoặc là ngủ mà không thể lay dậy, hoặc là đã bị sát hại một cách tàn bạo, cô chạy tới bàn trực để gọi cho cảnh sát nhưng không thể nào gọi được, cô hoảng sợ khóa kín mình trong phòng và ngồi thu lu trong góc. Rồi sau một lúc cô bình tĩnh hơn và nhận thấy cô cần chạy ra ngoài để cầu cứu vì biết đâu kẻ thủ ác vẫn còn trong bệnh viện, việc ở lại càng lâu thì càng nguy hiểm hơn, nghĩ là làm cô mở hé cửa quan sát rồi vùng chạy thật nhanh, cô băng qua không biết bao nhiêu phòng bệnh và hành lang, rồi chạy xuống cầu thang, do hoảng sợ cô cũng không để ý rằng dù này giờ cô chạy kiểu nào đi nữa thì cũng không hề có tiếng bước chân nào của cô vang lên. Cô cứ chạy mãi chạy mãi mà không thể nào tìm được đường ra, đến khi mệt quá không thể nào gắng sức được nữa, cô ngồi gục xuống, tựa lưng vào tường và khóc nức nở, rồi chợt cô ngẩng mặt lên như không tin vào mắt mình, cô đang ngồi trước cửa phòng bà Susan, tức là ở tầng 4 của bệnh viện mặc dù từ này giờ cô đã chạy không biết bao nhiêu tầng cầu thang. Cô gượng

đứng lên và đi lại cánh cửa phòng, không khí im lặng một cách đáng sợ, không có tiếng giày, tiếng điều hòa hay bất cứ âm thanh nào ngoại trừ tiếng thở của Jacqueline, cô rùng mình vì cái lạnh và vì sợ hãi, không khí chùng xuống và nó lạnh hơn bình thường gấp mấy lần, cứ như sắp sửa đóng băng vậy.

Jacqueline tiến lại chậm chậm, cô mở nhẹ cánh cửa trượt phòng bà Susan ra, bất ngờ thay, giường bệnh trống trơn, máy hút dài và máy trợ thở bị vứt lộn lổ trên giường, căn phòng lạnh kinh khủng và không có bất cứ dấu hiệu nào của bà Susan ngoại trừ mùi hôi thối khủng khiếp vẫn còn đó, cô lo sợ bà ta đã bị kẻ thủ ác mang đi thủ tiêu nên lùi lại từ từ và tìm một nơi để trốn. Khi cô đi ngang qua phòng số 1467, cô kinh hoàng nhìn thấy một sinh vật với phần thân sau có 4 chi nhọn hoắt lông lá tua tủa như gai, trên lưng là các xúc tu đỏ lừ màu máu đang ngoe nguẩy, hai tay nó đầy vuốt nhọn và to khủng khiếp, nó đang bấu chặt vào người của Steven Arreguin - một thanh niên vừa hiến thân cho một bệnh nhân khác sáng nay- rồi nhấc bổng anh ta lên, chàng thanh niên khỏe mạnh là thế mà không thể cử động hay nhúc nhích gì, miệng anh ta lắp bắp không thành tiếng, đôi mắt mở to đầy kinh hoàng, nó nhấc anh ta lên rồi từ từ mở cái phần mà Jacquelin đoán là miệng nó, khi nó mở phần đó ra thì cô càng bàng hoàng không thể tin vào mắt mình, “thứ đó” chính là bà Susan, phần đầu của bà Susan ngửa hẳn ra sau khi sinh vật đó há miệng ra, Jacquelin không thể nhìn thấy phần miệng nhưng phần kinh khủng nhất là nó ngấu nghiến cả phần nửa người của Steven chỉ như một cái bánh mì nhỏ và ở bên giường bên kia là những gì còn lại của ông Donald Miller, những trái thận, gan và ruột già của ông ta. Máu bắn tung tóe khắp căn phòng, ở nửa người còn lại của Steven máu phun lên như đài phun nước ở các quảng trường, ruột non lòng thông ra ngoài thành một dây như dây thừng, các đốt xương sống thì lộ ra đung đưa và dính đầy phần thịt còn sót lại, Jacqueline kinh hoàng khẽ lùi lại từ từ và trốn vào căn phòng đối diện phòng của bà Susan, hay đúng hơn thứ đã từng là bà Susan, căn phòng này hiện không có bệnh nhân nào và luôn đóng cửa. Khi cô nấp trong đó, cô ghé mắt qua khe cửa quan sát, sinh vật kia từ từ bước ra khỏi phòng 1467 và di chuyển rất nhanh lẹ về phòng 1455 - phòng bà Susan, nó di chuyển mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào và khi về đến nơi, nó thu các chi và xúc tu lại, trở lại hình dáng của bà Susan tội nghiệp như mọi khi và lên giường nằm đó, tiếng “khò khè” lại vang lên và mọi thứ dường như lại bình thường, không khí không còn ngột ngạt, tiếng điều hòa, tiếng quạt lại vang lên. Jacqueline rón rén ra khỏi căn phòng, rồi cô thận trọng lẩn tránh tầm nhìn của “thứ kia” rồi chạy xuống lầu, thế nhưng khi Jacqueline vừa xuống tới lầu 1 thì không khí lại trở nên lạnh xuống và lạnh như đóng băng. Jacqueline cảm thấy rợn tóc gáy và có cảm giác ai đó đang chăm chú nhìn mình, thế nhưng khi cô khẽ xoay lại thì chẳng có ai ở đó, cô thở phào quay mặt định bước tiếp thì ứ ớ nói không nên lời, nhịp tim cô như đứng lại và rồi nó đập nhanh như tìm một con thỏ đang bị rượt đuổi, trước mặt cô lúc này là “thứ đó”, “nó” đang nhìn cô chăm chú với thân hình và khuôn mặt của bà Susan trong bộ đồ bệnh viện, chỉ có đôi mắt đỏ long lên sòng sọc, hằn những tia máu đỏ kè, tiếp đó chưa đợi Jacqueline nói hay kịp phản ứng, nó bắt đầu biến đổi cơ thể, lần này Jacqueline nhìn rõ hơn phần phía trước. Phần đầu của bà Susan bị lộn ngược về đằng sau, lớp da nhăn nheo dần dần nứt ra, ở những vết thương đang chảy dịch mọc ra những xúc tu đỏ như máu ngoe nguẩy với mùi tanh nồng nặc, phần chân xé toạc lớp da ra, những cái xương kêu răng rắc lòi ra và từ đó bắt đầu mọc ra những cái chân đầy lông lá với phần đầu nhọn hoắt. Ổ bụng chướng hăng ngày giờ đã bị xé toạc ra và bên trong đó là hai cánh tay xương xẩu với đầy vuốt bắt đầu thò ra ngoài, ghê tởm nhất là cái đầu, đầu nó trông chỉ như một khối thịt bầy hầy với hai con mắt đỏ rực như máu, bốn lỗ mũi nhỏ nằm trên cái đầu bầy hầy đầy nhớt dài đó, còn cái miệng của nó thì đầy răng tua tủa lởm chồm như gai nhím và dài nhót hôi tanh khủng khiếp, những dòng dài nhớt đó rớt xuống sàn làm sàn gạch uế oải kêu lên những tiếng xèo xèo kèm theo khối bốc lên cùng với cái mùi hôi kinh dị, cái miệng đó không bị giới hạn, nó có thể mở rộng bao nhiêu tùy ý và nó bắt đầu gầm lên với Jacqueline. Lúc này mặc dù đã chết đứng nhưng bất ngờ có cái gì đó thôi thúc cô phải bỏ chạy, Jacqueline vừa quay đầu lại và bắt đầu chạy thì nó giơ một cánh tay ra tóm lấy chân cô, tuy móng vuốt nó chỉ lướt qua nhưng đã kịp để lại một vết thương sâu hoắm trên bắp chân cô, Jacqueline nén đau tìm cách chạy trốn, “thứ đó” rượt theo cô sát nút, nó bò ngược trên trần nhà và tiếng gầm rú của nó vang vọng khắp bệnh viện. Jacqueline chạy vào lối thoát hiểm và khóa cửa lại, sinh vật đó bị kẹt lại một lúc, trong lúc đó cô tìm cách chạy xuống lầu có phòng bảo vệ, khi cô vừa xuống tới thì cũng là lúc tiếng “rầm rầm” trên lầu vang lên, “nó” biết cô đã xuống dưới lầu. Jacqueline khập khiễng chạy vào phòng bảo vệ, cô tìm được một khẩu súng điện cùng một cái bật lửa, tiếp đó cô nhắm thẳng hướng cầu thang xuống dưới cổng, khi cô vừa chạy ra khỏi phòng bảo vệ thì cũng là lúc “thứ đó” xuất hiện ở chân cầu thang cách cô vài chục mét. Nó ré lên một tiếng đinh tai rồi lao thẳng về phía cô, Jacqueline kinh hoàng phóng mình vào phòng gần nhất đó và khóa cửa lại, “thứ đó” gầm rú và nện liên hồi vào cửa, cánh cửa cũng chẳng thể chống chịu được thêm lâu, Jacqueline lùi xa

cánh cửa và nhận ra cô đang ở trong phòng Nghiên Cứu và Lưu Trữ Dược Liệu, ở trong này có vài hóa chất dễ cháy, còn và thậm chí là độc dược nữa. Thế rồi bỗng dừng mọi thứ im bật, tiếng phá cửa ngưng lại và cũng không có một chút dấu hiệu nào của thứ đó, Jacqueline nhanh chóng gom băng cứu thương và cõn lại, cô trút tất cả vào một bình thủy tinh rồi chờ đợi. Và cũng bất ngờ như lúc biến mất, “thứ đó” xuất hiện sau khi phá vỡ trần nhà và đường ống thông khí, nó nhìn Jacqueline đầy thèm khát và rít lên đầy giận dữ. Jacqueline nói lớn, cố giữ giọng bình tĩnh hết sức có thể:

- Người là thứ gì? Tại sao người lại giết bọn họ???

Từ con quái đó phát ra một thứ âm thanh hỗn tạp như tiếng gào rú và la hét của hàng triệu con người trong cơn đau đớn tột cùng, đầu đó trong cái âm thanh hỗn tạp đó có lẫn cả tiếng khóc của những đứa trẻ:

- Chúng ta.....những nạn nhân của bọn y bác sĩ các người..... những kẻ vì tiền..... gây nên cái chết cho chúng ta..... những kẻ kia là những vật hiến tế..... để bọn ta thanh trừng các người....

Cái thứ đó phóng cái nhìn như thôi miên Jacqueline và làm cô chết đứng thêm lần nữa, nhưng bất chợt cơn đau ở chân lôi cô về thực tại, cô ném mạnh bình thủy tinh vào con quái, cái bình vỡ tan và nó thì bị phủ trong cõn và vướng víu bằng cứu thương, nó lao thẳng vào Jacqueline nhưng bị vướng víu những dải băng cứu thương và vấp té, trượt dài trên những ống thí nghiệm đầy hóa chất và chất độc, lớp da người bao phủ nó bốc khói và kêu “xèo xèo”.

Jacqueline chỉ chờ có vậy ném cái bật lửa đã được bật vào người nó, cả cơ thể con quái bốc cháy phùng phùng, mùi thịt bốc lên ban đầu thơm thơm như thịt nướng trong một bữa tiệc BBQ và sau đó thì khét nghẹt, nó điên cuồng giãy giụa tìm cách dập lửa, mỗi lần như vậy thì nó lại càng va vào nhiều hóa chất hơn. Rồi như không tìm được cách, nó lao thẳng vào Jacqueline như muốn cùng tự sát, cô né qua một bên và nó đâm sầm vào tường một cái cực mạnh. Nó lại tiếp tục giãy giụa và điên cuồng lao vào Jacqueline, cô chỉ biết tránh và né, thế rồi khi nó gần bị ngọn lửa hạ gục thì nó đã quào trúng Jacqueline, cả cô và con quỷ đều bay ra ngoài cửa sổ, những xúc tu của nó chộp lại cổ cô và bắt đầu hút lấy sức sống từ cô, Jacqueline lịm dần đi trên đường rơi xuống, nhưng cô bỗng nhớ tới khẩu súng điện, dùng hết sức lực cuối cùng, cô bắn thẳng vào phần đầu và có vẻ là phần yếu nhất của con quỷ, nó ré lên một tiếng đầy đau đớn, cả cô và nó đều bị giật, và rồi cả hai rơi từ tầng 3 xuống đất. Sáng hôm sau người ta tìm thấy xác của Jacqueline và một cái xác cháy đen nằm kế bên, đồng thời tìm được thêm nhiều cái xác khác trong bệnh viện. Cảnh sát tiến hành điều tra suốt một năm trời nhưng chẳng bao giờ có kết quả.

Cách đó không xa, tại một bệnh viện tỉnh, họ nhận được một ca cấp cứu nguy kịch, bệnh nhân bị tiểu đường, xơ gan cổ chướng, tiền sử bệnh hen suyễn, và cả căn bệnh suy thận nữa, bệnh nhân tên Susan Lamb...

103. Sợi Tóc

Tôi có một mái tóc dày, dài và bóng mượt. Tôi rất tự hào về mái tóc của mình, vì vậy mỗi khi đi bộ 1 mình ở bất cứ đâu, tôi thường có thói quen nghiêng đầu qua bên trái để mái tóc tự nhiên xòa lên mặt. Cái cảm giác mềm mại trên làn da khi những sợi tóc lướt qua thực sự là rất tuyệt vời.

Bây giờ tôi đang lên tầng thượng để giặt giũ. Đi cầu thang từ tầng 1 lên tầng 5, như mọi lần tôi lại nghiêng đầu qua trái và cảm nhận sự tiếp xúc tuyệt diệu mà mái tóc hoàn hảo của tôi đem lại. Mà khoan đã, hình như lúc nãy đưa em nghịch tóc tôi đã tết nó lại thành một bím dài cơ mà.

104. Đếm Bóng

Tôi dạy con gái tôi học đếm.

Con bé vô cùng thích thú. Lúc nào nó cũng đếm. nó đếm bất kể thứ gì nó gặp, từ ô tô đi trên đường, cho tới những thành viên trong gia đình. Nhà có khách thì khỏi nói, nó chạy qua chạy lại đếm một lượt, hai lượt, rồi ba lượt...

Nó có thói quen ghi những con số đếm được vào mảnh giấy, rồi vứt lung tung khắp nhà. Tôi không lấy đó làm phiền, vì trẻ con mà, cấm sao được.

Một ngày tôi nhìn thấy nó chỉ vào tôi, rồi đếm. Rồi chỉ vào mẹ, vào chị, vào chính nó, xong cứ lẩm bẩm trông rất kì lạ. Đếm xong nó hí hoáy ghi vào một mảnh giấy.

Lúc nó đi ra ngoài sân, tôi lấy mảnh giấy nó để trên giường, kì lạ, có rất nhiều số 9.

Tôi hỏi nó, nó trả lời: “Con đếm bố, đếm mẹ, đếm mọi người mà”

Tôi thắc mắc: Nhà mình sao có nhiều người thế con?

“Vì con đếm cả bóng”

Tôi giật mình!

Vội hỏi nó, tại sao lại ra số 9?

Nó cười khúc khích: Vì bố có 2 bóng, bố không biết à?

Rồi nó chạy biến đi mất.

Tôi thần thờ. Ngay sáng hôm sau, tôi nói chuyện với vợ. Gia đình tôi quyết định đưa nó đi làm lễ trừ tà.

Mọi chuyện sau đó khá ổn thỏa.

Cho tới khi, tôi nhìn thấy số 10 xuất hiện trên những mảnh giấy.

Con số cứ tiếp tục lớn dần, lớn dần...

105. Ra Khỏi Đó Ngay

Con tôi nạt một tiếng thật to khi chúng tôi đang ra xe để đưa nó đi học trước khi đến chỗ làm.

“RA KHỎI ĐÓ NGAY”

“Con làm sao thế, bố mẹ trễ giờ làm cả rồi đây.”

“Con không ra đó đâu, con không muốn cả người mình bị cán nát như ra đó”

Ngay khi tôi và vợ tôi bước lại chỗ thằng bé để mắng nó vì tội nói linh tinh thì một chiếc xe hơi đã đâm vào nơi tôi và vợ tôi vừa đứng. Tên tài xế say rượu chết trong xe. Nếu con tôi không nạt chúng tôi lúc đó thì bây giờ có lẽ chúng tôi đã nát như dưới xe của tên tài xế kia rồi...

Bạn biết không, trẻ con luôn là chỗ để ta tìm thấy niềm vui khi buồn, cũng như niềm tin khi không còn hy vọng, là lý do để sống khi bất mãn với mọi thứ.

Nhưng cũng có những lúc, lời nói của chúng làm ta phải suy nghĩ. Vậy, nói tôi nghe, con bạn đã từng nói với bạn điều gì làm bạn đáng quan tâm chưa?

106. Anh Thực Sự Đã Rất Nhớ Em

Bạn biết không. Tôi luôn sợ rằng mỗi khi tôi dùng khăn trùm kín đầu để lau khô sau khi tắm sẽ có ai đó, hoặc thứ gì đó đứng trước mặt, nhìn tôi chăm chăm ngay khi tôi vừa rút cái khăn xuống.

Sau một phút hốt hoảng tôi nhận ra đó là chồng tôi, 'người đáng lẽ ra đang đi công tác ở một thành phố khác. Anh mỉm cười dịu dàng:

“Anh nhớ em quá nên bằng mọi giá phải về.”

...

Tôi đang ở trong bếp nấu thứ gì đó trong lúc anh ấy tắm, ngoài trời đang mưa, anh ấy ướt và lạnh.

Tivi chiếu bản tin về cơn mưa lớn bất chợt khiến nhiều người thiệt mạng.

Những cái tên lần lượt được xướng lên.

Con dao trên tay tôi rơi xuống.

Anh vòng cánh tay lạnh ngắt ôm chặt cứng lấy tôi thì thầm.

“Anh thực sự đã rất nhớ em.”

107. Bố Mới

Chúng tôi lấy nhau khi tôi vừa tốt nghiệp và có một cậu con trai kháukhinh. Hôm nay là sinh nhật 3 tuổi của con trai tôi, sau khi thổi nến, thằng bé chạy tới ôm chầm lấy chồng tôi rồi nói:

- Bố ơi, bố là người bố mới, nhưng bố tốt nhất trên thế giới này đấy ạ.

- Sao lại là người bố “mới” hả con trai?

- Bố trước đây của con xấu tính lắm ạ , ông ấy đã bỏ chiếc rìu vào lưng con khi con đang giúp ông ấy chẻ củi phía sau nhà, rồi quăng con trong bao tải cùng với đá để khi bị vứt xuống sông, con không thể nổi lên được nữa...

Chúng tôi không nói nên lời:

-...

- Nhưng giờ con đã có bố mới rồi, và bố sẽ chẳng bao giờ làm thế với con. Con yêu bố lắm.

108. Con Gái Tôi Học Đếm

Con gái đánh thức tôi dậy khoảng 11:50 tối qua. Vợ tôi và tôi đã đón con bé về nhà từ bữa tiệc sinh nhật người bạn Sally của nó và đặt nó nằm lên giường tôi. Vợ tôi vào nhà vệ sinh để đọc sách trong khi tôi ngủ thiếp đi khi đang xem trò chơi chiến sĩ da đỏ.

“Bố ơi”, con bé nói khẽ, giật giật tay áo tôi, “Đoán xem con sẽ bao nhiêu tuổi vào tháng tới?”

“Bố không biết, con yêu!” tôi nói lúc giẫm phải cặp kính của mình. “ Bao nhiêu tuổi nhỉ?”. Con bé mỉm cười và đưa lên 4 ngón tay.

Bây giờ đã là 7:30 sáng. Tôi và vợ đã ở bên con bé gần 8 giờ đồng hồ. Nó vẫn từ chối nói cho chúng tôi nghe nơi nó lấy những ngón tay đó.

109. Những Giáo Viên

Thầy giáo viên chủ nhiệm giao cho nhiệm vụ đi lấy sổ liên lạc cho cả lớp vào giờ ra về...Nhưng thế quái nào mà tôi lại quên bồng mất chuyện ấy....Tôi đã chợt nghĩ hay là để sáng mai lấy cũng được ?? À mà khoan...thầy còn giao cho tôi trách nhiệm phải kẹp từng tờ phiếu điểm vào từng cuốn sổ cho thầy...Chết thật...!! Có thể mà tôi cũng quên...!!

Lúc đó là khoảng 9h15p....

Tôi hối hả chạy đến trường và xin phép thầy bảo vệ cho tôi được vào lấy đồ với lý do chính đáng...may mắn là thầy cũng cho phép tôi vào trường...Tôi chạy ngay đến phòng Giáo viên và thấy hầu như TẤT CẢ giáo viên vẫn còn ở đó...Tôi hơi ngạc nhiên vì bình thường giờ này thầy cô đã ra về hết rồi...sao bây giờ họ vẫn còn ở đây ??

Tôi nhẹ nhàng mở cửa và bước vào...không một giáo viên nào quay lại nhìn tôi cả....họ cứ chăm chăm nhìn lên bảng trong khi trên bảng chẳng có gì cả ?? Tôi thấy hơi lạ nhưng cũng vì quá trễ nên tôi không định lại hỏi chuyện giáo viên...

Rồi bỗng dưng đèn vụt tắt...tôi giật mình và vô tình làm rớt chồng sổ liên lạc xuống đất...trong lúc tôi đang loay hoay nhặt lại mấy cuốn sổ thì đèn bật sáng trở lại...Tôi thở phào và theo phản xạ tôi nhìn lên bàn giáo viên...Hình như có gì đó không ổn ?? Tất cả giáo viên đều nhìn tôi....họ cười với cái đầu đang QUAY 180 độ về phía sau...!!

Tôi lại quên mất là thầy chủ nhiệm có dặn tôi PHẢI ĐẾN LẤY SỔ TRƯỚC 9H TỐI....mà bây giờ đã gần 10h....

110. Hai Mặt

Từ nhỏ nó đã là thằng bé nhút nhát, do là con 1 nên nó luôn được che chở, ba mẹ nó cấm nó tiếp xúc với những vật lạ, thậm chí chỉ nhốt nó trong phòng. Trầm cảm làm nó tệ hơn, nó bắt đầu sợ, sợ những thứ nó thấy vì mẹ nó luôn nói rằng “bất cứ thứ gì cũng có thể giết chết con, thậm chí là tóc”. 19tuổi và nó vẫn chưa hề biết bạn bè là gì.

Đêm là khoảng thời gian mà nó sợ nhất, nó cố dỗ mình vào giấc ngủ, nhưng được 1 lúc thì lại bừng tỉnh, nó mở, luôn nhắc đến cái chết. Trong phòng nó chẳng có gì ngoài cái nệm trơ, cái tủ sách đã bị nó đập nát nên ba mẹ nó chỉ có thể cho nó được như vậy, chỉ để nó an toàn. Ngày ngày, cứ mỗi vài tiếng mẹ nó sẽ ghé cho nó ăn và đọc truyện cho nó nghe. Bà cũng chọn những truyện cho con nít vì sợ nó sẽ bị ảnh hưởng với những mẫu truyện kinh dị. Còn nó, nó nghe là một mặt, mặt còn lại, nó nghĩ gì thì không ai biết.

Về mặt khù khờ, mất hồn, 2 bàn tay nhẵn móng. Nó nhìn bà, bà trơ mắt nhìn nó, rồi nó cười. Ba nó lập tức chạy tới thì chuyện đã rồi. Bà đã ngưng thở, tay nó vẫn còn rỉ máu, nó điên tiết đến mức dùng tay móc nát cổ họng của mẹ nó.

Nó nhìn ông điên dại...

111. Đôi Mắt Của Một Đứa Trẻ

Qua đôi mắt của một đứa trẻ, thế giới rất khác biệt. Tất cả trẻ con đều sợ cái thứ trốn dưới giường chúng. Chúng sợ cái thứ trốn trong tủ quần áo hay cái thứ nhìn chúng qua khe hở của cánh cửa khép hờ.

Một bác sĩ đã nói rằng trẻ con nhạy cảm hơn người lớn rất nhiều. Đôi mắt của chúng có thể thấy những thứ mà mắt của người lớn không thể thấy. Khi bạn lớn lên, bạn trở nên mù lòa với những nguy hiểm thường bò trong bóng tối. Trẻ con có thể thấy những gì đang thực sự ở đó. Chúng thấy quái vật.

Nếu bạn có thể nhìn, dù chỉ một đêm, bằng đôi mắt của một đứa trẻ, bạn sẽ biết nỗi sợ thực sự là gì. Nếu bạn lại có thể thấy những thứ mà bạn chỉ nhớ lơ mơ từ hồi còn nhỏ, tưởng tượng xem điều đó kinh hoàng như thế nào. Bạn có còn nhớ những đêm thức trắng, trốn dưới chăn, run rẩy và rùng mình trong bóng tối, không dám cử động, không dám tạo ra một tiếng động, không dám thở?

Người lớn quên đi những đêm ấy. Những đêm mà bạn đắp kín chăn để quái vật không thấy bạn. Những đêm mà bạn nín thở để quái vật không thể nghe thấy bạn. Những đêm mà bạn nằm yên một chỗ lâu nhất có thể để không làm chúng chú ý. Tôi biết bạn vẫn còn nhớ những đêm ấy.

Thứ duy nhất có thể bảo vệ bạn là ánh sáng. Ánh sáng rực rỡ. Bạn bật đèn khi ngủ. Như thế an toàn. Như thế nghĩa là chúng sẽ không có được bạn.

Thanh thiếu niên kẹt ở giữa. Họ có thể cảm nhận được thứ gì đó trong bóng tối, nhưng họ cố thuyết phục bản thân rằng đó chỉ là tưởng tượng. Họ xấu hổ vì bật đèn khi ngủ. Họ quên rằng ánh sáng là thứ duy nhất có thể đuổi chúng đi.

Khi bạn ngồi trước máy tính, bạn nghĩ rằng ánh sáng từ màn hình máy tính đủ để đuổi chúng đi?

Rất tiếc là không.

Bây giờ, nhìn ra đằng sau bạn bằng đôi mắt của một đứa trẻ và cố đừng hét lên.

112. Tiếng Kính Vỡ Dưới Hầm

Tuần trước tôi được nhờ đi sang trông nhà giúp người dì khi bà ấy đi sang thành phố khác ăn tiệc của ông anh họ. Ngôi nhà mà dì sống là một ngôi nhà có kiến trúc khá cũ xây từ thế kỷ trước, và tọa lạc trong một khu phố "tương đối" mất trật tự.

Một đêm khi đang gà gât trên ghế sofa thì đột nhiên, tôi nghe tiếng cửa thông gió dưới hầm vỡ vụn. Ngay lập tức tôi bật dậy, vớ lấy đèn pin mò mẫm xuống dưới hầm xem thử. Nhẹ nhàng chậm rãi từng chút, ánh đèn pin quét ngang khắp căn hầm tìm xem nguồn âm thanh phát ra.

Chẳng có gì. Cũng không có kính vỡ....

Và bất thành linh tiếng thét chói tai như thể 1000 người đang bị thiêu sống xuyên thẳng màng nhĩ, như thể chúng chỉ cách tai tôi chừng vài phân. Âm thanh đó khiến tôi choáng váng, gần như sồn ra quần và làm tôi phải chạy ra khỏi nhà, ngồi bên vỉa hè gần cả tiếng.

Bắt điện thoại gọi cho dì:

"Ngôi nhà này có vấn đề phải không ạ ?!"

"À phải, nhớ là đừng bao giờ xuống hầm nếu tự nhiên nghe tiếng kính vỡ dưới ấy."

113. Clap! Clap! Clap!

Một ngày nọ, có một cặp vợ chồng mới cưới leo núi. Mặt trời đã bắt đầu xuống núi rồi, mà họ lại đang bị lạc. Cô vợ bắt đầu tỏ ra lo lắng, nhưng chồng cô lại đang cố trấn an cô rằng: họ sẽ quay lại chiếc xe của mình sớm thôi. Tuy nhiên, sau nhiều giờ đi bộ, họ vẫn không thể tìm ra nơi mình ở.

Trời đã càng tối hơn và hai vợ chồng đang càng ngày tuyệt vọng. Họ không có bản đồ hay một chiếc la bàn nọ, họ không thể xác định phương hướng khi cái cây nào trong rừng cũng như nhau. Chỉ đến khi họ đang sắp sửa từ bỏ mọi hy vọng, họ thấy một chiếc cabin trong rừng.

Cái cabin trông như thể nó đã từng rất tốt (tức là h nó cũng khá tệ). Cabin trong rất xác xơ và có vẻ nó đã không được sử dụng trong một thời gian dài. Một số cửa sổ đã bị vỡ và hỏng, có rất nhiều miếng gạch rơi từ trên trần nhà. Người chồng gõ cửa chính, nhưng không hề có câu trả lời. Khi anh đẩy nó, cánh cửa từ từ mở ra.

Bên trong cabin, họ mới nhận ra cái cabin đang ở trong tình trạng tồi tệ đến mức nào. Có rất ít đồ đạc ở trong nhà, và sàn nhà được phủ đầy tro bụi. Khi cặp đôi nhìn xung quanh nhà, họ nhận thấy một bầu không khí lạ lùng và một mùi mốc meo kì dị.

Những bức tường được bao phủ, từ sàn nhà, cho đến trần nhà bởi các chữ graffiti màu đỏ “Chết”, “Chết”, chúng lặp đi lặp lại khắp ngôi nhà.

Đôi vợ chồng nản lòng khi thấy dòng chữ đó. Người chồng sau đó vớ tay lên trần nhà, và anh nhận ra màu sơn vẫn chưa khô.

Cả hai vợ chồng đều rất sợ hãi, nhưng họ chả còn nơi nào để đi. Họ biết rằng: nơi này rất nguy hiểm vào buổi tối và có rất nhiều thú dữ rình mò đằng sau những khúc gỗ. Dù những chữ bí ẩn kia viết có đáng sợ thế nào.

Lên tầng cao hơn, họ tìm thấy một chiếc nệm bướm đêm mà được bao phủ bởi màu nhuộm. Đôi vợ chồng đắp lên người mình một chiếc chăn cũ kĩ để giữ ấm và cố gắng khiến mọi thứ trở nên thoải mái nhất trong cái hoàn cảnh này. Họ nằm với nhau và chìm sâu vào giấc ngủ.

Đôi lúc sau nửa đêm, cặp đôi bị đánh thức bởi những tiếng sột soạt lạ lùng. Có vẻ như có ai đó đang di chuyển chiếc lều.

“Anh có nghe thấy gì không?” vợ anh hỏi, “em nghĩ có ai đó đang ở ngoài kia.

Chồng cô nghe ngóng một lúc, nhưng anh chả nghe thấy gì. Anh đi ra khỏi giường và đi đến cửa sổ. Trời quá tối để anh thấy bất cứ thứ gì bên ngoài. Anh mở cửa và thò đầu ra.

“Ai đó?” Anh gọi với đôi chút sợ sệt.

Chả có câu trả lời nào.

Anh đang định quay lại giường nhưng vợ anh nói, “Có thể họ không nói được...”.

Người chồng quay lại và nói, “Có ai ở đó không? Vỗ tay một tiếng là có, hai tiếng là không.....”.

Bất ngờ anh nghe thấy 1 tiếng Clap! (tiếng vỗ tay).

Anh quay lại nhìn vợ và nói một cách ngạc nhiên, “Em nói đúng. Có ai đó ở bên ngoài”.

Anh dựa vào cửa sổ và anh cố nhìn sâu vào màn đêm, nhưng anh chẳng thể thấy gì.

“Anh có phải chủ lều không?”

“Clap, Clap”.

“Anh có phải đàn ông?”

“Clap, Clap”.

“Đàn bà à?”

“Clap,Clap”.

“Bạn có phải con người không?”

“Clap,Clap”.

Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc xương sống anh. Anh cố hết sức và nói, “Bạn đến đây một mình à?”

“Clap,Clap”.

“Các bạn có bao nhiêu người? Mỗi người hãy vỗ tay một lần.....”.

CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP
CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP
CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP CLAP

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-hop-nhung-cau-chuyen-kinh-di-creepypasta-cyptic>